

Gặp Anh Trong Chiều Mưa

Contents

Gặp Anh Trong Chiều Mưa	1
1. Chương 1: Nhập Học	2
2. Chương 2: Cá Cược	4
3. Chương 3: Phù Thủy Và Tắm	6
4. Chương 4: Phù Thủy Cao Tay	10
5. Chương 5: Có Những Thứ Không Phải Nắng Mà Vẫn Ấm.	12
6. Chương 6: Scandal	14
7. Chương 7: Phù Thủy Bị Bơ	16
8. Chương 8: Thà Chuyển Trường Còn Hơn...	18
9. Chương 9: Xa Cách	20
10. Chương 10: Tôi Sẽ Chết?	21
11. Chương 11: Tôi Đã Gặp Mưa Trong Một Chiều Mưa	23
12. Chương 12: Cơn Gió Rừng	25
13. Chương 13: Cơn Mưa Của Hồi Ức	27
14. Chương 14: Love Is Dangerous	28
15. Chương 15: Có Thì Sao Mà Không Thì Sao?	30
16. Chương 16: Lại Cá Cược	32
17. Chương 17: Tổ Tình	35
18. Chương 18: Tình Tay Ba	38
19. Chương 19: Người Tôi Thích Là Cậu Ấy...	41
20. Chương 20: Mình Yêu Nhau Đi!	43
21. Chương 21: Don't Leave	46
22. Chương 22: Thiên Thần Hộ Mệnh	48
23. Chương 23: Hoàn Thành Tâm Nguyên	50
24. Chương 24: Chết Không Phải Là Hết	52
25. Chương Ngoại Truyện: Cặp Đôi Hoàn Hảo	56

Gặp Anh Trong Chiều Mưa

Giới thiệu

Thể loại: truyện teen, hài hước, tình cảm lãng mạn. Nhân vật: Phạm Băng Di Hoàng Vũ Giới thiệu:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-anh-trong-chieu-mua>

1. Chương 1: Nhập Học

Sau 9 năm miệt mài bên đèn sách cuối cùng tôi cũng đỗ vào một trường chuyên danh tiếng của thành phố với số điểm cao suýt chót vót. Tôi rất hồi hộp chờ đến ngày tập trung vì...không biết trường có nhiều trai đẹp không? ^O^ Mong là có. Thực ra tôi cũng không phải người mê trai gì đâu nhưng mà tôi có sở thích đặc biệt là ngắm trai đẹp.

Ngày đầu tiên nhập học...

Ngôi trường này thật rộng lại nhìn có vẻ mới cứ y như mới xây ý. Thích thật. Loay hoay mãi tôi và con bạn mới tìm được lớp mình. Nhìn cái bảng lớp 10 Chuyên Toán mà tự hào dã man. Sau khi làm quen với lớp tôi thấy hơi thất vọng... vì chả thấy thằng nào đẹp trai X X, khi giáo viên đang phổ biến lịch học truyền thống trường và lịch lao động để chuẩn bị công tác vào năm học mới...

- Em kia... Vào lớp tự do thế à?

- Thưa cô em đến muộn.

Cả lớp lập tức dồn mắt về hướng nhìn của cô. Sao mà đẹp trai quá diiii!!!! Tuy không long lanh như diễn viên hay soái ca trong truyện nhưng mà tên này duyên kinh di được ý. Nhìn mặt kiểu nghiêm túc, ngây thơ vô số tội.

Khỏi nói, tụi con gái ồ lên. Con Chi khều tay tôi:

- Ê mày, được học cùng hotboy kia. Đẹp trai nhờ.

- Công nhận ý.

Sau khi tên đó vào lớp mà bên dưới vẫn xì xào.

- Cả lớp trật tự...- sau khi cả lớp im phăng phắc - Em tên gì?

- Em là Hoàng Vũ.

Ừay, đã đẹp trai rồi tên còn đẹp nữa.

- À, mưa à? Có vẻ nhanh. Nhưng sao đến muộn thế??

Cả lớp tôi phải ôm bụng cười vì mức độ xoáy và xì teen của cô. Thấy hấn bối rồi gãi đầu cô tiếp:

- Đến muộn mà vẫn chưa kịp gội đầu à? Sao cứ gãi mãi thế?

- Thưa cô. Cô nghĩ sao mà một người đẹp trai như em mà lại có thể không gội đầu?

Tên này cũng ngáo ngơ thật cơ. Đúng là tự tin thái quá, hấn cũng đẹp trai thật nhưng mà chưa đến mức phải tự kiêu thế chứ. Không biết lượng sức mình. Phải như chị Băng Di đây này. Điều tra kĩ lưỡng về các

giáo viên bộ môn và chủ nhiệm. Thấy bảo cô Kim tuy xì teen vui tính nhưng là người kỉ luật rất nghiêm và...thù dai. Cô rất coi trọng giờ giấc, mỗi đi học muộn thôi đã bị phạt 200k. Quả này thì tên này chết chắc.

- Ai thấy Vũ Hoàng đẹp trai thì giờ tay. - kèm theo là ánh mắt đầy thách thức của cô.

Không một cánh tay giờ lên. Cô Kim cười mỉm khoanh tay nhìn tên đó:

- Cô khuyên em nên biết tự lượng sức mình. Thôi ngồi xuống đi. Thông báo dán dưới cuối lớp. Chào các em.

Nhìn trời có vẻ đẹp nên tôi hẹn con Chi từ sáng là chiều nay đi công viên Mặt trời mới chính thức ăn mừng hai đứa đỗ vào trường chuyên. Dạ, vâng, tôi đã ngồi đu quay khổng lồ gần hết hai vòng để gió tát rất cả mặt mà vẫn chưa thấy nó đâu. Bỗng điện thoại kêu, hiện lên là cái tên con bạn đáng kính ấy.

- Giờ này sao mà còn chưa đến??- tôi hét vào điện thoại.

- Sorry mà nha! Anh Khánh hẹn...

- Rồi. Mà bỏ bạn vì trai? - Không cần nó nói hết tôi biết thừa cái bản tính trọng sắc khinh bạn của nó.

- Thì sau này tao sống với chồng tao chứ có sống với mà đâu!

- Thì mà cũng phải gọi bảo tao chứ!!!! - con này đúng là càng ngày càng quá đáng mà. Tôi tắt luôn máy, nói chuyện với con này chỉ tổ bực mình. Hừ. Tôi đến hiệu sách mua một số tài liệu chuyên, vừa ra đến cửa thì... Áo ào... Mưa luôn rồi kìa. Ông trời vui tính thật. Kiểu này về nhà lại bị mẹ mắng cho xem can tội lúc này mẹ bảo mang theo ô thì kêu trời đẹp thế này cần gì. Đúng là cá không ăn muối cá ươn mà... Đang giờ tay hứng những hạt mưa hắt vào và thắm chửi rửa số phận đen đui với cả con bạn theo trai kia thì...

- Anh có một người bạn. Cô ấy cũng rất thích mưa. Thậm chí cô ấy còn có hẳn một bộ sưu tập ô và lúc nào cũng mong trời mưa.

Tôi ngạc nhiên quay lại, anh ta đang nói chuyện với tôi sao? Ở đây có mỗi tôi và anh ta đứng. Nhưng mà phải công nhận là anh ta đẹp traiiii. Sao dạo này toàn gặp trai đẹp vậy nè. Lại lên cơn mê zai rồi. Tội lỗi, tội lỗi. Chắc thấy mấy cuốn sách trên tay tôi nên anh nói tiếp:

- Em học chuyên toán à? Anh nghĩ mấy cuốn đó chỉ dành ôn đại học. Em nên chọn sách của Phạm Kim Hùng, Võ Quốc Bá Cẩn, Nguyễn Vũ Lương,... nếu dự định học chuyên sâu.

- Anh cũng là dân toán?

- Ủ. Cựu học sinh trường Moon.

- Thế anh là một tiền bối của em rồi. Em năm nay mới vào trường. Nhưng em chỉ học với mục đích thi đại học thôi chứ để đi thi nọ kia thì sợ không đủ sức.

- Mà em không mang theo ô à? Em có cần anh ượn ô không? Mai em có thể đến trả cũng được.

- Vậy cũng được ạ? Thế thì em cảm ơn anh. - người đầu đã đẹp trai lại còn tốt bụng nữa.

Tung tăng về nhà, trời đã mưa lại còn nhảy chân sáo thế mới dẫn đến thảm cảnh tôi ngã đập mặt xuống đất ướt hết người ngay trước cổng. Đã thế được thằng em cười hô hô như mắc dại. Dám cười trên nỗi đau khổ của chị mà thế đấy.

- GIA BẢO!!!! Mày chết với chị!!!! Dám cười trên nỗi đau khổ của chị à???

Tức cái thằng này không chịu được. May mà nó là em tôi chứ nó mà là anh tôi thì xác định luôn rồi. Tôi đuổi theo nó vào nhà, lần này phải xử lý nó mới được.

- Đứng lại cho chị nhanh!!!

- Ngu gì? Lêu lêu... Mẹ ơi! Chị Di bắt nạt con.

- Di, đừng trêu em nữa. - tiếng mẹ vọng ra từ bếp.

- Nó trêu con trước mà. Nó...
- Mẹ ơi! Chị Di đi không nhìn đường ngã. Con đang đọc truyện cười mà chị bảo con cười chị ý. - Nó chạy đến bên mẹ bắt đầu giờ quý kế đây mà. Oắt con. Hừ...
- Thôi nào, hai chị em nhường nhịn nhau tí. Hai đứa đi tắm nhanh rồi xuống ăn cơm.
- Vâng ạ. - Hai đứa đồng thanh.

Nhìn cái mặt nhe nhớn vênh váo của thằng em là bực cả mình. Tôi thừa biết cái cục gạch ngay cổng đây là do thằng em quý hóa của tôi đặc biệt chuẩn bị tôi mà. Đợi đấy! Quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Sau bữa tối, cả gia đình quây quần bên nhau. Mẹ thì muốn xem film, bố muốn xem thời sự còn thằng em tôi với tôi thì vẫn chủ đề muôn thừa cạnh khỏe nhau. Tôi nhớ hồi bé nó dễ thương lắm mà. Sao bây giờ nó như phù thủy bắt nạt người chị gái đáng thương như tôi chứ. Nhưng gia đình ồn ào chính là một gia đình hạnh phúc. Tôi nghĩ tôi đã có một gia đình hạnh phúc mà nhiều người phải mơ ước.

2. Chương 2: Cá Cược

Hôm nay tôi dậy rất muộn, nướng khét lẹt đến 11h trưa vì còn có nốt hôm nay là từ mai sẽ phải dậy sớm đi học chính thức thành nữ sinh cấp III rồi, nghe cũng oai đấy chứ. Nếu không phải mẹ gọi ăn trưa thì chắc chiều tôi mới dậy mắt. Càng ngày càng thấy phục bản thân về khả năng ngủ nướng. Chiều, tôi mang ô trả cho cái anh tốt bụng hôm qua cho tôi mượn. Chị bán hàng bảo anh là quản lý thỉnh thoảng mới đến. Quay bước định về thì gặp anh phía cửa, may thật.

- Cảm ơn anh vì đã cho em mượn ô. - tôi đưa trả ô cho anh.
 - Hôm nay vẫn không mang không mang theo ô à?
 - Chắc hôm nay trời không mưa nữa đâu ạ. - tôi cười ngượng. - Mà anh là quản lý? Em nghĩ anh chỉ đang học đại học thôi chứ?
 - Ủ anh mới học năm hai. Anh quản lý giúp gia đình.
 - À mà em vẫn chưa biết tên anh.
 - Anh là Hoàng Dương. Còn em?
 - Em là Băng Di. Anh vẫn thường tốt với người lạ thế sao?
 - Không phải tất cả. Nhưng em có nét gì đó rất giống một người bạn của anh.
 - Có phải người mà anh nói đến hôm qua?
 - Uk. - Nhìn anh có vẻ buồn.
 - Chị ấy...
 - Cô ấy mất rồi. - nhìn vào ánh mắt anh cũng đủ biết người đó là một người rất quan trọng với anh.
 - Xin lỗi. Em hơi nhiều chuyện.
 - Không sao. Là anh nhắc đến trước mà.
 - Em có chút việc phải đi trước. Em chào anh.
- Chiều nay, con Chi mời tôi đi ăn đền bù vụ hôm trước cho tôi leo cây. Bỗng thấy điện thoại reo. Là nó. Tôi có linh cảm không tốt lắm.
- Alo
 - Di à! Anh Khánh...

- Từ từ, để tao đoán... Lịch sử lặp lại??
- Thực ra tao không cố ý đâu nhưng mà...
- Stop. Biết rồi. Khởi nói.

Không thể tin được nó lại cho tôi leo cây lần hai. Bức xúc!!! Chẳng nhẽ tôi cũng tìm một người yêu để cho có đôi có cặp, khỏi bị bơ vợ thế này nữa. Chợt tôi nhớ đến Hoàng Dương. Chàng trai có đôi mắt buồn màu xám tro. Đang mơ mộng thì xe bus đi đến, thôi giờ đành về nhà chứ sao nữa. Tôi không muốn lang thang một mình như con tự kỉ nữa đâu.

Ngày đầu tiên của lớp 10 diễn ra khá suôn sẻ. Nhìn mình qua gương trong tà áo dài trắng thật thích. Đến giờ chào cờ mới thấm. Nóng gần chết. Tôi là người thích nghỉ khá nhanh nên đã nhanh chóng quen với môi trường mới đây xa lạ này.

Thoắt cái đã thứ bảy. Giờ sinh hoạt....

- Khang! Không học bài cũ bị ghi sổ đầu bài? Học sinh lớp này mà thế sao?
- Thưa cô đó là môn lịch sử.
- Em nghĩ học sinh lớp toán là không cần học sử ư? Coi thường bộ môn lịch sử, thái độ học tập gì đây? Phạt 200k nộp cho thủ quỹ. Vũ, em có cần gây ấn tượng cho người khác bằng cách đi học muộn 3 ngày trong tuần không? Cô khuyến mại cho, nộp phạt 500k. Hương, Nhung, Chi! Cô biết các em là hotgirl rồi, không cần phải thể hiện đâu. Trường học không phải nơi trình diễn hay phô trương mỹ phẩm. Mỗi người 200k....

Ôi trời ơi, kinh khủng. Phạt đánh vào kinh tế đây mà. Tiền phạt tuần đầu tiên đã làm quỹ lớp tăng đáng kể. Chưa hết, do lớp mất trật tự nên cô đã sắp xếp lại toàn bộ sơ đồ lớp và tôi với con Chi “em đi xa quá, em đi xa anh quá”. Tôi ngồi với tên hotboy của lớp. Ế ế, thích thật! Hotboy cơ đấy. Nhưng tên này tuy đẹp trai mà thấy bảo bị mắc bệnh chảnh, lảm lì ít nói. Nhìn người đã cố gắng cạy mồm thì cũng chỉ đáp mấy câu cộc lốc, ngắn gọn và xúc tích. Cậu ta cũng là người duy nhất dám bật lại cô Kim, dù bây giờ cũng nhờn rồi. Chắc cậu ta bị nhiễm truyện ngôn tình đây mà. Kiểu cổ tử ra lạnh lùng vô cảm, bị ảo tưởng nó thế. Nhìn mặt ngu ngu thế kia chắc học ngu ấy mà. Kết luận cuối cùng: tên này chỉ để ngấm thôi.

Thứ hai đầu tuần. Tên bạn-cùng-bàn của tôi lại đi học muộn. Tên này muốn thách thức cô Kim hay sao ý. Cô mà hạ hạnh kiểm cho lại hết vênh, xem còn dám thách thức nữa không. Mà tuần trước bị phạt thế mà tuần này không thấy xót tiền à? Chắc nhà hần giàu. Đúng là con nhà tông không có lông thì có cánh. Tôi không phải con nhà tông nên không có cánh, có lông. Càng tốt, đỡ giống khỉ. Hừm, tưởng thế là hay lắm sao? Tôi nhìn cũng thấy chướng mắt. Mình đang GATO với hần hay sao ý nhỉ? Thôi, kệ hần ta. Bằng Di tôi là “học sinh gương mẫu” chỉ có mỗi cái tật hay nói chuyện trong giờ học thôi. Bạn cùng bàn thì cũng phải làm quen chút nhỉ, không thì trong giờ học nói chuyện với ai?

- Nè. Chơi caro không?

-...

- Chảnh mều à? Bơ luôn thế?

Hần cũng chịu quay sang nhìn tôi:

- Không muốn chơi.
- Sao? Sợ à?
- Sợ cậu thua thôi.
- Gì cơ? Cậu bị ảo tưởng sức mạnh à?
- Chơi không thôi á? Cá cược gì đi chứ.
- Ok. Tổ chưa bao giờ chơi thua trò này.
- Ai thua sẽ bị người kia sai bảo trong một tuần. Phải có mặt khi người kia gọi mọi lúc.
- Nhờ người kia phải đi học thêm thì sao?

- Thì trừ lúc đó ra.
- Thế nhờ đang ngủ?
- Cậu rắc rối vừa thôi. Chốt nhá: Nếu không học trên trường thì chỉ có hiệu lực từ 7h sáng đến 5h chiều, trừ lúc đi học thêm. Ok?
- 7h sớm thế? Ngày nghỉ tớ phải ngủ chứ!
- Cậu là heo à. Đây là cá cược nói nên bắt buộc.
- Rồi ok. Chiến luôn.

Và...haha... Tôi đã nói rồi mà. Cậu ta nghĩ mình là ai chứ? Thắng được chị Băng Di tài năng này á? Tôi là vô địch thiên hạ trò này, chưa thua ai bao giờ. Nghĩ sao mà người nhìn đã thấy ngu như cậu ta có thể thắng được tôi cơ chứ! Còn khuya nhá! Hắc hắc.

3. Chương 3: Phù Thủy Và Tắm

Tôi đã chính thức trở thành mục gi ghê độc ác hành hạ Tắm đáng thương là tên Hoàng Vũ kia. Trục nhật á? Không cần, đã có Hoàng Vũ. Chép bài? Cũng đã có Hoàng Vũ. Kể cả vụ đưa đón tôi đi học cũng đã... Haha tiết kiệm tiền đi xe bus rồi. Được hotboy đưa đón đi học làm mấy đứa khác gato lòi mắt ra. Nhưng mà có lẽ tôi hành hạ cậu ta ghê quá hay sao mà càng ngày cậu ta càng lộ rõ cái bản tính hotdog ra. Haiz... Minh mặt mũi sáng sủa ai dè tối cũng sủa, cả ngày sủa luôn.

- Gì mà đến muộn thế!!! Muộn học bây giờ!!! Tôi mà đi học muộn thì cậu đóng tiền phạt nhá!!!!
- Ầm ỹ vừa thôi! Vừa mới sáng ra nhìn thấy cậu là đã thấy ớn rồi mà lại còn nghe cậu hét nữa. Đồ phù thủy!
- Gì chứ? Một người con gái hiền lành nét na như tôi mà cậu dám bảo là phù thủy á??
- Thôi lạy hồn. Đi học không muộn bây giờ.
- Hừm. - cái tên trời đánh này. Mà cái tên này đi rõ chậm cơ. Cơ bản cũng ngu. Nhà thì giàu nhưng mà không thích đi xe đạp điện, muốn đi xe địa hình cho nó men hay sao ý. Theo tôi được biết thì cái xe này cũng chả mười mấy triệu đắt hơn cả xe đạp điện ý, thích tỏ vẻ menly chẳng biết để dụ gái hay dụ trai
- Đạp nhanh lên xem nào!
- Cậu có thấy ai chở 1 con heo đằng sau mà đi nhanh được không?
- Dám bảo tôi là heo à. Cuối giờ ở lại lớp trục nhật!!!
- Gì nữa? Hôm kia thì phiên cậu, hôm qua phiên Chi - bạn thân-nhất-trên-đời của cậu, hôm qua phiên Nhung - em họ 15 đời của cậu tôi đều trục thay rồi. Hôm nay lại gì nữa???
- Hôm nay là Linh. Mà Linh là thông gia của anh họ 21 đời nhà tôi nên... Biết rồi đấy.
- Vô lý vừa thôi! Cậu định nhận cả cái lớp này làm họ hàng mấy chục đời đấy hả?
- Đây là cá cược nên bắt buộc. Miễn bàn cãi. - tôi cười đắc thắng.

Hắn im luôn, chắc đang nghĩ kế trả thù tôi đây mà. Còn non và xanh lăm, không làm gì được chị đâu. Haha... Hôm nay thấy hắn im re chẳng nói năng gì. Cả buổi cứ ngồi ghi ghi chép chép chăm chỉ. Khổ thân thằng bé. Chép bài cho cả tôi nên chắc mỗi chữ lăm. Nhưng mà cũng lạ, bình thường hắn xía xối tôi kinh lăm cơ mà? Hôm nay uống nhầm thuốc à? Tôi kêu tay hắn:

- Nè.

- ...

- Lại sang choảnh đây à?

- Ai mà dám. Tôi còn phải giữ sức tí còn trực nhật cho thông gia của anh họ 21 đời nhà cậu, xong còn đạp xe học mật đưa cậu về nữa.

- Đàn ông con trai không nên chấp nhặt như thế. Hay...cậu không phải con trai? - tôi nở nụ cười tà đạo.

- Cậu có muốn kiểm chứng? - Cậu ta cũng cười nửa miệng với cái bản mặt rất chi là... dâm.

- Không cần phải lợi dụng cơ hội tỏ tình với tôi thế đâu? - tôi đâu thể chịu thua.

- Cậu nghĩ mình là ai? Một hot boy như tôi mà phải để mắt đến con nhỏ đánh đá độc ác như cậu á?

- Trèo xuống đi. Đu cột điện bị giật tóe khói giờ. Ngoài việc ấn turn on lò vi sóng ra cậu chẳng thể hot được đâu. Cậu còn nhớ hôm đầu năm chứ? Cái lớp này còn chẳng ai công nhận là cậu đẹp trai nữa là. - không thêm nói với cái tên tự cao ấy nữa, tôi quay đi lằm bằm. - Hotdog, hót rác mà cứ bị ảo tưởng hotboy. Bày đặt, tội nghiệp.

- GIỖ CỜ - tên Vũ bị quá khích nên điều chỉnh volume “hơi” bị to thì phải.

- Hoàng Vũ!!! Ra ngoài cho tôi. Dám gây mất trật tự trong giờ của tôi à? Em có vẻ thích gây sự chú ý nhỉ?

- Cô Kim tức giận.

Cậu ta cúi mặt ra cửa lớp đứng, nhìn mặt có vẻ tức giận lắm và đang nhìn tôi với ánh mắt đầy ai oán. Có phải tại tôi đâu, tự làm tự chịu chứ.

Trên đường đi học về cậu ta vẫn im re, vẻ mặt hình sự. Kiểu cố tỏ ra lạnh lùng đây mà. Mà hôm nay sao đường sóc thế nhỉ? Bình thường có thể đâu? Tên này lại trả thù tôi bằng cái cách cứ nhằm ổ gà mà tông đây mà. Đồ nhỏ mọn blè. Về đến cổng nhà tôi, hấn phanh kít cái xong định đi luôn thì tôi kéo xe hấn lại. Hấn quay lại nhìn tôi với ánh mắt “còn gì nữa”. Tôi áp ứng:

- À...Ừm...Vụ lúc nãy...

-...- mặt hấn vẫn không-cảm-xúc.

- Cũng có phải do tôi đâu.

-... - hấn hơi cau mày xong quay đi định về.

- Ủ thì tôi sai được chưa?

- Thái độ kiểu gì đây? - hấn quay đầu mặt vẫn lạnh như tiền.

-...xin lỗi - tôi mím môi nói xong quay gót vào nhà luôn.

Đúng là cái đồ khó ưa. Xét cho cùng thì tôi cũng có liên quan gì đâu? Mà nếu có đi chẳng nữa thì chẳng qua cũng chỉ là gián tiếp thôi mà. Không sao. Lùi một bước tiến hai bước. Đợi đấy tên đáng ghét!!

Chiều nay tôi không phải đi học. Đang nường một giấc bù cho buổi sáng thì thằng em trời đánh của tôi nhảy vào phòng la ầm lên.

- Chị Di!!! Chị gái yêu quý!!!

- Lượn đi. Để yên chị ngủ - tôi nói bằng giọng còn ngái ngủ.

- Chị là người chị tốt bụng và dễ thương của em. - nó vừa nói vừa lay tôi bằng được.

Cái thằng này hôm nay đu cột điện hay sao mà để điện giật chập dây thần kinh rồi thế này. Nổi hết cả da gà. 99% là nó định nhờ vả tôi vụ gì còn 1% là nó định bày trò chọc tức tôi đây mà. Tôi bật dậy hét:

- Im coi!!!

- Chị gái xinh đẹp và dễ thương của em. - Nó nhìn tôi chớp chớp mắt cố tỏ vẻ đáng yêu.

- Ngắt ngay cái kiểu đấy đi! Có việc gì NÓI!!

- Conan ra tập mới...
- Thì sao?
- Em muốn mua.
- Kệ mà ừ chứ. Liên quan gì đến chị.
- Hôm qua em bùng học thêm nên mẹ cấm ra khỏi nhà nên không đi mua được.
- Thì để lúc khác mua.
- Hết hàng đấy chị. Phải mua ngay hôm nay.
- Thì cũng kệ mà ừ chứ. Chị chẳng quan tâm.
- Chị đi mua hộ em đi mà!!! Em sẽ rửa bát cho chị 1 tuần.
- 1 tháng.
- Mỗi quyển truyện thôi mà..
- 1 tháng. Chị tặng mà luôn. Khỏi mất tiền mua lẫn phí ship hàng rồi còn gì?
- 1 tháng thì 1 tháng.

Sau khi bắt nó viết, kí tên thậm chí lặn dấu vân tay vào bản cam kết, tôi mới yên tâm. Ai chứ thằng em lấu cá của tôi thì không thể tin được. Nó mà không giữ lời thì chẳng phải giấc ngủ của tôi bị hy sinh vô ích sao? Nhưng mà thực ra điều kiện của nó không phải mục đích chính của tôi nên cũng chẳng sao. Sự nghiệp ngấm trai đẹp của tôi vĩ đại hơn nhiều. Mua truyện chẳng phải đến hiệu sách sao? Mà đến hiệu sách thì sẽ gặp anh Hoàng Dương. Haha...kế hoạch quá toét vợi ông mặt trời. Nhưng mà hình như thỉnh thoảng anh ý mới đến đó thì phải. Thôi kệ, hên xui. Cái nhà sách đó lần trước là do tiện đường tôi ghé vào chứ thực tình mà nói thì nó chẳng gần nhà tôi chút nào. Anh ý mà không có ở đó chẳng khác nào công cốc. Nhưng mà vì trai đẹp “mấy núi tôi cũng trèo”. Đến cửa thấy anh đang xem sổ sách gì đó có vẻ chăm chú ở bàn gần cửa sổ. Nhìn đẹp trai quá điiii. Tôi bước vào tự nhiên nhất có thể hỏi chị bán hàng.

- Chị ơi cho em hỏi ở đây có truyện conan tập mới nhất hôm nay phát hành không ạ?
- May cho em là còn đúng một quyển.

Mua xong tôi giả vờ đi ra ngoài cửa định giả vờ ngạc nhiên thì nghe thấy tiếng anh:

- Em thích đọc conan à? Anh thấy bây giờ con gái hay đọc tiểu thuyết ngôn tình.
- Em mua tặng em trai. - phải để lại ấn tượng tốt cho đối phương, theo như lời con Chi truyền đạt kinh nghiệm.
- Em đúng là người một chị gái tốt.

Tôi chỉ cười trừ, cũng hơi chột dạ. Nhưng mà tôi thấy tôi cũng tốt mà. Thằng Bảo có người chị như tôi là do nó tu mấy kiếp mới được ý. Vẫn theo lời con Chi, phải tìm cách tiếp cận đối tượng tự nhiên nhất có thể rồi từ từ tính sau. Bước đầu phải rút ngắn khoảng cách, tìm cách làm thân. Tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch đầu tay của mình. Tôi tiến về phía anh, ngồi xuống bàn:

- Chúng ta có duyên thật đấy. Tiền bồi cho em xin tên mấy đầu sách được không ạ?
- Em muốn mua sách về phần nào?
- Bất đẳng thức ạ, phần này hại não quá ạ.
- Những viên kim cương trong bất đẳng thức toán học của Trần Phương. Quyển này khá đầy đủ các bất đẳng thức của. THPT. Nhưng hình như nhà sách của anh hết sách này rồi. Lần sau em có thể đến mua.
- Nghe cách nói chuyện của anh em nghĩ lúc trước anh rất giỏi toán.
- Anh cũng bình thường thôi. Anh bán sách nên đương nhiên phải biết chút ít để tư vấn cho khách hàng chứ.

Với lý do muốn thỉnh thoảng hỏi bài tiền bối, tôi đã mặt dày xin số điện thoại của anh và thành công. Trời vẫn mưa, anh hỏi có muốn mượn ô nữa không nhưng tôi nói không cần, ngồi đây có trai đẹp mưa. Tôi chợt nghĩ ra trò trả thù tên lão xược kia. Tôi lấy điện thoại ra nhắn:

“Đến nhà sách Dương Vũ, mang ô tôi mượn” sent to Hotdog.

New message: ” Bị điên à? Trời đang mưa.”

“Who care?”

“Ồ phù thủy”

Cho chết, dám đắc tội với Băng Di này là điều không thể tha thứ. Tôi ngồi ngắm mưa rơi chốc chốc quay sang ngắm trộm anh luôn. 20 phút sau thì...

- Vũ... Sao em đến đây?

Tôi quay lại nhìn, thấy tên Vũ người lấm tấm nước mưa phía cửa. Anh với cậu ta quen nhau sao? Mà khoan, Hoàng Vũ - Hoàng Dương... Chẳng nhẽ... không phải chứ họ khác nhau một trời một vực như vậy mà.

- Cậu ấy.... - tôi hồi hộp định hỏi.

- À... Cậu ấy là em trai anh.

What the hell?? Cái tên đó sao có thể là em trai một người như Hoàng Dương được? Đúng là cha mẹ sinh con trời sinh tính. Giá mà cậu ta được một góc của anh trai mình. Cậu ta hằm hằm đi đến đưa cho tôi chiếc ô màu ngọc bích xong quay qua bảo Hoàng Dương:

- Tại mụ phù thủy này này. - cái gì vậy chứ, giám nói tôi như vậy trước mặt Hoàng Dương.

- Người em vẫn thường nhắc đến? - hấn lại còn thường nói xấu tôi với anh cơ à? Mất hình tượng quá đi.

Cậu ta nhún vai thờ dãi thay cho sự khẳng định.

- Cậu dám đi nói xấu về tôi với người khác như thế à? - tôi lườm hấn.

- Sao cậu biết là tôi nói xấu? Có tật giật mình hử? - hấn đắc trí.

- Không nói nhiều nữa. Bây giờ chở tôi về. Chấm hết.

Ồ lại đây nữa là coi như mất hết hình tượng thực nữ rồi còn gì. Cái tên đáng ghét. Tôi mỉm cười chào anh rồi lôi tên kia đi. Thật mất mặt mà.

Tôi ngồi đằng sau che ô cho cả hai, mưa cũng ngớt dần. Ngắm thấy cảnh này cũng lãn mạn đấy chứ. Đi đường khối đứa nhìn tôi gato. Cơ mà chỉ cần tên này mở mồm thì hotboy sẽ thành hotdog. Sao mọi người chỉ nhìn bề ngoài thôi vậy? Vẫn tức hấn nên tôi cũng chẳng thèm nói năng gì. Bỗng tên đó chợt hỏi:

- Cậu thích anh tôi hử?

- ...ừm...chút chút - có hơi bất ngờ nhưng tôi cũng thừa nhận luôn.

- Cậu không có cửa đâu.

- CÓ CẦN PHỤ THỂ KHÔNG??? - chị là chị hơi bị bức xúc rồi nha.

- Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. - tên này lợi dụng trả thù tôi đây mà.

Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ. Ta khinh mấy tên nhỏ mọn như nhà người. Đã được sung ân hầu hạ bốn cung mà còn lảm chuyện. Đúng là cái đồ không biết điều.

4. Chương 4: Phù Thủy Cao Tay

Hôm nay vì vẫn tức cái tên kia nên tôi đi xe bus để hấn leo cây cho bõ ghét. Đang ngồi trên xe bus thấy tên kia gọi điện tôi cũng chẳng thèm nghe luôn. Trống vào lớp mà vẫn chưa thấy hấn đến lớp. Chắc lại đi học muộn. Hay là tại chờ tôi? Có chút day dứt lương tâm. Hôm nay Hoàng Vũ nghỉ học. Thấy lớp trưởng bảo cậu ta xin nghỉ ốm. Tan học, tôi gọi điện cho cậu ta:

- Alo.
- Vẫn chưa chết à?
- Tôi mà chết thì cũng kéo cậu chết chung. - nghe giọng hấn thì còn khỏe chán, có khi giả ốm để nghỉ học cũng nên.
- Có cần tôi đến thăm không?
- Khỏi cần. Cũng nhờ phúc của cậu mà tôi mới bị thế này. Nhìn thấy cậu có khi tôi ốm nặng hơn cũng nên.
- Đừng có ngậm máu phun người. Ta đâu có làm gì nhà người.
- Không phải vì mang ô cho cậu thì tôi đâu có dính mưa?
- Tôi đâu có ý đâu. Tôi đến thăm cậu nhá!
- Thăm tôi hay thăm anh tôi?
- Người ta đã có lòng tốt rồi mà còn...hic hic...
- Thôi đi. Không cần phải giả trò. Anh trai tôi chiều mới có ở nhà.
- Vậy chiều tôi qua. Nhá! nhá!
- Tùy cậu. Lát tôi nhắn địa chỉ cho.

Hà hà... Tên này hôm nay cũng tốt bụng ghê ý. Chiều, tôi đến nhà hấn. Nhà hấn cách nhà tôi cũng không xa lắm. Tôi bấm chuông, một chị ra mở cửa:

- Em là bạn Hoàng Vũ. Cậu ấy có nhà chứ ạ?
- Cậu ấy ở trong nhà. Em vào đi.

Tôi vào nhà thấy Hoàng Dương và hai người trung tuổi, chắc là bố mẹ anh. Tôi lễ phép:

- Cháu chào hai bác. Em chào anh.
- Chào cháu. - Hai bác có vẻ thân thiện.
- Băng Di! Em đến thăm Vũ à? - nói rồi anh quay sang hai bác - Bố mẹ, đây là bạn cùng lớp với Vũ nhà mình.
- Vũ ở lớp thế nào cháu? - bác gái hỏi.

Nhận thấy đây là một cơ hội trả thù tốt nên tôi đâu thể bỏ lỡ.

- Vũ hay đi học muộn lắm ạ. Cô Kim...ừm...- tôi chưa nói xong đã bị hấn bịt miệng. Xuất quỷ nhập thần vừa thôi chứ, làm người khác hết hồn.
- Bố mẹ đừng để ý. Băng Di là người thích đùa mà, phải không anh Dương? - Hấn lôi tôi lên phòng mà mọi người cũng chỉ lắc đầu cười trừ. Chẳng ai cứu tôi là sao??? Nhỡ hấn giết người bịt đầu mối rồi phi tang xác thì sao???? Hoàng tử của tôi!! Tôi muốn ở với hoàng tử cơ.
- Buông ra!!!
- Cậu nói linh tinh cái quái gì thế? - hấn có vẻ tức giận.
- Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Có gì sai? - tôi vẫn tỏ vẻ ngây thơ vô số tội.
- Biết ngay là cậu đến để hại tôi rồi mà.

- Là một người bạn của cậu, tôi không thể để cậu ngày một sa ngã vào cạm bẫy của xã hội. Lương tâm của tôi sẽ bị cắn dứt nói cứ bỏ mặc cậu như vậy. - tôi giả vờ sụt sịt đưa tay chấm nước mắt.
- Lại gì nữa? Thôi đi hộ tôi cái. Mỗi mấy vụ đi học muộn, mất trật tự,...gì gì đó mà cậu cứ làm như tôi chích hút ma túy không bằng.
- Ồ. Cậu tự khai nhá!! Chết! Chết! Tôi không ngờ cậu lại là con người như thế! Tôi thật thất vọng về cậu - tôi tiếp tục vở kịch “người bạn tốt”.
- Thôi. Đừng có đùa nữa. Cậu hợp với vai mục gì ghê hơn là Tấm đấy.
- Shi!!! Ô này, trả. Vở này, chép bài xong mai mang trả tôi. Còn cái này. - Đưa vở cho hần xong tôi đưa cho hần một hộp quà.
- Định tỏ tình à? Hơ..
- Tôi đập vào đầu hần một nhát cho hần bớt mơ tưởng hão huyền.
- A! Đau.
- Cho cậu bớt ảo đi! Của một bạn nam chuyên Trung bị hãm mộ nhan sắc cậu quá ý mà.
- Cái gì cơ??? - nhìn hần có vẻ bị sốc.
- Bạn ý còn hỏi tôi địa chỉ nhà cậu để đến thăm nhưng mà lúc đấy tôi không biết nên may cho cậu đấy. - cuối cùng tôi cũng trả đũa được tên này. Haha..
- Cho cậu luôn đấy - tôi có thể tưởng tượng được cảm xúc của hần lúc này. Tội nghiệp. Chẹp chẹp.
- Thật?
- ... - hần gật đầu chắc nịch.
- Thank youuu - tôi đi về không quên ngoái lại cửa - Thực ra là của 1 bạn nữ đấy - nói xong tôi chạy biến. Ngu gì ở lại bị “đòi quà”. Tôi vẫn kịp nghe tiếng hét từ phòng hần. Tức lắm hả? Làm gì được chị nào? Bóc quà, ôi chocolate!!! Chị yêu em nhiều lắm. Phải ăn hết trước khi về nhà mới được, không thằng Gia Bảo lại xí xốn ăn hôi.
- Thằng em tôi có vẻ vẫn bất mãn vụ rửa bát một tháng. Nhìn cái mặt hầm hầm của nó là nuốt không trôi cơm rồi.
- Mẹ ơi! Dạo này con thấy có anh nào hay đưa đón chị Di nhà mình ý. - tôi suýt mắc nghẹn. Biết ngay mà, thằng quỷ đây đâu dễ dàng để tôi yên.
- Vậy à? Cuối cùng Di nhà mình cũng hết ế rồi hả? - mẹ nhìn tôi cười cười. Tôi cảm giác cứ như là mẹ cười đều tôi vậy ý.
- Đâu ạ! Ôsin của con đấy!
- Lại còn có chàng nguyên làm ô sin của con cơ à? - mẹ vẫn không buông tha cho tôi.
- Cái anh đấy nhìn trông cũng được, gần đẹp trai bằng con. Cơ mà thích chị Di nhà mình thì chắc là thần kinh có vấn đề mẹ ạ. - thằng Bảo vênh mặt nhìn tôi. Nhìn mặt nó là tôi chỉ muốn tát cho nó vài nhát. Vênh vào với chị mày á? Có ngày húp cháo nhà em. Đã đến lúc tôi sử dụng chiêu bài bí mật:
- Em trai à! Bớt nhảm đi! Chị thấy cưng mới lớp 7 mà đã bùng học rồi hẹn hò yêu đương vớ vẩn rồi. Học hành thì... Haiz...Buồn lắm... Thấy bảo em mới chính thức quen bạn gái thứ 12?? - biết sự lợi hại của chị chưa em? Lần sau hết nhờn nhá! Minh phục mình quá đi thôi. Haha.
- Sao chị nghe lén em nói chuyện điện thoại? - thằng này giận quá mất khôn hay sao ý. Ngu thật, có cần phải nhận tội luôn thế không?
- Em nói gì vậy? Sao lại có thể nghĩ chị là người như thế? Chẳng qua là hôm qua đi qua phòng em thì nghe thấy em đang khoe chiến tích với bằng hữu. Em nói hơi to nên chị vô tình nghe thấy thôi mà! - cái giọng điệu giả tạo của tôi khiến tôi còn phải nổi da gà.

- Gia Bảo. Bạn gái thứ 12 là sao đây? Tình sử vẻ vang quá nhỉ? Học không lo suốt ngày yêu đương nhăng nhít thế hả? - mẹ nghiêm giọng mắng nó mà tôi thấy hả hê quá đi.
- Sao chị Di thì mẹ không nói. - thằng này vẫn còn cổ cãi.
- Mới có lớp 7 mà yêu đương cái gì? Con học giỏi như chị Di đi rồi muốn làm gì thì làm. - haha mẹ quả là chí lý. Tôi và nó sao có thể cùng đẳng cấp?
- Đáng đời con cáo gian ác. Bằng Di này đâu thể để thằng oắt kia chơi xỏ chứ.

5. Chương 5: Có Những Thứ Không Phải Năng Mà Vẫn Ấm.

Hôm nay Hoàng Vũ vẫn đón tôi đi học như thường lệ. Tôi lê dép dưới đường òn dép. Khổ, bị rảnh ý mà.

- Đùng có thể nữa. Cậu bị thừa năng lượng à?
- Người chân dài nó thế.
- Cậu bảo gì cơ? Haha... Thấp hơn tôi đến 10 phân mà còn tự hào về chiều cao à?
- Con gái thế là được rồi. Cao quá khó lấy chồng. Shii.
- Tên nào mà dám lấy cậu. Để về cậu đề đầu cưới cổ à?
- Bớt nhảm đi. Cuối giờ ở lại trực nhật cho cháu họ 27 đời của bạn thân của mẹ tôi.
- Lại nữa. Ở nhà tôi còn chưa bao giờ quét nhà nữa đấy!
- Kệ cậu chứ! Who care??

Tên láo xược bất hiếu này. Gì mà từ bé đến giờ chưa bao giờ quét nhà? Tôi phải thay bố mẹ hấn trừng trị hấn ta mới được. Mà tên này cũng đào hoa gồm. Hôm qua vừa có đĩa tặng quà, hôm nay lại có đĩa lân la tôi moi thông tin từ hấn:

- Chào cậu! Tớ là Vy học 10 sử.
- Chào cậu - tôi cũng cười đáp. Tính tôi vốn hay đề phòng kẻ xấu. Tự dưng lân la làm quen là phải cẩn thận. Có ý đồ là cái chắc.
- Cậu có vẻ thân với Hoàng Vũ, cậu có biết bạn ấy thích mẫu con gái như thế nào không? - chắc thấy tôi có vẻ e dè nên cô bạn cũng thẳng thắn vào vấn đề chính. Cũng bạo dạn gồm.
- Tớ làm sao biết được.
- Cậu là chị họ mà không biết sao?
- Chị họ? - gì chứ? Nhìn tôi giống chị hấn lắm sao? Khuôn mặt baby cute này mà nhìn già thế á?
- Hôm trước tớ thấy cậu xưng chị với bạn ấy mà. Không phải sao? - cô bạn có vẻ ngạc nhiên. Tôi có thói quen hay xưng chị nên chắc nhiều người tưởng tôi là chị hấn. Không sao. Thực ra thì đây cũng là một cơ hội tốt... Hoàng Vũ, chị họ này phải dạy dỗ người một chút thì nhà người mới nên người chứ trước giờ là khỉ lai tinh tinh là bồng cung ngựa mất lắm rồi. haha...
- À, tớ chỉ ngạc nhiên là vì sao cậu biết thôi ý mà. Có điều.... - tôi ngập ngừng cố tỏ vẻ bí hiểm.
- Điều gì?
- Tớ không chắc là Vũ sẽ thích cậu.
- Tại sao?
- ...Vũ...không thích con gái.

- Hả??? - cô bạn tròn tròn mắt tỏ vẻ không tin.

- Ừm... Thực ra, từ bé Vũ đã thích con trai, thích mặc váy và chơi búp bê. Bây giờ, giới tính thứ ba cũng chẳng phải vấn đề to tát gì. Là chị nó tớ cũng mong nó có thể sống thật với chính mình. Nhưng mà bây giờ nó muốn thử yêu con gái để xem có thể thay đổi được không. Cậu biết rồi đấy, đâu thể nói thay đổi là thay đổi được. Nhưng mà nếu cậu muốn tớ sẽ giúp. Tớ phải nói trước kẻo sau này cậu lại trách tớ. - khỏi nói, cô bạn ấy cứ há hốc mồm nhìn tôi chốc lại liếc liếc. Tôi nói xong thì cũng quay mặt đi thật nhanh. Chắc sợ hết hồn vía luôn rồi.

- PHẠM...BĂNG...DI!!!!

Tôi giật mình quay lại thấy Hoàng Vũ đang mặt đỏ bừng, đầu bốc khói. Không phải chứ! Sao cứ khi nào nói xấu là cậu ta lại xuất hiện thế? Chưa chết đã thiêng. Phải bình tĩnh, giả nai là nghề của tôi rồi.

- Hi hi! Chào cậu! Sao cậu lại ở đây? Cô Kim nhờ tôi chút việc ở đây, gặp bạn cũ nên tôi nói chuyện một lát. Thật trùng hợp! Thôi, cậu có việc thì cứ đi đi, tôi lên lớp trước. Bye bye.

Nói xong tôi chạy biến luôn. Có ngu mới ở lại. Cậu ta sẽ giết tôi mất.

- Thưa cô em vào lớp. - một lúc sau tên Vũ mới vào lớp. Không có việc gì phải lo lắng cả. Tôi là ai cơ chứ? Sao phải mà sợ. Hít thở sâu...

- Hi! Cậu đi lâu thế? Cô giảng kiến thức mới đấy! Cậu về đọc lại kỹ, có gì không hiểu có thể hỏi tôi. - kiến thức mới? có gì không hiểu thì hỏi? ngớ ngẩn hết sức. Sản xuất giống cây trồng của môn công nghệ... Mà kệ chứ? Chẳng phải học sinh phải học toàn diện sao? Không được coi thường những môn phụ.

- Cậu được lắm. - hần nghiêng răng ken két.

- Đừng làm thế mà chết mấy bé sâu, tội nghiệp. - Cái tật nói xoáy của tôi cứ như phản xạ vô điều kiện ý. Tôi vội đưa tay bịt mồm mình. Lại đổ dầu vào lửa rồi. Ngu quá đi mất.

- ...Cậu... bảo gì cơ? - Cậu ta hít thở sâu rồi nói. Chắc sợ bị quá khích như lần trước nên cậu ta đang cố kiềm chế. Tôi cảm tưởng như là cậu ta sắp đứt mạch máu não đến nơi luôn rồi.

- Gì mà căng. Tôi chỉ đùa chút thôi mà.

- Chỉ đùa một chút? Vui nhỉ???

- Hai em kia! Đứng dậy, ra ngoài. Đừng có coi thường bộ môn phụ, gây mất trật tự trong lớp. - tiếng cô giáo có vẻ tức giận.

Giờ thì nhục mặt chưa? Bị ra khỏi lớp, cũng may ra ngoài vẫn còn có đôi có cặp cho đỡ bơ vơ. Mẹ tôi mà biết vụ này chắc chết quá. Hic.

- Mỗi thế thôi mà cũng bắt ra ngoài - tên Vũ làu bàu.

- Phải đấy! Bọn mình cũng có nói to lắm đâu. Cô này tai thính thật.

- Khó tính nên ế chồng là phải. - tôi phì cười trước câu nói của cậu ta. Giờ mới thấm câu: "Cách tốt nhất để trở nên thân thiết là cùng nói xấu một người khác".

- Nè! Tôi xin lỗi vụ lúc nãy nhá! - lúc này là tôi thật lòng đấy. Không thể tin được. Nhưng tự nhiên thấy hần đỡ đáng ghét.

- ... - hần im im quay mặt đi. Lại boy sang chẳng rồi.

- Đi mà!!!! Mà tôi làm thế cậu cũng đỡ một cái đuôi còn gì?

- Sao, Cậu ghen à? - hần cười nhếch mép. Nụ cười đều giả.

- Ai thèm!!! Cậu bị ảo tưởng sức hút à??.

- Cậu mới là cái đuôi dài nhất đấy - hần lăm bắm rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy.

- Ý gì đấy??? - tôi bặm môi.

- Không có gì... Cho này. - Cậu ta thả vào tay tôi mấy viên kẹo Alpenliebe vị dâu.
- Có độc không đây? - tôi ngờ vực. Tên này đâu phải người tử tế gì?
- Cậu nghĩ tôi bị rảnh à? Không ăn thì trả đây.

Tôi cũng chẳng ngu gì mà kẹo dâng tận miệng rồi còn trả lại. Bóc viên kẹo ra ngậm. Bỗng thấy vui vui. Tôi và cậu ta cứ đứng như thế chẳng ai nói với ai câu nào. Không gian im ắng chỉ có tiếng giảng đều đều từ các lớp học. Nắng thật ấm áp. Nhưng có những thứ không phải nắng mà vẫn ấm.

6. Chương 6: Scandal

Đang say giấc nồng thì điện thoại reo. Không biết tên điên nào lại cả gan phá đám giấc ngủ trưa kiêu ngạo của tôi.

- Alo - tôi chẳng thèm nhìn xem ai gọi, trả lời điện thoại với cái giọng ngái ngủ.
- Giờ này mà còn ngủ được à? Lên facebook xem cậu đã gây ra việc gì!

Cái tên đáng ghét Hoàng Vũ này. Sau khi xô một tràng thì cúp máy luôn. Đồ thần kinh. Từ khi nghe thấy cái chất giọng oang oác như vịt đực của cậu ta thì tôi tỉnh cả ngủ. Lọ mọ vào facebook xem xem cái chuyện động trời mà cái tên kia nói là gì. Đập vào mắt tôi ở trang chủ là...

Moon Confession:

#6341: Thật không ngờ Hoàng Vũ 10 toán là dân gay nha. Hôm nay nghe tụi nó kể mình còn tưởng tin vịt. Nhưng thấy bảo chính chị họ cậu ta đã khẳng định như vậy. Thật ra mình cũng thích cậu ta nhưng mà rất tiếc “em và anh ở hai thế giới”. Thời nay trai đẹp đã hiếm, chúng nó lại còn yêu nhau T_T

356 likes và 482 ment. Giờ thì đã hiểu tại sao, chẳng trách. Có khi mai cậu ta sẽ được gắn với cái tên Vũ gay cũng nên. Không biết lúc đấy nhìn mặt cậu ta trông như thế nào nhỉ? Trí tưởng tượng phong phú của tôi dư sức để tưởng tượng ra. Mà cũng tại cậu ta mà tôi mất đi giấc ngủ vàng ngọc. Bây giờ thì làm gì nhỉ? Hay là... Hà hà hà...

Vụ cá cược chỉ có thời hạn hết ngày mai, tôi phải lợi dụng để hành hạ tên đó mới được. Nói là làm, tôi gọi điện cho hấn đến đón. Hấn vẫn có vẻ tức cái vụ confession kia nhưng mà cá cược là cá cược. Chờ 15' thì hấn đến cổng, trưng ra cái bản mặt khó ưa tỏ vẻ lạnh lùng boy.

- Vẫn giận à?
-
- Sáng nay tôi xin lỗi rồi cơ mà?
-
- Việc này nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi mà! Cười cái coi. Cậu cười nhìn đẹp trai hơn đấy! Thật! - tôi gật gật khẳng định chắc nịch. Sắp mắc bẫy rồi em ơi.
- Lằng nhằng quá đấy! Lên xe - á à, lại còn dám ra lệnh cho chị nữa hả. Đợi đấy! - Đi đâu?
- Hà Nội 36 phố phường.
- Gì cơ?? Là sao?
- Rủ nhau chơi khắp Long Thành. Ba mươi sáu phố rành chẳng sai. Hàng Bồ, Hàng Bạc, Hàng Gai... Bắt đầu từ Hàng Bồ. Đi thôi!!!

Cậu ta chẳng nói năng gì nữa an phận chỗ tôi đi. Ngồi sau xe đạp ngắm đường phố đúng là thích mà. Tôi cứ thao thao bất tuyệt léo nhéo bên tai cậu ta đủ thứ. Nhưng mà thích của tôi cũng chỉ đến Là chán.

- Thôi về đi!

- ... - cậu ta còn chẳng thèm trả lời tôi. Cũng phải, hơi sức đâu mà nói nữa. Cậu ta cứ im im thế mãi mà tính tôi rất ghét kiểu im lặng là vàng.

- Sao thế? Vui mà! - tôi giả ngu hỏi để chọc tức hần tí.

- Chắc vui.

- Nàyyy. Con trai mà hay dối thế? - tôi giật vạt áo hần.

- Nói ít thôi! Đã phải chở cậu lại phải nghe cậu lắm nhảm suốt chiều hôm nay tôi không còn sức mà cãi nhau nữa đâu.

- Con trai gì mà đã mới thế thôi đã... Hay là... Cậu không phải...

Cậu ta phanh xe cái kít làm tôi đập mặt vào lưng cậu ta. Cậu ta quay lại, mặt không cảm xúc:

- Xuống xe đi.

- Hả? Gì cơ - tên này định phản à.

- 17h01' hết thời hạn trong ngày.

Phải rồi. Nhưng mà sao cái tên này nhảm tãm vậy? Còn cách nhà tôi tận gần 500m nữa, xui xẻo. Đánh lóc cóc cuộc bộ về thôi. Tên đáng ghét. Đi được chục mét thì bỗng hần đỗ xe ngay trước mặt tôi.

- Này. Lên xe tôi chở về. - tên này lại âm mưu gì à? Sao thay đổi nhanh thế?

-... - tôi vẫn đi. Có khi hần có âm mưu gì đó cũng nên.

- Tôi nói thật đấy. Mà cậu không cần thì thôi vậy.

Tôi quay phắt lại nhảy lên xe hần luôn. Sĩ diện tí thôi chứ tôi cũng đâu có ngu mà không đi.

- Hề hề. Có cần chứ. - Cậu ta bắt đầu đạp xe. Tôi tò mò - Sao hôm nay tốt vậy?

- Tôi lúc nào chả tốt. Đâu có độc ác như cậu. Suốt ngày bày trò hành hạ người khác.

- Cậu nói oan cho tôi quá cơ. Tôi đâu có làm thế bao giờ.

- Chịu cậu luôn rồi. Mà anh trai tôi sắp đi du học. - cậu ta đột nhiên chuyển chủ đề?

- Thế á? Thích thật đấy!

- Cậu không buồn à? - Hoàng Vũ dừng xe quay lại nhìn tôi ngạc nhiên, cũng vừa lúc đến cổng nhà tôi.

- Buồn á? Tôi cũng chẳng biết nữa. - ừ nhỉ? Sao tôi không buồn? Chỉ có chút nuối tiếc thôi, ngưỡng mộ thôi.

- Di! Bạn đến chơi sao không mời vào nhà? - mẹ mới đi đâu về, mở cổng - Vào nhà chơi đi cháu.

- Không cần đâu mẹ. Cậu ấy..

- Vâng ạ. - tôi chưa kịp nói hết câu đã thấy cậu ta đáp rồi dắt xe vào sân.

Tên này mặt cũng dày thật đấy. Tôi đã muốn đuổi mà không biết ý. Hừ. Mẹ tôi có vẻ quý cậu ta, khen cậu ta suốt. Giả tạo hết sức, cái tên giả nai này. Mẹ tôi còn mời cậu ta ở nhà ăn cơm nhưng mà tôi kiên quyết phản đối. Chắc do mặt chưa đủ dày nên thấy tôi như thế, cậu ta cũng từ chối. May thật! Cậu ta mà gặp thằng Gia Bảo thì bao nhiêu coi như tật xấu của tôi nó tuôn ra bằng hết. Cả bữa tối mẹ tôi cứ thao thao bất tuyệt mãi về cái tên kia.

- Di, mẹ thấy thằng nhóc đó được đấy. Đẹp trai, lễ phép, khéo nói chuyện,... Mẹ duyệt.

- Con đã nói rồi. Con với cậu ta không có gì hết!!

- Mẹ phân biệt đối xử con với chị Di thế? - thằng Bảo bức xúc.

- Con lo mà học đi. Đừng có thắc mắc nhiều. - nói xong mẹ quay sang tôi - Baggio, lúc trước mẹ đi xem bói, thầy bảo là con gặp trắc trở trong đường tình duyên, rất khó lấy chồng. Mẹ là mẹ lo lắm. May bây giờ con có cái cậu... cái gì Vũ ý nhỉ?...
 - Hoàng Vũ - tôi chán nản đáp.
 - Ờ ờ đúng rồi. Hoàng Vũ. Mẹ thấy cậu ta rất được. Con...
 - Con còn nhỏ mà! Người khác thì cấm con cái yêu sớm. Sao mẹ kỳ thế?
 - Chị nhầm rồi. Mẹ chỉ thiên vị mỗi chị thôi. Em mẹ có thể đâu. - thằng Bảo ghen ăn tức ở.
- Hôm nay có cả đồng bài tập về nhà. Học xong tôi định đi ngủ nhưng cuối cùng lại “vắt tay lên chán suy ngẫm sự đời”. Nghĩ lại thì cái tên Hoàng Vũ cũng không đến nỗi đáng ghét như tôi tưởng. Cậu ta cũng tốt đấy chứ! Mà sao tự dưng lại nghĩ đến hắn cơ chứ? Mình dạo này bị điên hay sao ý.

7. Chương 7: Phù Thuỷ Bị Bơ

Sáng nay là chủ nhật nhưng tôi phải đi học thêm nên tôi cũng chẳng được ngủ. Tôi mới nghĩ ra trò hay để hành hạ ai kia. Không hành hạ cậu ta cũng cảm thấy thiếu thiếu, đó đã là thú vui tiêu khiển của tôi trong suốt một tuần qua rồi. Chiều, tôi gọi điện cho Hoàng Vũ:

- Lần này là gì? - tên này cũng thông minh đấy. Chưa nói đã biết tôi định gì trò.
 - Hôm nay tôi có hai sự lựa chọn cho cậu. Một là chờ tôi như hôm qua, ngắm phố phường cũng vui, mỗi tội hôm nay hơi nắng. Hai là dẫn tôi đi ăn vài món ẩm thực Hà Nội và đương nhiên là cậu trả tiền. Chọn đi.
 - Của đi thay người vậy. Cậu đúng là lắm trò mà.
 - Thống nhất thế. Sang đón tôi ngay và luôn.
- Vui thật. Ăn chùa thì phải tận tâm ăn thật thôi. Tôi bắt cậu ta dẫn tôi đi ăn đủ thứ: nộm bò khô, trà sữa, sữa chua mít, macha, bánh bèo,... Hôm nay ăn nhiều thế không biết có bị làm sao không? Bụng dạ tôi khá tốt chắc không sao đâu. Nhìn mặt hắn xì ra *chắc tiếc tiền dữ lắm* tôi hả hê lắm, chỉ là lấy của người giàu chia cho người nghèo thôi mà. Hắn dám bảo tôi tham ăn chứ! Tôi chỉ là tôn trọng người nấu mà thôi.
- Nhìn đồng hồ cũng 4 rưỡi chiều rồi. Cũng nên về thôi. Không lại quá giờ. Chắc gì hôm nay hắn tốt bụng đột xuất như hôm qua.
- Nhìn kìa! Cá kìa, không biết trong hồ có cá biển không nhỉ? - tôi chỉ tay khi hắn chở tôi qua Hồ Tây.
 - Cậu ngu bẩm sinh hay do tập luyện.
 - Gì chứ!!!
 - Hồ Tây thì có cá biển làm sao được? Cậu Never Give Up nó vừa thôi.
 - Sao lại không có? Nó bơi từ biển theo dòng nước vào đây không được hả? - tôi bặm môi gân cổ.
 - Thật không còn gì để nói. Từ cấp 1 đến giờ cậu làm gì trong giờ địa lý? Không hiểu cậu làm sao mà thi qua được.
 - Thì môn địa trước giờ tôi toàn giở sách lúc kiểm tra mà! Học làm gì?
 - Thế cậu chép thì cũng phải biết nó viết gì chứ!
 - Cậu bị điên à? Thấy chỗ nào trả lời cho câu hỏi thì chép. Quan tâm nó viết cái gì làm quái gì?
 - Đáng lòng nữ sinh chuyên toán. - hắn lắc đầu ngao ngán. - Cậu có biết nước từ sông hồ chảy ra biển?

Ờ nhỉ? Sao tôi ngu thế nhỉ? Dẫu biết rằng tôi học ngu địa nhưng mà cái này đến trẻ con còn biết nữa là. Cũng tại tôi nhất thời ngu si. Người ta bảo khôn ba năm dại một giờ. Nhưng mà tôi cũng đâu dễ dàng chịu thua như thế?

- Thế cá thì không có quyền bơi ngược dòng chắc? - tôi vẫn cố cãi cùn.

- Chịu cậu luôn rồi. Cứ cho là cậu đúng đi. - cuối cùng hẳn cũng phải chịu thua. Lúc gần về đến nhà tôi, tôi cất tiếng hỏi đều:

- Hôm nay vui nhỉ?

- Cậu thì vui rồi.

- Hôm nay hết hạn hợp đồng. Tôi phải tận dụng chứ! Mấy khi được như thế.... Này! Dừng! Qua nhà tôi rồi. - tên này hôm nay bị làm sao thế? Đi quá mất một đoạn.

- Quên mất. - cậu ta quay xe dừng đúng cổng nhà tôi. Tôi vừa xuống xe thì mẹ từ trong nhà đi ra.

- Hai đứa vừa đi chơi về đấy hả? Vào nhà chơi đi cháu!! - mẹ tôi niềm nở. Con gái là tôi đây mà không hỏi gì.

Hoàng Vũ khá biết cách nói chuyện. Cậu ta cũng biết khen mẹ tôi khéo tay trang trí nhà, có mắt thẩm mỹ này nọ. Khởi nói, mẹ tôi cười tít cả mắt và hôm nay cũng kiên quyết mời cậu ta ở lại ăn cơm. Không thể tin được là cậu ta đồng ý. Hôm nay da mặt cậu ta dày hơn thì phải. Tôi khều tay cậu ta nói nhỏ:

- Cậu điên à? Ở đây làm gì? Về đi!!!

- 17h27'. - cậu ta vẫn đứng đờm mặc kệ đầu tôi đang bốc khói.

Đến cả bố tôi cũng bị tên đó “mê hoặc”. Cậu ta bàn chuyện bóng đá, thời sự, kinh tế...gì gì đó cùng bố tôi có vẻ khá sôi nổi. Đồ ăn cơm nhà lo chuyện thế giới. *tôi nói tên đó chứ không phải bố tôi đâu nha*. Hẳn cũng biết lắm thứ phết nhỉ. Có khi ở nhà hay hóng hớt Hoàng Dương nói chuyện với bố ý mà.

Cả bữa ăn mẹ cứ hỏi chuyện với gấp thức ăn cho Hoàng Vũ. Bố cũng thỉnh thoảng nói mấy cái về bóng đá, tình hình chính trị thế giới gì gì đó với cậu ta. Tôi bị bơ luôn rồi ~T__T

-- Anh Vũ! Chị Di nhà em ham ăn như lợn, ngủ nhiều như heo. Lại đánh đá độc ác. Tật xấu thì nhiều còn tốt đẹp thì chẳng có. Sao anh lại có thể thích chị ấy. - cái thằng mất nét này. Dám nói tôi như thế.

- Cái thằng này!! Muốn chết hả? - tôi tức đến nuốt không trôi cơm.

- Anh thấy chưa? Chị em với nhau mà hơi tí chị ấy lại dọa giết em đấy! - thằng này không cần phải cố tỏ vẻ đáng thương.

- Gia Bảo! Dừng nói linh tinh nữa. - mẹ tôi lườm nó.

- Cháu kệ nó. Thằng bé này vốn thích đùa ấy mà - mẹ tôi quay sang hẳn cười cười.

Lúc ra về, hẳn lấy làm đắc trí chọc tức tôi.

- Tôi không ngờ cậu lại có lắm tật xấu như vậy đấy.

- Kệ tôi. Liên quan gì đến cậu.

Hẳn không nói gì, chỉ cười xong về. Tôi gọi với theo:

- Đi đứng cho cẩn thận. Tối rồi đấy!!!

- Lo cho tôi à? - cậu ta dừng xe quay lại nhìn tôi.

- Dừng có ATSM. Tôi chỉ sợ cậu làm hại người ta thôi. - tôi đóng cổng vào nhà.

Mình dạo này đúng là điên mà!!!!

8. Chương 8: Thà Chuyển Trường Còn Hơn...

Hôm nay là thứ hai, trong tà áo dài trắng, hôm nay tâm trạng tôi có vẻ khá tốt. Vừa bước ra khỏi cửa, tôi ngạc nhiên khi thấy Hoàng Vũ chờ ở cổng.

- Sao cậu lại ở đây?
- Đón cậu đi học. - hân tỉnh bơ.
- ... - tôi nhướn mày không hiểu.
- Còn gần 3 tiếng nữa mới hết 7 ngày.

Sao tôi lại có thể quên nhỉ. Mà mặc áo dài hợp với đi xe đạp hơn đi xe bus thì phải. Tôi có cảm giác hình như hôm nay tôi xinh hơn bình thường *tự sướng chút*.

Hôm nay lớp tôi bị làm sao ý. Lúc tôi với Hoàng Vũ vào lớp mọi người cứ nhìn nhìn như vật thể lạ xong thì thầm gì đó với nhau. Tôi không thích điều này chút nào.

- Kiểm tra 15'. Các em lấy giấy ra làm bài - trời ơi. Tôi ghét môn văn.
- Này. Có bút không tôi mượn, bút tôi hết mực rồi. - tên Vũ nài nỉ.
- Tôi có 2 cái bút. Một cái còn mực tôi phải viết, một cái cũng hết mực. Cậu muốn mượn không? - thấy cậu ta cắn môi lo lắng, dù sao tôi cũng là một người tốt bụng nên giúp cậu ta một lần vậy - Đùa đấy! Này.
- tôi đưa cho cậu ta mượn một cái bút.

Cậu ta cũng thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng mỉm cười nhận lấy. Tuy là dân toán nhưng do năng lực trầm phong của tôi cũng khá tốt nên bài kiểm tra văn diễn ra khá suôn sẻ.

- 9h38'. Hết giờ. - sau một hồi mãi mê ngắm đồng hồ, cậu ta quay sang tôi phán.
- Giờ gì? Bị điên à?
- Từ giờ tôi chính thức được tự do. Cậu không có quyền ra lệnh cho tôi nữa.
- Thì sao? Who care? - giả vờ không quan tâm vậy thôi chứ thực ra tôi đang tiếc vì mất đi kẻ tôi tởn như hần lăm luôn.

Giờ toán... Tôi loay hoay tìm thước kẻ mãi mà không thấy, chắc để ở nhà rồi. Đúng là đoảng mà. Đành mượn của tên Vũ vậy. Dù gì lúc này tôi cũng cho cậu ta mượn bút rồi còn gì.

- Cho tôi mượn thước kẻ, tôi để quên ở nhà rồi.
- Cái thước nào cơ? - lại giả ngơ kìa. Ghétttttt.
- Thước của cậu ý. - tôi kiên nhẫn.
- Tôi có nhiều thước lắm. Cậu muốn mượn cái nào?
- Cái nào mà chẳng được.
- Không thể được. Thước của tôi được đánh số để tiện quản lý. Cậu muốn mượn số mấy? - cái tên dở hơi xơi cám lợn này. Phiền phức thế không biết.
- Số 4 đi.
- Số đó không may mắn nên tôi không đánh số.
- Thì số 5! - tôi chọn bừa.
- Tôi không đánh số lẻ.
- Vậy số 2 thì sao? - tôi bắt đầu sắp mất kiên nhẫn.
- Tôi không mang cái số 2.
- Thế cậu còn cái nào nữa? - bực rồi nha.

- Không có. - hần tỉnh bơ.

- Cậu bị rảnh à? Đồ thần kinh!!! - khoe miệng tôi giật giật. Tức sắp phát điên rồi.

- Đùa đấy! Này - hần chìa thước kẻ ra trước mặt tôi, cái mặt thì nhe nhe nhớn nhớn.

Gì thế? Thích bắt chước phong cách của chị Di à? Được lắm! Hãy đợi đấy tên đáng ghét!!!! Đang nạp năng lượng trong canteen với con Chi thì tôi thấy mọi người có vẻ nhốn nháo ủa đi đâu đó.

- Ê mày! Thấy bảo có đánh nhau kia, đi xem đi - con Chi toe toét cười.

- Con khùng! Người ta đánh nhau mà mày vui thế hả? - tôi cốc đầu nó.

- Mày chưa nghe câu “Thấy đánh nhau phải hô hào cổ vũ” hả? - con Chi phản bác.

- Con điên!!

Nói vậy thôi chứ tôi cũng cùng nó đi cổ vũ. Tôi có cái tật tò mò bỏ mãi không được. Không thể tin vào mắt mình. Nhân vật chính trong sự kiện trọng đại lần này lại là Hoàng Vũ. Tôi thấy cậu ta đang tức giận tím cổ áo đầm túi bụi một tên nào đó. Chưa bao giờ tôi thấy cậu ta tức giận như thế. Tôi toan chạy ra ngăn thì giám thị đến. Đương nhiên là cậu ta được mời lên văn phòng uống trà rồi. Cái tên này bị gì thế không biết. Nghe loáng thoáng mọi người bàn tán với nhau tôi cũng lơ mờ hiểu. Chuyện là cái tên kia thấy Hoàng Vũ thì ngứa mồm ra đả kích vài câu về vụ giới tính. Tên Vũ đã cảnh cáo nhưng tên kia vẫn cố cày. Xong lại còn nói to với mọi người xung quanh: “Mọi người ra mà xem hotgay trường mình này”. Và rồi... Như thế đấy! Vụ này hình như do tôi gián tiếp thì phải. Nhưng mà tôi có bảo cậu ta đánh người đâu? Suy cho cùng thì... Lâu lắm rồi làm việc xấu mới day dứt lương tâm như thế này. Tôi lên phòng giáo viên, nghe thấy tiếng vọng ra từ cửa:

- Trong việc này cả hai cùng có lỗi nhưng lỗi của Hoàng Vũ nặng hơn là đánh nhau trong trường học vì Lê Kiên không hề phản kháng. Hoàng Vũ! Em sẽ bị khiển trách trước toàn trường và mời phụ huynh đến.

- Em không có lỗi. Tất cả là tại cậu ta. - tiếng Hoàng Vũ.

- Chính vì do em bị Lê Kiên đả kích nên đã xử phạt nhẹ. Em còn muốn như thế nào nữa.

- Em thà chuyển trường còn hơn. - tên này ngáo đá thật đấy. Cậu ta có vẻ thích thách thức giáo viên nhỉ.

Vụ này có vẻ căng. Sự việc cũng khá nghiêm trọng. Tôi phải làm thế nào đây??

Cuối giờ, tôi chờ cậu ta ở cổng. Nhìn thấy cậu Hoàng Vũ từ xa tôi đã vậy vậy. Trời nắng thế mà cậu ta cũng bị quáng gà à? Không thấy thấy tôi sao? Cậu ta định đi thẳng thì tôi chạy đến kéo lại:

- Cậu không nhìn thấy tôi à?

- Có. Thì sao? - cậu ta quay mặt đi chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái.

- Thôi mà! Chẳng phải tôi đã xin lỗi rồi à? Tôi tưởng vụ đấy qua rồi chứ? Cậu cũng bỏ qua rồi mà!

- ... - hần vẫn đứng đưng như trước.

- Nàyyyy... - tôi bước đến trước mặt cậu ta kéo kéo tay áo nài nỉ.

- Đùa cậu tí thôi...Sao? Có muốn tôi đưa về không. Đẳng nào cũng tiện đường. - cậu ta cười cười.

- Được thế thì còn gì bằng.

Có thật cậu ta không để bụng không? Hay là có âm mưu gì khác? Lại còn tốt bụng đột xuất chở tôi về nữa. Tôi nghĩ là mình phải đề phòng tên này mới được. Nhưng mà suy cho cùng thì hình như...hình như thôi nhá...một phần...nhỏ xíu thôi nhá...là do tôi thì phải. Hic

9. Chương 9: Xa Cách

Hôm nay tôi thấy Hoàng Vũ đến lớp với cái mặt rất chi là... Nhà cậu ta có ai chết à? Đến chỗ vứt phịch cặp lên bàn xong ngồi gục mặt xuống bàn.

- Bị làm sao thế? Bỏ đá à?
- Cậu không nói chuyện tử tế với tôi được một lần à? - cậu ta mết mồm đáp.
- Ừ thì... Bạn Hoàng Vũ thân mến! Chuyện gì khiến bạn phải sầu não như vậy. Cậu làm tớ rất lo cho cậu đấy! - tôi nói bằng cái giọng mà chính tôi cũng còn phải nổi da gà.
- Thôi! Cậu cứ như lúc trước đi. Cậu đừng có thể làm tôi sợ cậu đấy!
- Thế cậu bị làm sao? Nói nhiều tốn nước bọt quá đấy!
- Tôi phải đi Pháp du học. - tên Vũ thở dài.
- Cậu đùa tôi đấy à? Chẳng vui chút nào.
- Là thật. Tôi cũng không muốn nhưng mà bị ép.
- THẬT Á? Sao tự dưng lại... - giọng tôi nhỏ dần rồi im hẳn. Bỗng thấy buồn buồn. Hắn đi rồi, ai cãi nhau với tôi?
- Hôm qua, tôi bị mời phụ huynh lên. Bố mẹ tôi từ đầu đã muốn tôi sang Pháp cùng Hoàng Dương nhưng tôi không chịu nên đành thôi. Nhưng vụ hôm qua cộng với thái độ không chịu nhận lỗi nên bây giờ dù có muốn hay không tôi cũng phải sang bên đó. Haizz... - cậu ta lại thở dài.
- Xin lỗi! Cũng tại tôi...
- Cho dù không có vụ đó thì bố mẹ tôi cũng sẽ tìm cách bắt tôi đi thôi. - cậu ta ngắt lời tôi.

Không khí giữa tôi và cậu ta thật kì lạ, chẳng ai nói với ai câu nào.

Chiều nay, tôi không muốn làm con heo lười nữa nên ngồi đọc sách trên xích đu ở sân. Sân nhà tôi có khá nhiều cây cảnh nên ngồi ở đây rất mát lại dễ chịu. Đang thả hồn theo gió mây vu vơ hát thì bỗng tôi nghe thấy cái chất giọng đáng ghét của ai đó:

- Ê!!! Hôm nay không làm lợn nữa à? - tôi quay ra thấy cậu ta đang ngồi trên xe đạp nhe nhớn.
- Cậu bảo ai làm lợn cơ? Muốn chết à? - tôi trợn mắt, bặm môi.
- Sống chết của tôi không cần cậu lo. Đi chơi không??? - ... - ngạc nhiên chưa? Tôi có nghe nhầm không vậy?
- Không đi à? Thế thôi vậy...
- Có có! Chờ tôi tí! Cắm đi mất đấy!!! - tôi chạy như bay lên phòng thay quần áo. Gì chứ đi chơi thì đâu thể từ chối. Ở nhà mãi tự kỉ mất.

Ngồi ở bờ hồ ăn kem, gió thổi mát hết cả mặt.

- Di! - theo phản xạ tôi quay sang. Hơi bất ngờ vì trước giờ cậu ta đâu có gọi tôi tử tế. Toàn là “này”, “nè”, “ê”....
- Há? Làm sao?
- ... Cậu...không sợ tôi bỏ độc vào kem à? - tên này bị điên à? Hỏi linh tinh cái gì vậy?
- Tôi biết cậu ghét tôi nhưng mà cậu trình gì mà đòi hạ độc được tôi? Shiii...
- Thực ra... Tôi không ghét cậu đâu. - tôi trợn tròn mắt ngạc nhiên. Tên này mê sảng à?
- Thì sao? Tôi vẫn cứ ghét cậu. - tôi vẫn tỉnh bơ ăn kem.
- Vậy ...tôi đi chắc cậu vui lắm hả?

- Không. Cậu đi rồi còn ai để cho tôi hành hạ nữa.
 - Khi tôi sang bên đó, tôi với cậu vẫn giữ liên lạc chứ? Được không?
 - đương nhiên. Có người bạn như cậu cũng rất tốt mà.
 - Nhớ đấy!...- cậu ta bỗng nhiên chuyển chủ đề, giọng trầm hẳn đi - Thực ra tôi vốn ít bạn. Từ bé đã thích làm đại ca nên hay bắt nạt bạn cùng lớp. Lên cấp hai tôi “bỏ nghề” nhưng cái bản tính của tôi vốn tự cao với cả như cậu hay nói thì là chẳng. Cái danh đại ca từ Tiểu học khiến mọi người “ôm thù quá khứ”. Tôi có một người bạn thân nhưng cậu ta đã đi du học thỉnh thoảng mới về nước. Còn lại tôi chẳng chơi thân được với ai cả, họ không thật lòng, chỉ là vì muốn tôi nhắc trong giờ kiểm tra. Tôi không cần những mối quan hệ như thế. Đầu năm học, khi mọi người cố bắt chuyện với tôi, có lẽ do đơn độc lâu rồi nên tôi cảm thấy như thế thật phiền phức. Tại cậu lúc đấy thái độ quá nên tôi muốn dạy cậu một bài học. Dù gì tôi cũng là một cao thủ cờ caro, không ngờ lại bị thua cậu thảm hại 0-3. Lúc đầu tôi cũng bực mình, nhưng dần dần cũng đã quen với sự hành hạ của cậu.
 - Thế à? Còn tôi thì cũng quen dần với việc hành hạ cậu haha... - bỗng thấy mình thật vô duyên, tôi gãi đầu cười gượng - Hì. Muộn rồi, về đi.
- Về đến cổng nhà tôi. Tôi xuống xe, ngập ngừng:
- Bao giờ cậu đi?
 - Ngày mai. - cậu ta nói mắt nhìn xa xăm.
 - Mai luôn á? Gì mà nhanh vậy?
 - Bố mẹ tôi đã chuẩn bị thủ tục, giấy tờ,...từ trước, chỉ chờ cơ hội để bắt tôi sang đó.
 - À...ừm... Thôi, cậu về nhà!... Tạm biệt!!! Nhớ online facebook thường xuyên nhé!!!
- Nói xong tôi chạy thẳng vào nhà luôn, chẳng quay lại nhìn nữa. Tôi sợ...mà cũng chẳng biết sợ gì. Chỉ là tôi không muốn nhìn thấy cậu ta đi.

10. Chương 10: Tôi Sẽ Chết?

Mấy hôm nay thật chán. Ngồi một mình một bàn cũng rộng thật nhưng tôi cứ thấy thiếu thiếu. Không biết tên Vũ giờ như thế nào nhỉ. Tôi chợt nhớ về lúc trước.

- Đừng có chiếm chỗ. Cậu ngồi 2/3 bàn luôn rồi đấy. - tên Vũ đang ghi bài miệng lầm bầm.
 - Làm như tôi thích ngồi gần cậu lắm không bằng.
 - Biết đâu được đấy.
 - Bớt ảo chút đi.
 - Biết đâu cậu bị tôi thu hút nên cứ thích ngồi gần tôi thì sao.
 - Thử nuốt một cục nam châm xem. Biết đâu thu hút được tôi thật.
-
- Này! sao cậu lúc nào cũng chiếm chỗ thế? - tên Vũ khó chịu
 - ... - tôi giả vờ không nghe.
 - Này! Tôi đang nói với cậu đấy!
 - Vũ! Cậu đang nói chuyện với ai thế? Lớp này đâu có ai tên là Này đâu? Hay cậu bị ảo giác? Chết thật!! - tôi chép miệng lắc đầu.

- Tôi đang nói chuyện với cậu đấy!
- Ô! Tôi đổi tên thành Này từ bao giờ thế nhỉ? Sao tôi cũng không biết? - tôi tiếp tục giả nai.
- Bằng Di! Cậu đang chọc tức tôi đấy hả? - hần gần giọng.
- Há? Cái gì cơ? Tôi chọc cậu bao giờ? Nãy giờ tôi còn chưa chạm vào cậu nữa nhá!
- Đừng có giả ngu!!!
- Ế ế! Tuy tôi thông minh nhưng chưa bao giờ có chuyện giả ngu nhá! Chỉ có đứn ngu thì mới làm như thế và... nghĩ ra được chuyện như thế.
- Cậu nói tôi? ><>
- Yes! Ah...nhầm nhầm...tôi có nói là cậu đâu? Đừng có mà có tật giật mình.

- Phạm Bằng Di! Lên bảng giải cho tôi bài này! - tiếng thầy vật lý.

Đang tâm hồn treo ngược cành cây thì bị gọi lên bảng. Tôi vốn không được giỏi môn này cho lắm, lại không nghe giảng nãy giờ nên đứng cảm phần ngắc bẵng một lúc cũng không làm được.

- Trong giờ của tôi em không chịu nghe giảng mà làm cái gì thế? Bài này chỉ áp dụng công thức tôi cho ghi lúc nãy là ra mà cũng không làm được. Ra ngoài lớp cho tôi! - thầy tức giận.

Nãy giờ có nghe giảng đâu mà biết công thức cái gì??? Đứng ngoài hành lang thật là khó chịu. Lần trước có tên Vũ ra ngoài cùng còn bây giờ phải đứng một mình. Tâm trạng tôi bây giờ không hề tốt chút nàooooo.

Trước đây tôi luôn gây sự với hần tại thấy hần rất đáng ghét. Lúc nào cũng tỏ ra sang chảnh. Nhiều lúc chỉ muốn hần biến đi cho khuất mắt nhưng mà sao bây giờ hần biến thật thì.... Tôi lúc nào cũng vậy, bản thân luôn mâu thuẫn. Mà cái tên này cũng hay thật đấy! Chẳng phải nói sẽ giữ liên lạc sao? Sao đã mấy hôm rồi mà không gọi cho tôi lấy một cuộc điện thoại?

Buổi tối khi chuẩn bị đi ngủ, tôi có điện thoại, là một số nước ngoài. Tôi đâu có ai họ hàng bên nước ngoài đâu nhỉ? Hay là....hihi...

- Alo. Ai đấy ạ?
- Lần đầu tiên tôi thấy cậu lễ phép với tôi như vậy đấy! - cái giọng đều giả này chỉ có thể là tên Vũ đó thôi.
- Hoàng Vũ?
- Không tôi thì ai?
- He he. Cậu thế nào rồi?
- Vẫn chưa chết.
- Tiếc thật.
- Còn cậu thì sao?
- Tôi á? Đương nhiên là trên cả tốt. Không có cậu tôi được ngồi một mình một bàn nhá! Không bị ai chọc tức nhá! Vui lắmmmm!!

.....

Cứ thế, cuộc sống của tôi lại trở về bình thường. Sáng đi học, chiều ngủ nướng có hôm rủ nhau đi chơi với con Chi. Tối về học bài, lướt web, chat face với tên nguyên-bạn-cùng-bàn. Cuộc sống có vẻ đa màu sắc. Tuy tên Vũ đi có làm tôi hơi buồn vì mất đi người để gây chuyện nhưng mà tôi cũng chẳng vì thế mà buồn lâu. Tôi được cái vui đâu đâu nên thích nghỉ khá nhanh. Cứ như chẳng có gì xảy ra vậy.

Thấm thoát đã một năm học trôi qua. Hè, tôi và gia đình đi biển. Sau mấy tiếng thì gia đình tôi đến nơi. Tên Vũ gọi điện khi tôi vừa đến phòng. Từ khi cậu ta đi, chúng tôi vẫn luôn giữ liên lạc. Cậu ta thường lắng nghe tôi kể chuyện vui, chuyện buồn của tôi rồi đơm vãi ba câu kích bác.

- Alo. Vũ à? Tôi mới tới nơi. Cậu căn giờ chuẩn thật đấy! - tôi hớn hỏ nói rồi thả người xuống giường. Thật thoải mái.

- Đi xa mệt không?

- Mệt. Hôm nay lại còn quan tâm hỏi han tôi cơ à?

- Vậy thôi! Tôi cúp máy đây. Cậu nghỉ đi.

Xong cậu ta tắt máy luôn. Cái tên khùng này! Bị thừa tiền điện thoại à? Gọi điện thoại mà chỉ hỏi mỗi thế thôi sao?

Sau khi cố kéo thẳng Gia Bảo mãi mà nó không chịu dậy, bố mẹ thì cũng bảo mệt nên tôi đi tắm biển một mình. Sóng ở Sầm Sơn to thật. Tôi không biết bơi mà lại ra xa bờ tại chủ quan có phao, dám ra chỗ nước ngang cổ. Tôi tuột tay khỏi phao, chiếc phao bị sóng đánh ra xa còn tôi cũng không thể đứng vững, ngày càng bị xa bờ. Tôi chơi với vùng vẫy kêu cứu rồi bị chìm xuống nước. Tôi không thể thở được. Nước tràn vào cổ họng khiến tôi ngộp thở. Tôi cảm thấy bất lực. Tôi sẽ chết sao? Những dòng ký ức từ bé tới lớn tua lại trong đầu tôi như một thước phim. Bố mẹ, con xin lỗi...

11. Chương 11: Tôi Đã Gặp Mưa Trong Một Chiều Mưa

Vừa từ trung tâm ngoại ngữ ra tôi bị mắc mưa. Đành đứng luôn ở cửa chờ mưa tạnh rồi về. Cuộc đời tôi như thể gắn với mưa vậy. Từ bé tôi đã rất thích mưa. Lớn lên thì đỡ hơn tại...10 lần thì 9 lần tôi không mang ô. Có hai cậu bạn tầm tuổi tôi đi ngang qua. Tôi nhìn theo, thấy trai đẹp là tôi cứ bị vậy đấy. Rõ khổ. Bỗng một trong hai người quay lại nhìn tôi. Tôi vội quay mặt đi, ngại quá! Chắc cậu ta biết tôi nhìn đây mà. Ngạc nhiên hơn là cậu ta đi về phía tôi rồi đưa cho tôi chiếc ô xanh dương.

- Cho cậu mượn.

-... - tôi ngạc nhiên và nghi ngờ không biết cậu ta nói thật hay trêu tôi.

- Cầm lấy đi chứ. - cậu ta dúi vào tay tôi rồi che đầu chạy đến chỗ người bạn che chung ô.

- Nhưng.... - tôi chưa kịp hỏi gì đã thấy cậu ta đi xa rồi.

- Vũ ơi! Sao tao lại có thằng bạn đại gái như mày cơ chứ! - tôi chỉ kịp nghe tiếng cậu bạn kia từ xa.

Tôi khẽ mỉm cười. Thì ra cậu ta tên là Vũ nhưng ngoài điều ấy ra tôi chẳng biết gì về cậu ta cả. Làm sao để trả lại ô đây? Cậu ta cũng thật tốt bụng, dám cho người chẳng quen biết như tôi mượn ô. Tôi đã gặp Mưa trong một chiều mưa...

Nặng từ cửa sổ chiếu vào làm tôi cảm thấy chói mắt tỉnh dậy. Sao chỗ này trắng toát vậy? Nhìn như bệnh viện thế này? Tôi nhớ đêm qua còn ở trong phòng cơ mà? Có tiếng mở cửa.

- Ah chị Di! Chị tỉnh lại rồi à? Bố mẹ ơi! Chị Di tỉnh rồi này!

- ...Gia...Bảo?? - chẳng nhẽ thằng em tôi sau một đêm mà lớn như thế này rồi á?

- Đương nhiên là em rồi! Chị bị làm sao vậy? *mặt ngu*.

- Sao... Chị lại ở đây?..- tôi nhướn mày khó hiểu.

- Chị không nhớ gì à? Chị tắm biển suýt chết đuối may có người cứu kịp thời. Chị hôn mê mấy ngày nay làm bố mẹ rất lo đấy!

- Cái...cái gì cơ? Em đang nói cái gì vậy? Chị không hiểu.

- Di! Con tỉnh rồi à? Con thấy người có chỗ nào không ổn không? - mẹ và bố tôi đi vào. Nhìn mẹ hơi khác. Tôi nhớ là hôm qua mẹ để tóc đầu vương cơ mà? Sao giờ lại là tóc dài uốn xoắn?

- Mẹ, sao tóc mẹ...
 - Tóc mẹ làm sao?
 - Mẹ đang để tóc ngắn cơ mà? - tôi thấy tất cả mọi người im lặng nhìn tôi chăm chăm. - Còn nữa, sao Gia Bảo tự dưng lớn thế?
 - Chị Di! Chị nghĩ em học lớp mấy? - nó nuốt nước bọt hỏi tôi.
 - Lớp 6. Hôm qua mày còn mang bài sang hỏi chị còn gì? Lúc đấy mày vẫn thấp thế này này. Mày ăn cái gì mà cao lớn chỉ trong một đêm vậy? Chỉ cho chị đi, đem bán bí quyết có cả đồng tiền chứ ít à? - tôi bấm ngón tay nhắm tiền \$__\$.
 - Bảo! Gọi bác sĩ nhanh..nhanh lên! - mẹ tôi cuống. Chuyện gì vậy??
- Sau khi khám hỏi han một vài thứ, bác sĩ nói tôi bị mất đi một phần ký ức vì vùng não bị tổn thương do vụ đuối nước. Tất cả ký ức trong hai năm gần đây của tôi bị mất hết. Tôi được biết một sự thật là tôi bây giờ là nữ sinh sắp lên lớp 11 chứ không phải cô nhóc lớp 9 nữa và thằng em của tôi học lớp 8 chứ không phải lớp 6. Đồng nghĩa với việc đó là kế hoạch bán bí quyết tăng trưởng chiều cao nhanh chóng để kiếm bội tiền của tôi cũng tiêu tan. Tôi là học sinh chuyên toán của trường Moon cơ đấy! Vừa mới mấy hôm trước học ngày học đêm với ước mơ thi vào lớp 10 toán của trường Moon thì giờ đã nghiễm nhiên lên lớp 11. À không phải nói là mấy hôm trước của hai năm trước mới đúng. Tôi cũng rất tò mò về cuộc sống của mình hai năm qua như thế nào. Tôi thử vào facebook thì tài khoản đã bị xóa. Hình như tôi đổi nick mới thì phải. Lần mò lịch sử máy tính thấy cái nick mới nhưng không biết à nói chính xác phải là không nhớ mật khẩu. Cũng tại tôi dễ phòng nhóc em quý quyết kia đây mà, giờ thì đến bản thân cũng chẳng vào được. Điện thoại thì thấy bảo tôi bị rơi trên bãi biển nên được thay cái mới. Tôi gọi điện cho con Chi. Cũng may là tôi nhớ số nó.
- Alo. Chi à? Tao Di đây!
 - Mày làm gì mà mấy ngày nay tao gọi không được thế?
 - Chuyện này...khó nói lắm. Mày đến nhà tao đi! Tao kể cho nghe.
 - Ok. Tao qua luôn, chờ chút.
- Con Chi cũng không tin nổi chuyện này. Lúc đầu nó vẫn cứ tưởng là tôi đùa nhưng sau khi nghe xác nhận từ mẹ tôi thì nó cũng buộc phải tin.
- Hai năm qua tao sống như thế nào?
 - Cũng chẳng có gì đặc sắc. Chỉ là mày hơi ăn chơi sa đọa chút thôi! Đánh nhau, vi phạm kỉ luật liên miên, uống trà phòng giáo viên thay cơm. Bị đình chỉ học vài lần.
 - Cái gì cơ? - tôi há hốc mồm ngạc nhiên. Nhưng mà khoan đã... - Con kia! Mày muốn chết hả? Như thế bố mẹ tao giết tao lâu rồi! Dám lừa chị Băng Di à?
 - Hóa ra mày chỉ bị mất trí nhớ chưa bị down haha... Tao đùa tí thôi. Làm gì mà phải căng. Thực ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt thật. Vấn ế trong khi tao đã có người yêu lâu rồi.
 - Chẳng nhẽ cái chàng hôm trước mày kể?
 - Không phải hôm trước mà là hai năm trước rồi. Bọn tao chính thức tay trong tay lâu lắm rồiiiii.
 - Thật khó chịu khi chẳng nhớ mình đã làm gì. Haizzz..
 - Thì mày đừng có để ý chuyện đó nữa. Dù sao trong hai năm qua cũng đâu có biến cố gì đặc biệt. Coi như mày được đến tương lai đi.
 - Đành vậy thôi chứ biết sao. Tao cũng muốn nhớ lại lắm nhưng mà mỗi lần cố tập trung để nhớ lại thì đầu đau như búa bổ.
- Thế đấy! Băng Di tôi ăn ở hiền lành, đã làm chuyện thất đức bao giờ đâu mà bây giờ gặp phải chuyện như thế này???

12. Chương 12: Cơn Gió Rừng

Gần hai năm trôi qua, tôi vẫn chẳng tìm được một chút ký ức bị mất đó. Cứ mỗi lần cố gắng tập trung để nhớ lại là đầu tôi như muốn nổ tung vậy. Tôi có cảm giác tôi đã quên đi điều gì đó rất quan trọng nhưng không thể nhớ nổi. Bây giờ thì chuyện đó cũng không còn quan trọng với tôi như trước nữa. Những thắc mắc của tôi về nó cũng ít dần. Năm nay là năm tốt nghiệp phổ thông và thi đại học. Tôi đã phải thức mấy đêm liền ôn bài nên có chút mệt mỏi. Hôm nay đến phiên tôi trực nhật, tôi bỗng có cảm giác chóng mặt. Từ đầu, Lâm Phong xuất hiện:

- Băng Di! Cậu mệt thì ngồi nghỉ chút đi! Để tớ giúp cậu.

- Phiền cậu quá! Cảm ơn.

- Bạn bè với nhau không cần khách sáo - Phong mỉm cười. Một nụ cười ấm áp.

Lâm Phong là một người rất tốt. Cậu ấy học giỏi lại thân thiện và hay giúp đỡ người khác nên được tất cả mọi người quý mến.

Cậu ấy cũng đã giúp đỡ tôi nhiều lần, cho tôi mượn sách, giải giúp tôi một vài bài toán khó và bây giờ thì trực nhật giúp tôi luôn. Nếu nói tôi không có chút rung động thì là nói dối mà nói có thì cũng không hẳn. Tôi cũng chẳng biết nó là gì nữa.

Cũng sắp đến valentine rồi. Không biết trong khoảng thời gian mà ký ức của tôi bị mất đi thế nào nhưng hai năm nay tôi luôn nhận được một món quà từ một ai đó dấu tên vào dịp valentine.

Không ngờ tôi cũng có người hâm mộ dấu tên cơ đấy. Thật tự hào quá đi. ^^ Tuy không biết đó là ai nhưng tôi cảm thấy rất vui khi nhận quà từ người đó. Năm đầu tiên là một chiếc ô có kẻ caro đen trắng, năm thứ hai là chiếc ô chấm bi rất dễ thương.

Cuối cùng thì ngày tôi mong chờ cũng đã đến. Hôm nay là chủ nhật, tôi được nghỉ với lại học hành chăm chỉ suốt một tuần qua rồi, tôi tự thưởng mình một ngày nghỉ chọn vẹn. Có tiếng chuông cửa. Lập tức tôi tưởng tượng ra cảnh tôi ra mở cổng và chỉ thấy một hộp quà như những năm trước. Tôi mừng rỡ ra mở cổng, chợt sững lại:

- Lâm Phong?

- Hi. Cậu không vui khi gặp tớ à?

- À... Không - tôi mở cổng. Cứ tưởng....

- Phạm Băng Di! Tớ thích cậu. Cậu làm bạn gái tớ nhé! - Lâm Phong nói liền một mạch rồi chìa ra trước mặt tôi một bó hoa và một hộp quà.

Tôi hơi bất ngờ, sững người hồi lâu. Chẳng lẽ người tặng quà bí mật cho tôi hai năm qua là cậu ấy? Còn đang đơ như cây cơ thì thấy tiếng mẹ tôi từ xa:

- Vũ à? Phải cháu không? Lâu lắm rồi không gặp cháu. Sao không vào nhà chơi?

- Cô nhầm người rồi ạ.

Tôi quay ra chỉ kịp thấy một người đạp xe rất nhanh đi bỏ mặc mẹ tôi ngơ ngác khó hiểu.

- Ai đấy mẹ? - tôi thắc mắc

- À, bạn cũ của con hay sao ý nhưng mà cậu ấy bảo mẹ nhận nhầm người rồi. Sao lại nhầm được nhỉ? Cậu nhóc đó cũng đến đã nhà... - mẹ tôi nhìn thấy Lâm Phong lập tức chuyển đề tài - Bạn trai con hả Di? Cuối cùng thì con cũng có người yêu. Mẹ mừng phát khóc mất.

- Mẹ...- mẹ có cần làm tôi khó xử như thế không? Cứ như tôi là bà cô U50 vẫn chưa ai rước không bằng. Mà tôi cũng đã nhận lời cậu ấy đầu.

Cổ đẩy mẹ vào trong nhà. Mẹ không làm tôi xấu hổ thì không chịu được hay sao ý. Tình huống này khiến tôi khá khó xử. Như đã nói, tôi cũng có chút chút tình cảm với cậu ấy nhưng vẫn chưa xác định rõ đó là gì? Tôi không dám chắc chắn hay ngộ nhận về tình cảm của mình. Có thể đó chỉ là sự quý mến đặc biệt giữa những người bạn hay sự ngưỡng mộ với một người bạn học giỏi lại đẹp trai? Tôi quay sang bảo Lâm Phong.

- Tôi nghĩ mình cần thời gian.
- Không sao, tôi sẽ chờ. Tôi chỉ cần biết là cậu có tình cảm với tôi không?
- Thực ra...có một chút...nhưng tôi không biết chắc nó là gì.
- Thế là tốt rồi. Tôi về đây. Bye.
- Tạm biệt.

Tôi xoay bước vào trong nhà, thấy mẹ tôi đứng khoanh tay trước cửa.

- Con giỏi nhỉ? Còn bày đặt làm cao nữa cơ đấy! Đã ế rồi lại còn...
- Con còn chưa hỏi mẹ chuyện lúc nãy đấy.
- Chuyện gì cơ?
- Thì người bạn cũ nào của con ấy.
- À!!! Hồi trước mẹ còn tưởng con với... - mẹ tôi đột nhiên dừng nghĩ ngợi gì đó.
- Với ai cơ ạ? Làm sao ạ?
- À thôi không có gì đâu. Chắc mẹ nhìn nhầm ý mà. Già cả rồi thế đấy. Mẹ thấy cậu ta giống...bạn Gia Bảo nhưng không phải.
- Lúc nãy mẹ bảo bạn cũ của con cơ mà? - mẹ thật khó hiểu.
- Chắc con nghe nhầm rồi. Mẹ bảo là bạn cũ của em con. Con thật là...chưa già đã lú rồi.

Mẹ thật là... Tôi thấy thái độ của mẹ kỳ lạ sao ý. Hôm nay còn tự nhận mình già rồi cơ đấy. Bình thường ai mà nói vậy chắc mẹ tôi giết kẻ đó luôn mất.

Đêm qua tôi có một giấc mơ mà tôi có cảm giác dường như là chuyện đã xảy ra. Phải chăng nó là một phần ký ức tôi đánh mất? Vừa bước chân ra khỏi cửa, tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy Lâm Phong chờ trước cổng nhà mình.

- Sao cậu ở đây?
 - Thì tôi đến đón cậu đi học mà!
 - Lần sau không cần đâu. Tôi...không thích làm phiền người khác quá nhiều.
 - Nếu cậu không thích thì từ mai tôi sẽ không làm vậy nữa - giọng cậu ấy trầm xuống, đôi mắt thoáng buồn.
- Hôm qua tôi đã nghĩ thông rồi. Tôi đối với cậu ấy chỉ là sự cảm kích, sự quý mến dành cho bạn bè chứ không hơn. Ngồi sau xe cậu ấy, tôi có cảm giác không quen, khác với cảm giác trong mỗi giấc mơ mà thỉnh thoảng tôi vẫn mơ thấy. Nhưng trong những giấc mơ đó, tôi chỉ thấy một tấm lưng, tôi không thấy mặt người đó.
- Phong này! - tôi thu hết dũng khí.
 - Sao vậy?
 - Tôi...tôi muốn trả lời luôn bây giờ. - tôi cũng không muốn làm cậu ấy tổn thương nhưng tôi nghĩ như thế còn hơn là để cậu ấy hy vọng rồi lại càng thất vọng.
 - Tôi biết rồi. Cậu không cần nói tôi cũng đã đoán được.
 - Tôi xin lỗi.

- Tớ đâu có lỗi gì mà cậu xin? Chuyện này cũng bình thường thôi mà. Đừng nghĩ tớ lụy tình như thế. Cậu không thấy tớ còn đầy vệ tinh xung quanh à? - Lâm Phong cười nhưng tôi biết cậu ấy chỉ cố tỏ ra như vậy để tôi khỏi áy náy thôi.

- Phải rồi. Cậu đâu thiếu vệ tinh. - tôi cũng gượng cười. - Tớ muốn hỏi một chuyện.

- Chuyện gì vậy?

- Tại sao hai lần trước cậu đều tặng tớ ô?

- Ô nào cơ? Tớ tặng cậu á?

- Vậy không phải là cậu à?

- Không. Cậu cũng nhiều fan quá nhỉ?

Vậy người đó không phải Lâm Phong. Tại sao năm nay người đó không tặng quà cho tôi nữa. Tôi cảm thấy hụt hẫng và cũng rất tò mò về người đó.

Cả ngày hôm nay tôi cứ suy nghĩ mãi về giấc mơ hôm qua. Một người con trai đưa cho tôi những viên kẹo. Cảm giác rất ấm áp, tôi có thể cảm nhận được tim mình đã hẫng một nhịp. Hình ảnh người con trai cứ mờ mờ ảo ảo khiến tôi không thể thấy rõ. Tôi có cảm giác người đó là một mảnh ghép quan trọng trong ký ức bị mất đi của tôi. Người đó và người tặng quà cho tôi là một? Người đó là gì của tôi? Càng nghĩ càng thấy nhức đầu.

13. Chương 13: CƠN MƯA CỦA HỒI ỨC

Thời gian vẫn tiếp tục trôi. Tôi giờ không còn tâm trí đâu để suy nghĩ chuyện-quá-khứ. Tôi cố gắng học hành thật chăm chỉ để chuẩn bị ôn đại thi đại học. Có những đêm tôi thức đến hai, ba giờ sáng rồi ngủ gục trên bàn học. Có lúc bị chảy máu cam do bị quá sức. Nhưng tôi không muốn bố mẹ mình phải buồn vì vậy bằng mọi giá tôi phải thi đỗ đại học. Cuối cùng thì ông trời cũng không phụ lòng người. À không, đây là do tôi tự nỗ lực mà có được chứ ông trời có làm cái quái gì đâu mà đòi ăn hỏi thành công của tôi. Tôi đã đỗ Đại học Kinh tế thừa hẳn 1,5 điểm luôn nhá! Siêu chưa? Mình phục mình quá đi!!! ~^O^

~Ngày nhập học lại là một ngày mưa. Tôi đã nói cuộc đời tôi gắn với mưa rồi mà! Và lần này đương nhiên là tôi không mang ô. Ông trời cũng thật độc ác mà! Toàn rình những hôm tôi không mang ô là lại mưa. Đứng ở lan can hứng những hạt mưa vào lòng bàn tay. Tôi mỉm cười thích thú. Tôi thấy một dáng người rất quen nhưng không nhớ là ai. Phải rồi. Bờ vai đã chở tôi trên chiếc xe đạp trong giấc mơ mà lúc trước tôi vẫn thường mơ thấy. Tôi vội đuổi theo.

- Bạn gì ơi!

-...- người đó quay lại nhìn khi tôi đã đuổi kịp.

- Mình...có quen bạn không? - tôi hơi e dè nhưng đánh bạo hỏi.

-.....Không.- thoáng im lặng rồi người đó lạnh lùng đáp, bỏ đi luôn.

- Di! Về thôi! Chờ lâu không? Mà mày lại không mang ô à? Chịu mày luôn đấy. May ày là mày có người bạn chu đáo như tao đấy. - Con Chi chẳng biết từ đâu bay ra lầu lầu. - Này! Mày nhìn cái gì đấy? Không nghe tao nói à?

- Người đó...- tôi vẫn mãi nhìn cậu ta đi xa dần. Tôi cảm giác như mình có quen cậu ta mà.

- Ai cơ? Đâu?

- Thôi! Không có gì đâu. Về thôi! - cậu ta đã nói không quen thì chắc là vậy. Suy nghĩ lung tung làm gì ệt.

Học đại học khác xa với cấp ba vì vậy tôi có hơi bỡ ngỡ. Con Chi thì học khác khoa nên cái lớp này hoàn toàn xa lạ với tôi. Người ta bảo càng lớn con người sẽ càng trở nên vô cảm, không quan tâm đến xung quanh.

Khi bạn khóc: tiểu học thì sẽ có cả lớp xúm lại hỏi han, quan tâm; lên cấp hai sẽ chỉ có một nhóm bạn hay chơi; lên cấp ba sẽ chỉ còn vài người bạn thân; còn lên đại, bạn khóc một mình và chẳng ai quan tâm. Vì vậy tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự lẻ loi sắp tới. May mắn là cô bạn cùng bàn tôi là Thanh Vy khá thân thiện. Cô ấy khá xinh xắn và nói chuyện khá hợp với tôi. Vậy là tôi không sợ bị cô đơn nữa rồi. Tan học, cùng Thanh Vy bước ra sân trường. Cô bạn bỗng nhiên mỉm cười thật tươi đưa tay vẫy vẫy gọi lớn:

- Vũ! Em ở đây!

Tôi nhìn theo hướng đó. Một người con trai đang tiến lại phía chúng tôi - chính là người hôm qua tôi gặp. Tôi có chút ngạc nhiên, bối rối và ngại ngùng. Không biết cậu ta có nghĩ tôi bị down vì câu hỏi kỳ cục đó không nữa. Mong là cậu ta quên rồi.

- Đây à bạn em mới quen Băng Di. Còn đây là anh họ tớ Hoàng Vũ. Anh ấy bằng tuổi bọn mình, cậu không cần phải ngại đâu. Hai người làm quen đi - Thanh Vy cười tí mắt lộ hai má lúm đồng tiền.

- Chào cậu - tôi cười.

- Ồ... chào - cậu ta thờ ơ, có vẻ miễn cưỡng. Tở vờ sang chảnh đấy hả? - Anh về trước đây.

- Ồ, anh!!! - cậu ta đi luôn như kiểu không muốn nhìn thấy tôi thêm một phút giây nào nữa ý. - Anh ý là như vậy đấy! Cậu đừng để ý. Mình về trước nhé! Byeee.

- Bye bye!! - tôi mỉm cười vẫy tay.

- Ê! Hôm nay thế nào? Quen nhiều bạn mới không? À, lớp mày có ai đẹp trai không??? - con Chi lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần như vậy đấy.

- Mày muốn dọa chết tao đấy à?

Từ khi chia tay với tên Khánh kia thì con này đỡ bỏ rơi bạn bè hẳn. Bây giờ thì nó cũng chỉ FA như tôi thôi. Nhưng tôi ế đâu phải không có ai để ý đâu, chẳng qua là chưa tìm thấy người phù hợp mà thôi. Tôi từng có người tỏ tình hẳn hoi rồi còn gì.

Thằng Gia Bảo bây giờ cũng đã lên lớp 10 nên cũng bớt láo hơn. Nó mới bắt đầu theo đuổi hình tượng lạnh lùng boy. Eo ôi! Nó nghĩ mình là ai vậy trời? Đúng là không biết lượng sức mình. Nhưng mà cũng không thể chối cãi một điều là từ bé nó đã có cả tá con gái vây quanh. Không hiểu sao cái thằng như nó mà mấy đứa đó cũng thích được nhỉ? Chính vì thế nên nó rất vênh xoắn này và còn cá rằng tôi sẽ không có người yêu từ giờ đến năm 30 tuổi chứ. Đúng là tức chết mà!!! Đợi đấy nhóc con! Chị mày sẽ có người yêu xem mày còn vênh được nữa không? Chỉ cần tôi có người yêu trong năm nay thì thằng nhóc đó sẽ phải giả gái trong lễ cưới của tôi. Haha...

14. Chương 14: Love Is Dangerous

Tôi đã là sinh viên đại học được hơn một tháng rồi vậy mà bố mẹ vẫn cứ chê tôi tính trẻ con còn thằng Bảo thì bêu môi phán hai từ “trẻ trâu”. Gì chứ! Tôi còn hơn nó tận ba tuổi, thế nó là “trẻ ghê” à. Thật sự thì tôi vẫn chưa quen môi trường này cho lắm. Tuy có Thanh Vy làm bạn nhưng trong lớp ngoài bạn ấy ra thì tôi cũng chẳng thân quen ai. Chỉ có vài người thì thoảng nói chuyện đôi lời. Hôm nay cố gắng đến sớm một chút nhưng mà không biết hôm nay tôi bước qua cửa bằng chân trái hay chân phải trước mà sáng ra đã gặp xui xẻo ngay khi bước chân vào cổng trường. Thế quái nào mà đâm sầm vào ai đó khi đang vừa đi vừa mở tin nhắn và cuối cùng thì cũng chỉ là tin nhắn tổng đài. Tứccccc...

- Xin lỗi - tôi vội vàng cúi mặt xin lỗi.

- Đi đứng kiểu gì vậy? Không có mắt à? - người đó gắt.

- Này anh, thứ nhất tôi không cố ý. Thứ hai, tôi cũng đã xin lỗi rồi. Thứ ba, chắc anh có mắt để thấy được là tôi có đủ hai mắt. - tôi ngẩng mặt lên hùng dũng đối lại.

- Cô...đã sai rồi mà còn... - mặt anh ta đỏ bừng.

- Sao? Tôi làm sao? Tôi làm sai thì cũng đã xin lỗi rồi. Còn anh, nói sai sao tôi chưa thấy anh xin lỗi? - tôi đắc chí. Haha... dám chọc tức Băng Di này thì anh chết chắc rồi.

- Gì cơ? Cô nói cái quái gì thế? Muốn Triệu Khánh Lâm này xin lỗi á? Cô đang nằm mơ đấy à?

- Đây! Nói bé bớt một chút không được à? Anh có cần tôi kiếm ấy con vịt để thành cái chợ luôn không? Không thấy rất nhiều người nhìn chúng ta à? - tôi cố trêu người hấn cho bõ ghét.

- !!! - hấn ta nhìn tôi với hai ánh mắt nãy lửa rồi bỏ đi.

Anh ta nghĩ mình là ai mà đòi đấu với tôi? Tên nhỏ mọn hay chấp vặt.

- Di! - lúc nào cũng vậy. Chỉ cần tôi đến cửa lớp là thấy Thanh Vy cười vẩy tay rồi rít.

- Hi! Đến sớm vậy?

- Thói quen rồi. Tớ thích không khí trong lành vào sáng sớm - hic. Nhìn con nhà người ta kìa. Chẳng bù cho tôi, ngủ xuyên buổi trưa luôn. - À, tớ cho cậu xem cái này hay lắm nè!

Thanh Vy chìa một quyển Tiểu thuyết ra trước mặt tôi. Tôi cười nhận lấy cấp vào cặp tôi đọc sau rồi ngồi xuống buồn chuyện với Vy.

Sau khi tan học, tôi đi cùng Vy ra khỏi lớp. Thấy Vy chăm chú nhìn nhìn gì đó khe cau mày. Tôi nhìn theo thấy Hoàng Vũ - anh họ của Vy và một cô gái nào đó. Cô gái cười tươi rồi khoát tay cậu ta nhưng nhìn mặt cậu ta có vẻ vô cảm. Có lẽ tính cách cậu ta vốn vô cảm như thế. Vài lần chạm mặt, cậu ta chỉ vô tình liếc mắt qua tôi được vài giây. Mỗi lần gặp cậu ta tôi luôn có một cảm giác gì đó rất lạ mà chính tôi cũng không thể hiểu nổi. Nó vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm và xa cách. Tôi xoay người bước hướng khác thì LẠI đâm sầm vào ai đó.

- Đây! Cô có mắt mà không biết nhìn đường hả? - chưa kịp ngẩng mặt lên nhưng tôi đã nhận ra cái chất giọng của tên đáng ghét sáng nay.

- Tôi có tên do bố mẹ đặt cho hấn hoi chứ không phải là này.

- Lần này cô vẫn chưa xin lỗi - hấn nhếch mép cười.

- Thì sáng nay anh cũng đã xin lỗi tôi đâu? Coi như hòa. - tôi nở nụ cười tươi nhất đều nhất có thể đáp trả.

- Cô... Cô đang cố gây sự chú ý với tôi đấy hả? Cách này xưa lắm rồi. - hấn đang cố gắng chiếm thế chủ động.

- Haha... Anh vui tính thật đấy! Nhưng mà tôi chẳng thấy buồn cười gì cả. Haizz - tôi thở hắt.

Tôi quay lưng bước đến chỗ Thanh Vy và anh họ cậu ấy. Nhìn Vy có vẻ không thoải mái cho lắm.

- Sao tự dưng anh lại thay đổi - giọng Thanh Vy có chút khó chịu.

- Bỗng dưng thích thế. Em đừng có quản chuyện của anh. - Hoàng Vũ đáp bằng giọng lạnh băng.

- Vy! Tớ nghĩ cậu hiểu lầm tớ gì đó. Tại sao cậu có vẻ không thích tớ. - cô gái cạnh Hoàng Vũ nói.

- Cô đóng kịch hay lắm. Giả tạo! - Vy buông lời với thái độ khinh thường.

- Chuyện gì vậy Thanh Vy? - bước đến bên cạnh tôi tò mò hỏi.

- Cũng chẳng có gì. Tớ chỉ muốn lột mặt nạ người nào đó thôi mà. Nhưng mà dày quá lột mãi không được.

- Thanh Vy đáp không quên liếc mắt nhìn cô gái kia.

- Cậu nói vậy là ý gì? Tớ đâu có làm gì sai chứ? Sao cậu phải nặng lời như vậy - cô gái kia uất ức.

- Đủ rồi! Phương Vy đâu có làm gì sai. - Hoàng Vũ cũng đã lên tiếng.

- Em đâu có nói là cô ta làm gì sai đâu. Không cần phải có tật giật mình như vậy chứ. Băng Di! Mình về thôi. - cậu ấy kéo tôi về nhưng đi được mấy bước thì bỗng quay người nói lớn:

- Bao lâu nay anh có bao giờ thèm để ý đến cô ta đâu? Con mắt nhìn người của anh bây giờ tệ thật.

Tôi và cậu ấy cứ bước đi trong im lặng một đoạn. Tôi đánh bạo bạo hỏi:

- Vỵ này! Ừm... Sao thái độ của cậu lạ thế? Không giống với tính cách thường ngày chút nào.

- Cô ta là một con cáo.

- Ai cơ? Ý cậu là cô gái lúc nãy?

- Chính xác! Một con cáo đội lốt cừu.

- Tớ không hiểu cho lắm...

- Hồi thi vào cấp 3, tớ và cô ta trùng tên, ngồi cùng nên cũng bắt chuyện hỏi han. Sau đó lại học cùng lớp, dần dần thành bạn thân. Tớ cũng không ngờ rằng người bạn thân thiết trước mặt mình lại có thể hãm hại mình chỉ vì tính đố kỵ vì mình được các thầy cô quý và luôn đứng thứ nhất lớp trong khi cô ta chỉ đứng thứ hai là luôn là thế. Khi tận mắt nhìn thấy cô ta để điện thoại một bạn cùng lớp vào cặp mình, tớ thật sự shock nhưng cũng kịp chụp lại khoảnh khắc đáng nhớ ấy. Tớ biết cô ta chỉ tiếp cận anh Vũ vì tiền thôi. Hồi cấp ba cô ta cũng yêu đương linh tinh lắm nhưng chỉ với những công tử nhà giàu thôi chứ gia cảnh bình thường thì next luôn - Vỵ thở dài.

- Chẳng nhẽ anh cậu không biết điều ấy sao?

- Thực ra sau khi đi du học về anh ấy rất khác, vô cảm với mọi thứ. Mình cảm thấy như thể anh ấy đang chôn dấu hình bóng một người con gái. Vì cùng tuổi nên từ bé tớ và anh ấy thường chia sẻ với nhau. Trước kia anh ấy thường kể về một người con gái nào đó nhưng rồi không thấy anh ấy nhắc đến nữa. Năm ngoái, khi anh Vũ về Việt Nam và chuyển đến học trường tớ cô ta đã đeo bám không buông rời. Nhưng anh ấy cũng đâu có để ý. Chẳng hiểu sao bây giờ lại...haizzz....

Hóa ra tên này không phải là do mất dây thần kinh cảm xúc bẩm sinh mà là do thất tình có thâm niên. Tình yêu thật nguy hiểm.

15. Chương 15: Có Thì Sao Mà Không Thì Sao?

Tối qua do đọc cuốn tiểu thuyết mà Thanh Vỵ đưa, tôi đã khóc sướt mướt do cái kết quá buồn. Ai đòi cho cả nữ chính lẫn nam chính chết như thế? Sáng nay tỉnh dậy với đôi mắt sưng húp. Sau bao nhiêu nỗ lực chườm đá cuối cùng cũng đỡ đi phần nào nhưng nhìn vẫn cứ thế nào ý. Tôi quyết định đeo kính râm. Đang đi bỗng có tên chắn ngay trước mặt.

- Cô kia! Dám đụng vào Khánh Lâm này thì đừng mong được sống yên ổn.

- Anh bị rảnh à? Tôi thì không đâu nhá!

- Sao vậy? Sợ tôi đẩy à?

- Ảo vừa thôi! Ảo tưởng sức mạnh...không tốt đâu - tôi vỗ vai hần cười nhếch mép rồi bỏ vào lớp mặc hần ta tức lộn ruột.

Hần ta nghĩ mình là ai chứ? Mở mồm ra là Khánh Lâm này Khánh Lâm nọ. Vớ vẩn hết sức! Cứ như kiểu nghe tên hần là tôi phải sợ ý.

- Di! Sao hôm nay vui vậy?

- Hi Vỵ! Bỗng dưng thấy yêu đời thôi ý mà!

- Ó! Sao hôm nay cậu lại đeo kính râm? Trời có nắng đâu? Hay cậu bị đau mắt?

- Nhắc mới nhớ. Trả cậu sách này! Chính nó! Nó là thủ phạm. Hôm qua khóc ghê quá sưng hết cả mắt.

- Tuy cái kết buồn nhưng mà hay nhỉ?

- Uk. Công nhận.

- À chiều nay cậu đi mua sách với tớ nhé! Tớ muốn mua chút tài liệu.

- Ok. Tớ cũng đang rảnh.

Thế là buổi chiều tôi và Thanh Vy dẫn tôi đến một nhà sách. Nhà sách Dương Vũ - bảng hiệu to tướng đập vào mắt tôi. Thanh Vy vừa kéo tôi vào vừa nói:

- Nhà sách này do anh họ tớ là Hoàng Dương, cũng là anh trai anh Vũ quản lý. Ở đây có rất nhiều sách hay. Thi thoảng hãy đến mua ủng hộ.

- Cậu đang P.R cho anh đấy à? Có được trả công không nhà nhiệt tình thế? - tôi trêu, Vy cười gãi đầu.

- Vy đấy à? Hôm nay lại có nhã hứng thăm anh cơ đấy! - một người con trai đang nhâm nhi tách cà phê trên chiếc bàn gần cửa sổ.

- Anh đừng có tưởng bở. Em là dẫn bạn đến mua sách. - nói rồi Vy kéo tôi đến ngồi cùng chiếc bàn đó.

- Nhìn em rất quen. - người đó nói sau khi tôi cúi chào.

- Vậy ạ? - tôi ngạc nhiên.

- Cậu ấy là Băng Di, bạn em mới quen. Anh đừng có nhận vợ linh tinh nhé! - Vy tinh nghịch nháy mắt.

- Băng Di? A! Phải rồi. Em không nhận ra anh à? - người đó khẽ nhíu mày.

- Dạ? Anh...quen em ạ? - tôi ngày càng ngạc nhiên. Người này rốt cuộc là ai?

- Lúc trước em vẫn thường đến đây mua sách. Em vẫn hay gọi anh là tiền bối. Chẳng nhẽ em không nhớ gì ư?

- Anh Dương! Hay anh nhận nhầm người? - Vy ngờ vực.

- Em từng học trường Moon, lớp toán? - người đó tiếp tục hỏi.

- Vâng. Thực ra... Cuối năm lớp 10 em bị mất ký ức trong hai năm trở lại đó. Nên rất có thể điều anh nói là sự thật.

Khỏi nói hai người đó kinh ngạc nhường nào. Anh Dương kéo Vy ra góc thầm thì gì đó. Một lúc sau tôi thấy Hoàng Vũ đến. Lần này cậu ta rất lạ, khác với mọi khi. Đôi mắt không còn là sự lạnh lẽo, vô cảm mà là một ánh mắt pha chứa nhiều thứ cảm xúc mà tôi không diễn tả được.

- Băng Di! Cậu chờ tớ ở đây một chút nhé! Tớ và anh Dương có chút việc phải đi một lát. Nhanh thôi! Chờ tớ đấy! - Thanh Vy và Hoàng Dương đã ra ngoài cửa khi tôi còn chưa kịp mở miệng từ chối. Tôi phải ở cùng với cái tên tẻ bèo cảm xúc bị đứt này ư? Đó sẽ là cả thập kỷ dài mất.

- Cậu có cần tổ thái độ khó chịu như vậy không? Tôi nghĩ đây phải là vinh hạnh của cậu mới phải chứ?

Gì vậy? Tên này bình thường như bị cầm vậy mà vừa mở mồm ra đã sủa như thế hả? Vinh hạnh? What?

- Tôi tưởng là vinh hạnh dành cho cậu chứ? - nghĩ chị không dám nói lại chắc?

- Hôm đó... - cậu ta bỗng chuyển chủ đề.

- Hôm nào cơ? - tôi dừng dừng.

- Cái hôm làm thủ tục nhập học... - hần lại bỏ lửng câu.

Chừng ấy thôi cũng đủ để tôi hiểu là hần đang muốn nhắc đến vụ nào rồi. Tên này nhớ dai thật.

- Hôm đó coi như tôi nhận nhầm người.

- Tôi giống ai cậu quen à?

Kỳ lạ. Sao hôm nay tên này nói lảm thế? Mà trả lời hắn là tôi thấy hắn giống giống người trong giấc mơ liệu hắn có bảo tôi điên không?

- Không biết được. Không nhớ nữa. Mà sao hôm nay cậu nói lảm thế? - tôi gắt.
- Cậu còn....à có thích mưa không?
- Có thì sao mà không có thì sao?
- Tôi chỉ muốn hỏi cậu có mang ô không thôi. Vì...trời-sấp-mưa - sau câu nhấn mạnh của cậu ta thì trời mưa thật luôn.
- Đồ đáng ghét!!! Tại cậu đấy!!!
- Liên quan gì đến tôi? Có phải tại tôi mà trời mưa đâu? - cậu ta khinh khỉnh.
- Tôi không cần biết!...tôi bảo tại cậu thì là tại cậu. - tôi đuối lý nhưng vẫn cố cãi cùn. Cậu ta cười lắc đầu. Gì vậy trời? Tên này mà cũng biết cười cơ á? Trời mưa là phải. Đấy, thấy chưa? Tôi đã bảo là do hắn rồi mà.

Tôi và hắn cứ ngồi im lặng lẽ nhìn cơn mưa đang rơi, chẳng ai nói với ai câu nào nữa. Cho đến khi Thanh Vy anh Dương về. Lúc này mưa cũng đã tạnh.

- Di à, thật ngại quá! Anh Dương muốn nhờ tớ kiểm tra chút sổ sách. Ừm... Hay là tớ nhờ anh Vũ đưa cậu về?
- Thôi, thôi. Không cần đâu. Tớ tự về được mà. - tôi xua tay lắc đầu. Ai cần hắn đưa về chứ?
- Cậu không cần phải ngại. Để cậu về một mình tớ không yên tâm. Ở đây cũng đâu gần nhà cậu. Anh Vũ! Đưa bạn em về nhà nhé! - Thanh Vy nháy mắt. Hôm nay cậu ấy làm sao vậy?
- Hoàng Vũ đưa tôi về nhà thật trên chiếc xe đạp địa hình. Cảm giác này....rất quen. Những giấc mơ...những hình ảnh thoáng mờ ảo trong đầu tôi. Tôi thấy hơi nhức đầu, kéo vạt áo cậu ta.
- Cậu làm sao thế? - Hoàng Vũ dừng xe quay lại lo lắng hỏi.
- Tôi hơi nhức đầu... Vũ...trước đây tôi có quen cậu không? - tôi vẫn muốn hỏi lại.
- Có thì sao mà không có thì sao? - nói xong cậu ta tiếp tục đạp xe.
- Cậu nói thế là sao?? - tôi chẳng hiểu được cậu ta. Nhại lại lời tôi lúc nãy à?
- Nếu tôi bảo có thì sao?... Điều đó có quan trọng không?
-- tên này đúng là khó hiểu mà. Nhưng cậu ta nói đúng. Có thì sao? Có quan trọng không?

Chúng tôi im lặng trong suốt quãng đường còn lại. Về đến nhà tôi xuống xe cảm ơn cậu ta, đang định vào nhà tôi chợt nhớ ra một điều.

- Mà sao cậu biết nhà tôi? Tôi quên chỉ đường...sao cậu...
- Thanh Vy nói. - cậu ta đạp xe đi luôn.

Kỳ lạ. Tôi có thấy Vy bảo với cậu ta lúc nào đâu?

16. Chương 16: Lại Cá Cược

Cái tên Khánh Lâm gì gì đó cứ như mới trốn trại ra ý. Ngày quái nào cũng kiếm chuyện với tôi. Nhiều lúc muốn đập cho hắn chết luôn đi cho bỏ ghét.

- Ê! Sao nhìn mặt cô lúc nào trông cũng ngu ngu thế nhỉ? - tên Lâm cười khoái trá.

- Tôi bắt anh nhìn mặt tôi hả? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Tôi có tên đảng hoàng Phạm Băng Di. NGHE RỒ CHƯA?

- Thì khác gì nhau? Gọi thế nào là quyền của tôi. - hần hếch mặt.

- Anh bị điên à? Sao suốt ngày kiếm chuyện với tôi thế? Hay là...anh thích tôi? Nhưng mà anh không phải mẫu người của tôi đâu. - tôi nhếch mép cười.

- Cái...cái...cái gì? Cô bị hoang tưởng à????

- Không cần phải như thế đâu! Đừng có cố gây sự chú ý của tôi làm gì. - tôi trưng ra bộ mặt thông cảm.

- CÔ ĐIÊN À? Nghĩ sao người như tôi lại thêm để mắt đến cô?

- Ai mà biết được. Haiz...anh không cần phải ngại đâu. Thích một người cũng đâu phải cái tội. - tôi đắc trí cười đi vào lớp.

Thế đấy! Lúc nào cũng thế. Anh ta có bao giờ nói lại tôi đâu mà ngày nào cũng kiếm chuyện. Cả tháng nay rồi. Anh ta không thấy chán à? Còn tôi thì cảm thấy rất chi là chán. Cãi nhau với một người không cùng đẳng cấp với mình cứ thắng mãi ngại lắmmmm. Nhàm.

Lấy điện thoại ra xem 6h59'...7h00' New Message: “Ngày mới tốt lành. Good luck :)”. Tôi khẽ mỉm cười. Ngày nào cũng vậy, tôi luôn nhận được những tin nhắn quan tâm từ một người mà tôi cũng không biết là ai. Nhưng tôi cảm thấy rất vui khi nhận được chúng.

- Nè! Làm gì mà cười một mình vậy? - Thanh Vy đập vào vai tôi từ đằng sau.

- Có gì đâu. Tổ đang vui vì hôm nay trời đẹp ý mà.

- Lý do lạ vậy? Mà thôi, bỏ qua vụ đấy đi. Chiều nay qua nhà tổ chơi nhé!

- Chi vậy?

- Đến chơi thôi. Hôm nay bố mẹ tổ không có nhà. Ở nhà một mình chán lắm! Nhá?

- Ok. Chiều tổ qua. Nhớ chuẩn bị nhiều đồ ăn vào. Tổ không khách sáo đâu.

- Chuyện nhỏ. Thế nhá! - xong Vy hôn hở vào lớp.

- Tâm trạng cậu có vẻ rất tốt. - tôi cũng vào lớp, đặt cặp lên bàn.

- Có chút chuyện vui. À không, phải là rất vui mới đúng.

- Chuyện gì vậy? Tò mò quá đi mất.

- Chuyện là thế này. Phương Vy, cái con nhỏ cứ suốt ngày leo đèo bám theo anh Vũ ý. Cô ta đi du học.

- Tổ tưởng cậu ghét cô ta chứ! Sao lại mừng?

- Thì cô ta sẽ không bám theo anh Vũ nữa. Nhìn chương máttt.

- Thế anh họ cậu, cậu ta không buồn à?

- Vui còn không hết nữa là. Anh Vũ hẹn hò với cô ta có mấy hôm thôi. Yêu đương gì đâu. Nhưng mà cô ta cứ bám theo mãi. Khổ thân cho anh ý.

- Không yêu mà hẹn hò với con nhà người ta. Anh cậu thật là...

- Đừng nghĩ xấu về anh ý. Thấy cô ta bám dai quá nên anh Vũ cho cô ta một cơ hội thôi. Mà này! Tổ rất vui nếu cậu có thể trở thành chị dâu tổ. - Vy nháy mắt tinh nghịch.

- Cậu có anh trai à? Tổ phải xem xét đã.

- Không. Ý tổ là cậu và anh Vũ cơ.

- Sao tự dưng cậu nói chuyện gì mà kỳ vậy? Cậu có thấy đau ở đâu không? Tổ đưa cậu xuống phòng tế nhé!

- Tổ nói thật đấy! Không đùa đâu!!!

- Tớ và cậu ta? Sao có thể?

- Không có gì là không thể cả.

- Thôi nào! Đừng có nói mấy chuyện đó nữa. Thầy vào lớp rồi kìa.

Thú thật là ngay lần đầu gặp tên đó tôi đã có cảm giác rất lạ. Có cái gì đó rất quen và gần gũi. Nhưng mà cái tên đó tôi chẳng thấy ưa hẳn tẹo nào.

Buổi chiều, tôi đến nhà Vy theo lời hẹn. Cậu ấy nói muốn làm bánh nên đi mua bột và kem tươi và tôi phải ở nhà (cậu ấy) để...trông nhà?! Bật TV chẳng thấy có kênh nào hay. Tôi lôi điện thoại ra nghịch. Cũng may là nhà Thanh Vy có wifi nên lên mạng thoải mái mà không sợ tốn dung lượng data. Bỗng có tiếng chuông cửa. Ai vậy nhỉ? Vy thì đã không cần làm vậy. Đúng là không phải Vy nhưng tôi không ngờ lại là Hoàng Vũ. Như đã nói, tôi không ưa cậu ta. Tên đó cạnh khoe cũng phải ngang ngửa tôi. Và đương nhiên...tôi không thích điều này. Hừ.

- Cậu có vẻ không vui khi gặp tôi - cậu ta cười chọc tức tôi.

- Đương nhiên rồi. Cũng may tôi không cần phải tự nói ra điều đó. - tôi cũng cười lại.

- Thanh Vy đâu rồi? Nó nói muốn mời tôi đến ăn tác phẩm đầu tay của nó - cậu ta vừa nói vừa đi vào nhà.

- Cậu ấy đi mua bột và kem. Sẽ lâu đấy! Cậu có thể về nếu muốn. - tôi đóng cổng rồi quay lại nhún vai.

- Cậu muốn tôi về thế cơ à? Thế tôi lại càng phải ở lại.

- Nếu cậu muốn. Tôi cũng chẳng quan tâm.

Tôi với cậu ta mỗi người một góc. Tôi ngồi onl face còn cậu ta thì chắc...nhắn tin với gái.

Kẹo béo: 2!!

Băng Di: 3!!

Kẹo béo: Bạn đang làm gì thế?

BăngDi: Đang ở gần một tên dở hơi > Kẹobéo: Ủầy. Ai lại dám làm bạn Di nổi giận thế. Gọi hội ngay và luôn.

BăngDi: Tên đó là đồ đáng ghét. Nhưng mà gọi hội gì cơ???

Kẹobéo: Hội phụ nữ ^__

~BăngDi: Tớ cũng thích xem vlog của Jv.

Kẹobéo: À mà sao cậu lại ghét anh bạn kia?

BăngDi: Một người sang choảnh, hay chọc ngoáy. Nói chung tên đó rất đáng ghét.

Kẹobéo: Cậu ta phải có ưu điểm gì chứ!?

BăngDi: Thì cũng có. Như là cậu ta trông cũng tạm được. Nói thẳng ra thì là đẹp trai đi. Thịnh thoảng uống nhầm thuốc cũng tốt bụng phết.

Kẹobéo: Nói vậy thì cậu ta cũng tốt đấy chứ.

BăngDi: Chút chút. P/s: mặc dù không muốn nhưng tớ cũng phải công nhận.

Kẹobéo: Vậy sao cậu vẫn ghét cậu ta??

BăngDi: Tại cậu ta trước chứ! Lúc mới gặp cậu ta còn tỏ thái độ với tớ cơ. Chẳng qua chỉ là nhận nhầm người thôi mà.

Kẹobéo: Chỉ vì do nhận nhầm người thôi?!

BăngDi: Thực ra thì tớ đã hỏi cậu ta là “”

Kẹobéo: hehe...sao cậu lại hỏi một câu rất ba chấm thế?

BăngDi: Tạ tớ thấy cậu ta rất quen. Giống...

KẹoBéo: Giống ai cơ??

BăngDi: Ừm... Giống người trong giấc mơ mà thỉnh thoảng tớ mơ thấy... Nghe hơi kỳ đúng không?

KẹoBéo: Ý cậu là người tình trong mộng?? =))

BăngDi: Đừng có suy diễn linh tinh. Tớ cũng không chắc. Trong giấc mơ hình ảnh cứ mờ ảo thế nào ý.

KẹoBéo: Biết đâu là định mệnh?

BăngDi: Mà sao tự dưng nói về hần làm gì? Tớ out đây. Bye!!

KẹoBéo: Bye.

Tôi vươn vai cho đỡ mỏi. Quay qua thấy hần ta cũng mới cất điện thoại. Cười một mình trông như tên thần kinh chốn trại. Quái lạ, sao Thanh Vy chưa về nhỉ? Cậu ấy vừa đi vừa ngủ à? Trời đổ mưa. New message: “Tớ gặp bạn cũ mãi nói chuyện quên mất. Trời mưa rồi, tớ chưa về được. Chúc hai người vui vẻ :>” from Thanh Vy. Vui được mới lạ đấy! Mà cậu ấy đang cố gán ghép mình với cái tên dở hơi kia hay sao ý nhỉ? Haizzz.... Nghĩ sao mà mình có thể thích hần ta được cơ chứ. Mai mỗi lần này thất bại là cái chắc.

- Caro không?

- ... - tôi hơi bất ngờ, tên này bị lên cơn trẻ trâu à?

- Chơi không? Sợ thua à?

- Thì tôi sợ cậu thua. Xong lại khóc.

- Tôi sẽ thắng. Chắc chắn.

- Tự tin thái quá rồi đấy bạn ạ. Để xem... Chơi luôn.

- Ai thua sẽ bị người kia sai bảo trong một tuần. Phải có mặt khi người kia gọi mọi lúc. OK?

- Nhỡ...

- Biết rồi. Thời gian hiệu lực từ 7h sáng đến 5h chiều.

Tôi chưa kịp nói thì đã bị cậu ta nhảy vào hòng ngồi rồi. Nhưng mà sao cậu ta biết tôi định nói gì nhỉ? Nói xong cậu ta bỗng mỉm cười. Không phải nụ cười thường ngày. Mà nó có chút gì đó rất...khó nói. Tôi cảm giác như mình bị giam trong đôi mắt ấy. Tim tôi như hẫng một nhịp. Rất quen...chuyện này cứ như từng xảy ra rồi vậy.

- Thế nào? Được không? - cậu ta đã lôi hồn tôi về nhập vào xác.

- Ừm...Nhưng còn...

- Đây là cá cược. Đừng có thắc mắc nhiều. - lại là cái kiểu nhảy vào hòng vô duyên ấy của cậu ta.

- Thôi kệ. Đẳng nào tôi cũng thắng. Quan tâm mấy cái đấy làm gì. - tôi tự tin.

Tin được không? Tôi đã thua cậu ta. Không thể chấp nhận được. Ahhhh! Nhà ngươi đợi đấy! Thù này ta nhất định phải trả. Băng Di ta xưa nay trò này không có đối thủ mà lại để bại dưới tay hần sao? Nằm mơ đi!!! Ăn may thôi!!! Đợi đấy!!! Tên đáng ghét!!!!

17. Chương 17: Tổ Tình

New message: “Dậy mau đi lợn lười! Ngủ thế là quá đủ rồi đấy!” Cái tên thần kinh dở hơi hâm diên nào mà dám nhắn tin phá rối giấc ngủ của chị Di vậy trời? Hôm nay chủ nhật mà. Tôi ngủ tiếp thì lại có chuông

điện thoại reo. Đúng là bị rảnh mà!! Phá người khác vui lắm à??? Số lạ. Tôi tắt máy ngủ tiếp. Lại đổ chuông. Bực mình!!! Tôi đành nghe máy.

- Con gái con đứa giờ này mà còn ngủ à? Dậy mau đi! - chưa gì mà đã nghe thấy cái giọng the thé của tên đáng ghét Hoàng Vũ. Sao hắn biết số tôi nhỉ? Chắc lại là Tranh Vy rồi. Hừm.

- Bị điên à??? Để yên cho tôi ngủ. Rảnh thì đi mà phá người khác. Mới có hơn 8h sáng.

- 8h mà còn sớm sửa gì nữa. Tôi cho cậu 15'. Nhanh! Tôi chờ ở cổng.

- O... - tên vô duyên. Người ta chưa nói hết mà đã tắt máy rồi. Ra lệnh cho ai thế?? Cũng tại vụ cá cược đó. Hừ.

Một tuần thôi. Chỉ một tuần thôi mà. Cố lên. Nhưng mà giấc ngủ của chị, bye bye em nhé! T__T hậm hực luyến tiếc rời khỏi giường. Cái tên trời đánh đáng ghét!!!

- Muộn 1'17 giây. - cậu ta nhìn đồng hồ cau mày.

- Điên thì cũng phải phần người khác điên với chứ! Cậu vừa phá hỏng một buổi sáng tuyệt vời của tôi đấy! - tôi lườm lại.

- Lên xe.

- Dám ra lệnh cho tôi đấy à? - tôi héch mặt.

- Hay là cậu thích

Tôi kìm nén cảm xúc. Tôi chưa đủ ngu để đi bộ. Mà cái cảm giác này rất quen... Không hiểu sao nhiều lúc tôi cứ bị làm sao ý. Chẳng nhẽ giống mấy truyện ngôn tình thể loại truyền kiếp? Ủầy. Di à, càng ngày mày càng hoang tưởng nha. Trí tưởng tượng hơi bị phong phú rồi đấy.

- Sao im lặng thế? Hồi xưa cậu nói nhiều lắm cơ mà?

- Cái gì cơ? Hồi xưa á?? - tên này ăn nói kỳ cục thật. Kiểu như quen nhau mấy chục năm trước không bằng.

- À. Ý tôi là mọi khi cậu lắm mồm lắm cơ mà?

- Tôi có mỗi một mồm thôi. Đâu ra mà lắm. -- Thế hôm nay cậu định "sai bảo" tôi việc gì?

- Đi chơi với tôi.

- Hả?

- Hay cậu thích khuôn vác, bưng bê, rửa bát, quét nhà?

- Không không. Đi chơi. Ngu gì? Mà yêu cầu gì mà lạ vậy?

- Đừng hỏi nhiều. Hay cậu thích...

- Thôi. Biết rồi. Tôi không hỏi nữa. OK?

- Tốt.

- Mà này, sao cậu có vẻ thích đi xe đạp vậy?

- Tại sao tôi phải nói với cậu?

- Tôi chỉ tò mò tí thôi. Mấy tên công tử bột đâu có đi xe đạp bao giờ? Toàn thấy SH, PS gì gì đấy.

- Tôi không phải công tử bột. OK?

- Rồi rồi. Sorry. Được chưa?

Hôm nay tôi được cậu ta dẫn đi ăn, đi chơi bao nhiêu là chỗ. Vui cực. Hay cậu ta âm mưu biến tôi thành con lợn? Kệ, không quan tâm. Tôi xưa nay dù có muốn cũng có béo được đâu. Tôi thích kiểu hành hạ này.

:v

- Cảm ơn nhá - tôi vừa ăn kem vừa toe toét cười. Hai đứa một trai một gái ngồi trên một cánh đồng hoa thề này kể cũng lẫn mạn phết nhỉ.

- ...- cậu ta im lặng không nói gì, mắt nhắm hờ. Mấy sợi tóc bị gió thổi loà xoà trước trán. Này trái tim, mày thật phản chủ. Tao mới là chủ của mày chứ không phải hần. - Mặt tôi dính gì à? - cậu ta đột nhiên mở mắt lên tiếng.

- Kh...ông. À...Ừ. Mặt cậu bị nhò nên tôi nhìn thôi - tim tôi vẫn còn đập thành thịch. Sao lại để cậu ta bắt gặp cơ chứ? Ahhh. Ngại quá đi.

- Băng Di. - cậu ta bỗng nghiêm túc một cách lạ thường, nhìn thẳng vào mắt tôi.

- ??

- Tôi...thích cậu.

Gì chứ? Cậu ta đang đùa à? Nhưng nhìn trông cũng không giống đùa lắm. Mà tôi xinh đẹp dễ thương thế này có người thích cũng đâu có gì là lạ đâu. Tim tôi lại đập. Nó không bị hẫng một nhịp nữa mà nó đập loạn xạ. Ôi mẹ ơi. Mình phải thật bình tĩnh, nhớ cậu ta đùa thì sao? Mình không thể mắc bẫy được.

- Cậu...đùa chẳng vui chút nào. Hôm nay đâu phải cá tháng tư. - tôi quay mặt đi để giấu sự bối rối của mình.

- Phạm Băng Di. Hãy nhìn tôi đây này. Tôi nói thật lòng đấy. Không đùa đâu. - cậu ta vừa nói vừa xoay người tôi lại.

- Tôi...

- Anh yêu em. Từ lâu rồi. - phát ngôn shock trong ngày. Tim tôi nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi.

- Sao... - cậu ta đặt ngón trỏ lên môi tôi ra hiệu im lặng.

- Đừng nói gì cả. Cho anh một tuần. Anh sẽ làm cho em yêu anh.

Tôi bị đơ luôn rồi. Mẹ ơi, đừng đánh thức con lúc này nhé. Đến khi về nhà rồi mà tôi vẫn bị tâm hồn treo ngược cành cây. Chẳng biết hồn phách lạc đi nơi đâu.

- Hôm nay con sao vậy? Mẹ nấu toàn món con thích mà sao con ăn ít thế? - mẹ tôi lo lắng hỏi khi thấy biểu hiện lạ của tôi.

- Người ta mới đi với người yêu về mà mẹ - Thăng Gia Bảo vô duyên xía vào.

- Người yêu á? Thế là Di nhà mình hết ế rồi hả? Làm mẹ cứ lo mãi. - lại thế nữa rồi --

- Bảo, đừng nói linh tinh. Mẹ nghe nó làm gì. Nó lại lên cơn nhảm đấy.

Xong tôi cũng chẳng còn tâm trạng nào mà ăn cơm nữa. Tôi thấy mình thật mâu thuẫn. Trên thực tế thì tôi cũng chút...một chút thôi nhé...cảm tình với cậu ta. Mà cũng chẳng biết nữa. Cậu ta cứ hay làm tim tôi bị loạn nhịp. Nhh Đáng ghét. Mãi suy nghĩ linh tinh tôi ngủ lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy nhìn đồng hồ mới 8h30', tôi lên Facebook chém gió với tụi bạn cho vui.

Kẹo béo: 2!

Băng Di: 3!

Kẹo béo: ^^

Băng Di: Cậu đã bao giờ thích ai chưa?

Kẹo béo: Ồ. Ghê nha. :v

Băng Di: Mình hỏi thật đấy. Đi mà!! Trả lời đi!!

Kẹo béo: Rồi. Đã, đang và sẽ mãi thế.

Băng Di: Kinh à nha! Vậy cảm giác khi thích một người là như thế nào?

Kẹo béo: Cậu thích ai rồi à?

Băng Di: Không biết nữa. Có phải là tim đập nhanh khi ở cạnh người đó không?

Kẹo béo: Có thể...

Băng Di: Còn khả năng khác là gì?

Kẹo béo: Bệnh tim :v

Băng Di: cảm giác hồi hộp nữa...cứ làm sao ý...khó diễn tả...

Kẹo béo: Vậy là cậu thích cậu ta rồi.

Băng Di: Nhưng tớ ghét cậu ta lắm...

Kẹo béo: Con gái nói ghét là yêu =))

Băng Di: Vậy à?...Cảm ơn nhé!!! :)

Kẹo béo: Vì điều gì?

Băng Di: Vì cậu luôn lắng nghe tâm sự của mình và ình những lời khuyên.

Kẹo béo: Luôn sẵn lòng. Thôi bye nhé! Mình bận chút chuyện.

Băng Di: Bye!!

Vậy là mình thích cậu ta thật à? Sao có thể như vậy chứ? Băng Di à! Mà là đồ mê traiiii. Sao có thể thích một tên đáng ghét như vậy chỉ vì hắn đẹp??? Ngu ngốc!!! Ahhhh.

18. Chương 18: Tình Tay Ba

Sáng nay, vừa bước ra khỏi cửa tôi đã thấy Hoàng Vũ chờ mình từ lúc nào. Kèm theo là nụ cười gây sát thương cao nữa chứ. Mình phải bình tĩnh, không được để cho hắn ta biết là mình cũng.... Tôi cố thần nhiên đi về phía cậu ta:

- Đến đây làm gì?
- Anh nói rồi. Từ giờ anh sẽ theo đuổi em.
- Cậu sinh tháng mấy mà đòi làm anh?
- Tháng 2. Còn em tháng 8. Đúng chứ? - cậu ta cười đắc trí.
- Trẻ trâu vừa thôi! Ai lại đi tính tháng!
- Em nói trước mà. - cậu ta thần nhiên.
- Kệ cậu, tôi không quan tâm. - nói xong tôi quay người bước đi. Tôi thích cậu ta đấy! Thì sao nào? Vẫn phải làm giá một tí chứ.
- Em đi đâu đấy? Lên xe đi chứ! - cậu ta kéo tôi lại.
- Kệ tôi! Ai cho cậu cái quyền ra lệnh cho tôi đấy hả?
- Ừm... 7h04' đến giờ rồi. Em nhớ chứ?

Tôi bị cứng họng, ngoan ngoãn nghe theo. Nãy giờ làm giá tí thôi chứ chả thích quá đi chứ ^^ . Đến trường, cậu ta dặn đủ thứ rồi mới để cho tôi vào lớp. Nào nhớ lúc về phải chờ cậu ta, nào không được nói chuyện với thằng nào khác ngoài cậu ta,...gì gì nữa tôi cũng chẳng nhớ hết. Đồ trẻ con. Tan học, tôi định chờ Hoàng Vũ thì chẳng biết từ đâu tên Khánh Lâm lù lù xuất hiện chẳng nói chẳng rằng lôi tuột tôi đi.

- Buông ra! Anh làm cái trò gì đấy? Đi đâu?

- Yên lặng đi nếu không muốn mọi người nhìn. - Nhìn xung quanh đúng là mọi người đang nhìn chăm chăm thật. Đúng là mất mặt mà.

Hắn kéo tôi ra sau trường rồi cũng buông tay ra.

- Có chuyện gì? Nói nhanh đi! Bạn tôi chờ.

- Tên sáng nay?

- ??

- Cô và hắn là thế nào?

- Thế nào là thế nào? Mà chuyện của tôi liên quan gì đến anh?

- Kệ tôi. Nói đi! Hắn là ai? - tên Lâm gần giọng. Hắn nổi giận nhìn thật đáng sợ.

- Hay anh thích tôi rồi? - tôi cười trêu người hắn. Sắc mặt hắn bỗng thay đổi, giãn ra nhưng lại cau mày.

- Nói đi! Sao cô lại đi với hắn??

- Chẳng lẽ...anh..ghen..?

-.....

-.....

- Ủ. Tôi đang ghen đấy! Có sao không?

-.....- tôi đơ toàn tập luôn. Hắn ta hôm nay uống nhầm thuốc à? Mọi khi ghét tôi lắm cơ mà. Số mình dạo này đào hoa ghê. Ai bảo dễ thương, đáng yêu làm gì? *một phút tự sướng *

- Phạm Băng Di! Tôi thích em đấy! Thì làm sao?

-.....- vẫn shock. Mắt mở to nhìn hắn chăm chăm.

- Không cần ngấm tôi kĩ thế đâu.

- Tôi về đây. - sức tĩnh, tôi nói rồi chạy đi luôn.

Lôi điện thoại ra xem thấy có 4 cuộc gọi nhỡ và đương nhiên là from Hoàng Vũ. Chết chắc rồi! Tên Vũ giết tôi mất. Hic. Chạy vội ra cổng trường, may thật, cậu ta vẫn đợi.

- Em làm gì trong đó mà lâu vậy? - cậu ta xị mặt tỏ vẻ giận rồi. Trẻ con.

- Xin lỗi! Tôi có chút chuyện.

- Sao không nghe điện thoại?

- Tôi để chế độ im lặng. Mà này! Đừng có kiểm soát tôi như thế.

- Anh biết rồi. Từ giờ sẽ không thế nữa. Được chưa? - xong cậu ta (lại) nở một nụ cười chết người.

- Băng Di - Tôi giật mình quay ra khi nghe tiếng ai đó gọi mình. Thì ra là tên Khánh Lâm. Không xong rồi!!! Hắn nhìn Hoàng Vũ - Đây là....?

- Bạn tôi / Người yêu cô ấy. - Tôi và tên Vũ cùng đồng thanh. Tôi quay qua lườm Vũ.

Khánh Lâm nhìn tôi 3s rồi quay sang Hoàng Vũ gơ tay ra:

- Chào cậu. Tôi là Triệu Khánh Lâm.

- Tôi là Hoàng Vũ. Người yêu Băng Di. - Vũ cũng gơ tay bắt.

- Còn tôi là “người thích” cô ấy.

Tình hình thật căng thẳng. Hoàng Vũ cơ mặt cứng đờ, Khánh Lâm thì nở nụ cười khiêu khích. Hai người nhìn nhau đăm đăm sát khí. Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Ôi trời ơi! Dễ thương quá cũng là một cái tội. *tự sướng level max*

- Hai người đánh mất đưa tình đủ chưa? Tôi về đây. - trong 36 kế chuẩn là thượng sách.
- Đứng lại - hai bọn họ đồng thanh. Mỗi người kéo một bên tay tôi. Đúng là oan nghiệt mà. - Ai cho cậu bỏ đi - đồng thanh tập hai.
- Hai người ăn ý quá nhỉ?
- Ai...- lại đồng thanh tiếp kìa nhưng họ kịp nhận ra rồi im luôn quay sang nhìn à mà lườm nhau.
- Hơ hơ. Quá ăn ý luôn ý. Các cậu nghe cái này chưa? “Gửi cô gái năm ấy chúng tôi cùng theo đuổi: bây giờ không cần em nữa chúng tôi tự yêu nhau” Biết đâu ...
- Cái gì cơ? - lại đồng thanh.
- Biết đâu bất ngờ... - tôi cười gian tà.
- Băng-Di! Đi về. - Hoàng Vũ gần giọng. Chắc đang tức điên lên rồi.
- Tôi định leo lên xe thì Khánh Lâm kéo tay tôi tỏ vẻ phản đối.
- Băng Di! Nhớ chứ? - thấy vậy, tên Vũ nghiêng đầu hỏi.
- Bỏ tôi ra. Tôi phải về. Muộn rồi. - nói xong tôi leo lên xe cùng Hoàng Vũ. Nhìn cậu ta xa dần bỗng thấy có chút day dứt có lỗi với Khánh Lâm. Ánh mắt cậu ta nhìn tôi lúc đó.... Hình như tôi đã làm tổn thương cậu ấy.
- Di, em với cậu ta...? - Hoàng Vũ lên tiếng.
- Có thể coi là bạn. - tôi thở dài.
- Có thể coi...?
- Lúc trước là kẻ thù ghét nhau tự dừng hôm nay...
- Ừm. Đã hiểu. Lần sau đừng có nói chuyện với cậu ta nữa. Không được nhìn luôn.
- Tôi làm gì thì kệ tôi. Cậu quản lý tôi còn hơn cả bố tôi luôn rồi đấy.
- đương nhiên rồi. Người yêu mà.
- Ai là người yêu cậu? Nhận vợ. - nói rồi tôi nắm tay đấm vào lưng cậu ta *nhẹ hều, không đau đâu, xốt chứ*. Cậu ta chỉ cười toe toét.
- Vừa về đến cổng thấy mẹ đang đứng nói chuyện với cô hàng xóm. Giời à! Sao cứ những lúc như thế này lại bị mẹ bắt gặp vậy? Không được để mẹ nói linh tinh với cậu ta, xấu hổ chết mất.
- Thôi cậu về đi.
- Chiều anh qua đón em đi chơi. Nhớ 3h chiều nhé! Đừng có ngủ nướng đấy!
- Biết rồi! Biết rồi! Về đi, nhanh lên! Xin cậu đấy! - tôi nói mắt đăm đăm coi trừng mẹ.
- Có cần phũ phàng đuổi anh về thế không?
- Ô Vũ hả cháu? - không kịp nữa rồi! hic.
- Cháu chào cô. - Hoàng Vũ lễ phép. Hình như tôi vừa quên mất điều gì thì phải...
- Mẹ...Hai người quen nhau à...?
- À...Hôm trước...Mẹ bị cướp. May có Hoàng Vũ nó giúp mẹ lấy lại túi xách. Cũng coi như biết sơ sơ. Mà hai đứa.. - Ôi cái nụ cười đầy hàm ý của mẹ tôi. - Vũ này! Cô với cháu có duyên thật đấy. Cô rất vui khi có đứa như cháu là con rể.

- Mẹ!!! Mẹ nói cái gì vậy??? - thấy chưa? thấy chưa? tôi nói có sai bao giờ. Biết ngay là mẹ tôi sẽ lại thế mà!!
- Băng Di. Em không vờn phải giấu mẹ đâu. Cứ nói thật đi! - Gì nữa? cậu ta nói cái quái gì vậy? thật giả gì ở đây? còn hòa theo mẹ tôi nữa chứ.
- Di, Sao con phải giấu mẹ? Con Di nhà cô nó hay ngại thế đấy! Mà từ giờ cứ gọi cô là mẹ cũng được. Trước sau thì hai đứa cũng lấy nhau mà nhỉ? - mẹ tôi nói cái gì thế??? đúng là..... - Gọi thử mẹ một tiếng đi xem nào.
- Mẹ - Ô... Họ nói chuyện bỡn luôn tôi cơ đấy. Tôi bị đứng hình á khẩu luôn rồi.
- Mẹ tôi chứ mẹ cậu à? - Tôi bậm môi lườm cậu ta rồi đi thẳng vào nhà. Mặc kệ cậu ta với mẹ tôi luôn.

19. Chương 19: Người Tôi Thích Là Cậu Ấy...

- Băng Di! - có ai đó vừa kéo rèm. Thật chói lóa.
 - Ừm...yên... - tôi kéo cái gối che mặt ngủ tiếp.
 - Dậy đi! - giờ thì tôi đã nhận ra cái chất giọng này là của ai rồi.
 - Ai cho cậu vào phòng của tôi? - tôi bật dậy hét lớn.
 - Mẹ. - cậu ta tỉnh bơ đáp.
 - Đây là mẹ tôi không phải mẹ cậu nhá! Đừng có nhận vợ!
 - Thì mẹ vợ.
 - Này!!!! ...Chẳng nhẽ cậu định lấy thằng Gia Bảo làm vợ? - tôi vẫn hét. Không cần biết đúng hay sai. Đứa nào to mồm hơn là đứa thắng.
 - Thôi mà! Người giận nào- cậu ta cười khúc khích giờ cái gương trước mặt tôi.
- Nhìn con nào trong gương mà mặt ngu thế không biết. Tóc tai bù xù như con dỏ, mặt mũi thì bị vẽ râu mèo. Là tôi đấy á???
- Ahhhh - tôi quay sang lườm hấn. Mắt tròn xoe long xòng xọc, đầu bốc khói.
 - Đáng yêu mà. - hấn nheo má tôi xong chạy biến.
- Bỗng chẳng thấy tức nữa. Lại còn cười được mới sợ chứ. Mình điên rồi.
- Bước xuống cầu thang đã thấy mẹ tôi với Hoàng Vũ đang cười nói vui vẻ:
- Kiểu tóc của mẹ rất hợp mốt, lại phù hợp với khuôn mặt.
 - Tóc mẹ lâu rồi không làm lại rồi đấy.
 - Thế à? Nhìn vẫn đẹp. Anh họ con là chủ Hairs salon Beautiful . Nếu mẹ thích con sẽ đặt chỗ ở đó giúp.
 - Được vậy thì tốt quá! Mẹ đặt chỗ ở đó mấy lần rồi nhưng mà không được.
 - E hèm... Nhìn hai người chắc ai cũng nghĩ là mẹ con thật. - tôi xì mặt ầm ục.
 - Thì chẳng thật thì giả à? Vũ nó là con rể mẹ còn gì?
 - Mẹ! Mà sao mẹ lại để cậu ta lên phòng con?
 - Ôi dào. Tưởng chuyện gì. Có vấn đề gì à?
 - Đương nhiên là có rồi. Ai lại để 1 thằng con trai vào phòng con gái mình như mẹ bao giờ.

- Nó là ngoại lệ. Con rể mẹ. Nó có quyền.

- Hết nói nổi mẹ luôn. Con đi đây! - tôi phải đi ngay và luôn vì đầu thể cãi nổi mấy cái lý lẽ rất chi là ngược đời đó.

- Con gái với con rể đi hẹn hò vui vẻ nhé!

- Anh Vũ cố lên. Anh mà rước được bà chị phù thủy của em về nhà anh thì em tạ ơn anh suốt đời. - thằng bảo chạy xuống cầu thang gọi với theo cười khanh khách. Cái thằng...bố lão. Chị lại vả đi bộ hàm ày húp cháo giờ.

Tên Vũ đúng là mặt dày mà. Mấy hôm nay ngày nào cũng đến nhà tôi tự nhiên như ở nhà. Cũng tại mẹ tôi cơ. Chẳng hiểu hấn yểm bùa kiểu gì nữa. Hai người cứ mẹ mẹ con con như thật.

Chuyển cảnh nào. Bây giờ chúng tôi đang ngồi ở công viên...ăn kem. Và gặp Khánh Lâm...

- Vui quá nhỉ? - cậu ta có vẻ không vui. Kiểu như tôi là bạn gái cậu ta và đang đi chơi với người khác không bằng.

Suýt thì quên một nhân vật quan trọng là Khánh Lâm. Nhờ có hấn mà cuộc sống mấy hôm nay của tôi vô cùng phong phú. Sáng nào cũng tìm tôi để “chung sức” với Hoàng Vũ bắt tôi phải ăn cái này, cái kia đương nhiên là Hoàng Vũ luôn thắng. Đương nhiên. Tôi đầu thể cãi lời cậu ta. Xong lại đến màn Khánh Lâm bảo Hoàng Vũ chơi xấu. Rồi hai người đó lại đấu khẩu vân vân và mây mây... Thiết nghĩ, có khi nào hai người đó trở thành nhân vật trong truyện Đam Mỹ gì đó mà tụi bạn tôi hay nói không? Và tôi trở thành chất xúc tác cho tình yêu cảm động của họ? Rồi sau này tôi sẽ trở thành “cô gái năm ấy” hai bọn họ cùng theo đuổi? No no. Tôi không thích điều này. Tôi nghĩ mình phải làm một việc để chấm dứt tất điều này trước khi quá muộn.

- Đương nhiên là vui rồi. Cậu theo dõi bọn tôi đấy hả? - Hoàng Vũ đắc thắng cười.

- Luật pháp không cấm. - Khánh Lâm đáp.

- Nhưng là kẻ thứ ba thì tốt đẹp chắc? - Hoàng Vũ tiếp tục.

- Cô ấy cũng đã nhận lời cậu đâu? Phải không Băng Di?

Hình như kịch bản lại tái diễn rồi. Phải chấm dứt nó ngay và luôn. Tôi không muốn ai bị tổn thương nhưng có lẽ như thế sẽ tốt hơn nhiều so với việc để cậu ấy nuôi hy vọng rồi sau này sẽ càng đau. Và quan trọng hơn hết là tôi không muốn trở thành “chất xúc tác”.

- Khánh Lâm! Tôi xin lỗi...Người tôi thích là cậu ấy. - tôi bị hiệu ứng xướng phim Mowo hay sao ý nhỉ.

Khánh Lâm đứng hình 3s rồi buông một câu:

- Xin lỗi đã làm phiền. - cậu ấy quay bước đi thật nhanh.

Tôi cảm thấy thật có lỗi. Đáng ra tôi nên nói ra điều này sớm hơn. Tôi thật tham lam và ích kỷ và giờ đã khiến cậu ấy tổn thương.

- Thấy một tiếc thì đuổi theo đi! - Hoàng Vũ lên tiếng làm tôi mất hết cả cảm xúc. Sao tôi lại có thể thích một tên vô duyên như thế nhỉ?

- Cảm ơn đã nhắc. Suýt quên. - tôi toan đứng dậy thì hấn kéo tay.

- Đùa tí mà. Đừng nóng. Sao tự dưng đổi ý vậy?

- Kệ tôi. Thích thối mắc nhiều là tôi về đây. - tôi đâu có điên mà nói ra nguyên nhân sâu xa đó.

- Thì không thối mắc nữa là được chứ gì? Mà này, em phải thay đổi cách xưng hô đi chứ! Phải là anh-em mới phải.

- Không thích.

- Thế vk-ck nhá?

- Ờo. Không bao giờ.

- Thế em muốn thế nào?

- Mà- tao đi!

- Hả??

- Vui mà!

- Không đượcccc. Hiệu lực vụ cá cược vẫn còn đến hết hôm nay. Không cãi nhiều. Gọi anh đi xem nào.

- Đồ điên.

- Hả??? - Hoàng Vũ nhướn mày.

- anh - tôi chán nản nói lí nhí.

- Em nói gì anh không nghe rõ.

- Anh - tôi nói to hơn một chút.

- Cái gì cơ? Nói to lên xem nào.

- ANH...LÀ ĐỒ ĐIÊN!!! - tôi hét lên. Nhìn biểu cảm hấn kìa. Haha... Nhưng mà hấn nhìn xung quanh làm gì vậy? Tôi cũng nhìn theo. Trời ạ! Sao ai cũng nhìn tôi thế này? Ngại quá!!!

- Đi về đi. Nhanh!!!

- Em nói chuyện với ai vậy? - hấn khoanh tay.

- Anh Vũ đưa em về, nhanh lên. - tôi xuống nước.

Về đến nhà...

- Di! Ra đây anh nói thầm.

- Gì? - tôi ghé tai.

Hấn kiss một cái lên má tôi. Tôi giật mình quay ra theo phản xạ. Và...một cái kiss theo đúng nghĩa. Tên chết tiệt này! Dám cướp đi the first kiss của tôi. Huhu. Tôi giật mình đẩy hấn ngã nhào.

- Đồ đểu!! Muốn chết hả?? - tôi trừng mắt xong chạy vào nhà.

- Vũ! Con bị sao thế? Di! Làm sao thế?- tiếng mẹ vọng từ ngoài cổng.

- Con bị bạo lực gia đình mẹ ạ. - cậu ta cố tỏ vẻ đáng thương.

- ĐỒ GIẢ NAI!! MUỐN SỐNG THÌ IM NGAY!! ĐỪNG CÓ ẶN NÓI LINH TINH!!!! - tôi hét từ ban công vọng xuống.

Tên này đúng là chán sống mà!!! Dám thừa cơ lợi dụng chị đấy. Ahhhhhh!!!! Vô thức đưa tay lên môi, khẽ mỉm cười. Mình điên thật rồi!!! Băng Di! Mày tỉnh lại đi!!

20. Chương 20: Mình Yêu Nhau Đi!

Sáng nay Hoàng Vũ vẫn đón tôi đi học như thường lệ.

- Hello honey! Tôi qua ngủ có mơ thấy anh không? - vừa ra khỏi cổng đã bắt gặp bộ mặt nhăn nhó của hấn.

- Có.

- Thế á? Em mơ thấy anh như thế nào?

- Mơ thấy cậu đang ngồi bắt chấy cho khỉ trong sở thú.

-....Anh bảo là em phải thay đổi cách xưng hô đi cơ mà! - sau vài giây đứng hình hần đổi chủ đề.

- Rất tiếc nhưng hôm nay tôi không cần phải nghe theo lời của cậu.

Tôi sang chảnh quay đi bỏ mặc hần. Nhưng trong lòng thực chất đang nhủ thầm: “Đuổi theo đi! Đuổi theo đi!”. Con Chi bảo bảo tôi con gái thì cần phải làm giá một chút. Con trai khó theo đuổi thì sau này mới biết quý trọng. Ấy vậy mà tên kia không thèm đuổi theo luôn mới sợ chứ!!! Đồ không biết gì về tâm lý của con gái!!

Tôi đi xe bus đến trường. Chẳng thấy bóng dáng tên đó đâu. Tan học thì thấy hần đang tán gái chứ....

- Anh Vũ! Anh đẹp trai thế này chắc có người yêu rồi nhỉ? - nữ sinh 1.

- Đương nhiên rồi! Nhưng mà tiếc là em không gặp anh sớm hơn. Haizzz..- nữ sinh 2.

- Chưa chắc! Người như anh Vũ chắc gì đã tìm được người xứng đáng làm nửa kia. Phải không anh - nữ sinh 3.

- Thực ra thì anh vẫn chưa...- cái gì thế? Hần định bắt cá bằng lưới luôn đấy à? Máu tôi bắt đầu sôi lên rồi đấy.

- Hoàng Vũ! Chờ em lâu không? Thôi mình về đi! Muộn rồi đấy! - tôi chạy đến khoát tay cậu ta.

- Đây là...- một trong những cô gái đó nhúu mày dò xét.

- Tôi là bạn gái anh ấy! - tôi cười thách thức khẳng định chủ quyền.

- Anh có bạn gái rồi à? - một cô gái khác tò mò nhìn Hoàng Vũ.

- Ừ. Thôi anh về trước đây. Bằng Di! Về nào! - cậu ta cười toe toét kéo tay tôi đi.

- Anh anh em em. Bằng tuổi mà gọi vậy không thấy ngượng mồm à? - tôi hần học sau xe.

- Quan hệ xã hội thôi. Mà em ghen hả? - cậu ta cười cười.

- Kệ tôi! - tôi bị nói trúng tim đen mặt đỏ bừng.

- Đã bảo là thay đổi cách xưng hô đi mà!

- Không thích. Không quen.

- Sao lúc nãy...- tôi thúc vào lưng hần khiến hần không nói nữa nhưng cười sắc súa.

- Im ngay. Biết rồi! Từ giờ sẽ đổi. Mà tôi với cậu có là gì đâu mà phải đổi nhỉ?

- Thì lúc nãy...- tôi lại thúc vào lưng hần cho chừa cái tật bới móc đi.

- Tôi chỉ có ý tốt cắt đuôi cho cậu thôi. Mà cậu...đã nói gì đâu... - tôi lí nhí.

- À. Haha... Chẳng phải anh nói từ trước rồi sao?

- Lúc trước khác. Bây giờ khác.

- Bằng Di! Mình yêu nhau đi.

Tôi không nói gì, chỉ cười nhẹ. Mặt đỏ bừng. Cứ bị ngượng cơ ^^ Về đến nhà tôi. Tôi mở cổng bước vào thì hần cũng vào theo.

- Không về đi vào là gì?

- Mẹ mời anh ăn trưa mà! Mà em bỏ cái kiểu trống không đấy đi!

- Biết rồi!

- Đấy! Lại nữa.

- Dạ thưa anh, em biết rồi.

- Ấy. Con về rồi à? Vào nhà nhanh đi kéo nắng - mẹ tôi từ trong nhà đi ra.

- Còn con thì sao? - tôi phụng phịu

- Lớn rồi chuyện đấy còn để mẹ phải nhắc nữa à? - mẹ tôi nói rồi đi vào nhà.

Mẹ thật là thiên vị mà!! Mẹ tôi mà sao cứ như mẹ cậu ta vậy thế?

- Con rẽ ăn cái này đi, ăn cái này nữa,... - Mẹ tôi gấp liên tục cho Hoàng Vũ. -__-

- MẸ!!! - tôi và Gia Bảo đồng thanh. Suốt từ đầu bữa đến rồi hơi bị ức chế rồi nhá!!! Hừ.

- Sao thế? Hai đứa ăn đi chứ - mẹ tôi thản nhiên.

- Con mới là con trai mẹ. - Gia Bảo bất bình.

- Còn con mới là con gái mẹ. - Lâu lắm rồi tôi với thằng Bảo mới có chung quan điểm.

- Thì có ai bảo không phải đâu. - mẹ tôi vẫn giả vờ như không hiểu.

- Mẹ có cần thiên vị như vậy không? - tôi lên tiếng đấu tranh quyền lợi.

- Hai đứa tội bay lớn rồi chứ bé bỏng gì nữa mà bày đặt ghanh tị này nọ. Có phải trẻ con đâu. Thôi mau ăn đi.

Thế đấy! Mẹ tôi giờ là mẹ NGƯỜI TA rồi. Huhu...

- Ô. Sao em lại có cái ô này? - Hoàng Vũ tò mò cầm cái ô xanh dương trong phòng tôi.

- Đừng có nghịch ngợm lung tung. - tôi vẫn dán mắt vào điện thoại chơi game.

- Anh hỏi thật đấy! Sao em lại có nó? - Hoàng Vũ tiến đến lấy tay che màn hình điện thoại của tôi.

- Sao? Có vấn đề gì à? - Tôi hậm hực đành ngẩng mặt lên.

- Cái ô này. Sao em có nó? - Hoàng Vũ chỉ vào chiếc ô.

- À. 4 năm trước, có lần em không mang ô khi trời mưa rồi có một người cho em mượn. Xong chẳng biết cậu ta là ai mà trả nên giữ làm kỉ niệm luôn. Có chuyện gì à? Hay anh ghen? - tôi cười châm chọc.

- Hả? Hoá ra là em à? - Hoàng Vũ nhìn tôi chằm chằm ngạc nhiên.

- Em á? Em làm sao??

- Haha...Hoá ra chúng ta có duyên thật. Trân trọng giới thiệu với em: Anh là người đó.

- Uhm? Thật không đấy? Hay là anh nhận vợ?

- Xin thề anh nói thật. 1 tỉ phần trăm luôn.

- Ủm. Cũng có thể. Người đó cũng tên Vũ. Mà sao lúc đó anh cho em mượn ô? Hồi đấy có quen biết gì đâu?

- Hì. Tại thấy...em dễ thương...hì hì...

- Hoá ra anh cũng chỉ vậy thôi hả? Đồ đại gái. - tôi giả vờ hờn dỗi.

- Này! Giận à? Mà lúc đấy anh không cho em mượn ô thì em về kiểu gì? - Hoàng Vũ lay lay vai tôi.

- Tạm tha cho anh đấy! Coi như trong tội có công. Lần sau cảm anh như thế. NHỚ CHƯA?

- OK baby.

Từ giờ nhá! Tôi sẽ không gọi Hoàng Vũ là cậu ta, hấn, tên đó,... gì gì đó nữa. Giờ chính thức thay đổi cách gọi. Gọi bằng anh. E hèm...ngại quá! Ngại quá!!!

21. Chương 21: Don't Leave

- Em thích cái này! - tôi chỉ chỉ vào một bộ váy cưới.
- Không được. Anh không thích cái này. - Hoàng Vũ lắc đầu cương quyết.
- Đẹp mà! Đi!!! Nhá!!!
- Ừm. Anh nghĩ cái này hợp với em hơn. Cái đó...không được kín cho lắm.
- Đồ ông già cổ hủ. Kệ anh. Chị ơi! Cho em thử bộ này! - tôi vẫy tay gọi chị chủ cửa hàng mặc cho ai kia cau có khó chịu.

Thời gian trôi qua nhanh thật. Mới đó mà đã 5 năm trôi qua rồi. Tôi đã tốt nghiệp đại học từ năm ngoái. Công việc giờ cũng đã ổn định với cả hai bên gia đình cũng thúc giục nên chúng tôi quyết định làm đám cưới. Mà chẳng hiểu sao tôi lại đồng ý cưới một người chẳng biết gì gọi là lãn mạn như ai kia cơ chứ! Nhắc đến lại bực mình! Đây đây để tôi tường thuật lại.

—tháng trước—

Địa điểm: công viên.

Hoàn cảnh: đang ăn kem.

- Di! Mình làm đám cưới đi! - Hoàng Vũ lấy ra một chiếc nhẫn.
 - Cái này mà cũng gọi là cầu hôn hả?
 -
 - Hoa dâu? Nhạc dâu?
 - Thì nhẫn đây còn gì.
 - Đồ không biết lãn mạn gì cả. Em sẽ không lấy anh đâu!!! - thật tức chết mà.
- Hoàng Vũ chẳng nói chẳng rằng kéo tôi vào trung tâm thương mại. Bấm thang máy lên tầng cao nhất. Chắc này giờ anh đùa. Bây giờ mới đưa tôi đến nơi đã chuẩn bị sẵn khung cảnh lãn mạn. Bức tranh mộng tưởng của tôi vỡ tan tác khi sự thật là....
- Bây giờ em muốn làm siêu nhân vợ anh? - anh kéo tay tôi đến gần mép sân thượng.
 - Anh...anh...
 - Em dám nói không anh cá là mai báo đưa tin với tí “Từ chối cầu hôn, cô gái bị bạn trai đẩy từ sân thượng” chắc mai báo cháy hàng.
 - Anh...dám...
 - Trả lời nhanh lên. Anh cho em 5s. 5...4...3...
 - Em...đồng ý...
- Anh ôm tôi vào lòng. Tôi khóc nức lên.
- Tên khốn. Đồ bỉ ổi. Đáng ghét.

Anh chỉ cười không thèm nói lại. Thế đấy! Chẳng ai bị cầu hôn cái kiểu như tôi bao giờ.

Mọi người thường nói cuộc sống sau khi kết hôn khác với lúc yêu nhau. Nhưng tôi mắc kệ. Lúc ta trước mẹ đi xem bói thấy bảo số tôi khó lấy chồng. Tuy không phải là người mê tín nhưng mà cũng tâm lý chứ! Tôi cũng sợ...ế lắm chứ. Cơ mà tôi lấy chồng thì ối người phải khóc. Tội nghiệp mấy fan của mình *tự sướng chút*.

- Chị ơi! Lấy cho em thêm bộ này, bộ này nữa.
- Sao em lấy tận hai cái váy phù dâu?

- Cho Gia Bảo. - tôi nháy mắt.

Cái thằng Bảo này đúng là đáng đời mà. Tôi coi thường chị Băng Di này quả là không thể tha thứ. Để xem hôm đó trông nó sẽ thế nào? Haha...

- Cái gì? Sao em phải mặc cái thứ kỳ quặc này? - thằng Bảo nhăn mặt nhìn cái váy tôi đưa cho.

- Vào một ngày đẹp trời 5 năm về trước...

—Hồi tưởng—

- Honey ngủ ngon nhé! Bye!!

- thằng Bảo nói chuyện với con nhỏ bạn-gái-mới nào đó.

- Tí tuổi đã yêu đương nhăng nhít. - tôi khoanh tay chep miệng trước cửa phòng nó.

- Sao chị nghe lén em nói chuyện điện thoại? Con gái con đũa mà vô duyên!! Thảo nào ế là phải. - thằng Bảo bĩu môi.

- Ai bảo mày không đóng cửa? Trách gì chị? Mà ai bảo mày là chị ế? Chẳng qua chị đang chuyên tâm học hành thôi. Ai như mày? Hứ!!

- Chị có thấy ai học đại học rồi mà còn chưa có người yêu như chị không? Chẳng ế thì gì? Haha...

- Này nhá! Chị đây không thiếu người yêu. Chẳng qua là chưa yêu ai thôi. Người theo đuổi chị mày xếp hàng dài đến nỗi phải phát số thứ tự đấy nhá!

- Chị bị ảo à? Em cá là đến khi chị 30 tuổi vẫn không ai thèm lấy.

- Cái gì? Mày dám trù ẻo chị đấy hả??

- Trong năm nay mà chị có người yêu thì này cưới của chị em giả gái làm phù dâu luôn ý. Haha...

- Mày nhớ nhá! Cầm nuốt lời.

- Nam nhi đại trượng phu nói được làm được. Sao phải xoắn.

—kết thúc hồi tưởng—

- Sao? Nhớ ra chưa em trai? - tôi cười đắc thắng.

- Nhớ gì cơ? Chị nói gì em chẳng hiểu - thằng Bảo giả nai.

- Thôi nào. Chị biết là mày nhớ rồi mà. Không cần phải giả vờ đâu. Cố lên em trai!!! - tôi đặt bộ váy vào tay nó rồi về phòng. Cái tiếng hét chói tai từ phòng nó làm ấy con chó nhà hàng xóm cứ sủa um hết cả lên. Có cần phải kích động vậy không? Chỉ là mặc váy với độn thêm mấy cái silicol thôi mà? Tôi mặc váy suốt có sao đâu? Bình thường mà. ^^

Việc chuẩn bị lễ cưới làm cho tôi khá bận rộn. Có đủ thứ phải chuẩn bị. Nào đặt thiệp cưới, nhà hàng, spa dưỡng da,...vân vân....

Mẹ nhờ tôi mua một vài thứ nên dù đã hơn 9h tối tôi vẫn phải ra ngoài. Cũng lười lắm cơ. Nhưng mà còn có mấy ngày nữa là về nhà chồng rồi nên tôi cũng muốn làm tròn bổn phận con gái ngoan. Lúc băng qua đường, tôi đánh rơi chiếc vòng tay. Tự dưng sao nó lại bị đứt nhỉ? Quay lại nhặt tôi bất động khi nghe thấy tiếng còi xe, ánh đèn chiếu thẳng vào người tôi. Thực ra khi xem phim mà thấy mấy nhân vật như vậy tôi được đều chửi là ngu. Quá ngu. Thấy thì chạy ra đi chứ! Cứ đứng nhìn như con điên để nó đâm cho à? Dạ, vâng. Bây giờ tôi trở thành con điên đó đây. Cứ trơ mắt nhìn cái xe tải sắp đâm mình và chẳng có ý định chạy. Sợ đến nỗi hồn bay phách lạc rồi còn chạy thế nào được? RẦM.... Tôi bị đẩy vào lề đường. Xe tải vừa đâm vào một người khác. Mở mắt ra tôi sững người khi thấy người bị đâm chính là Hoàng Vũ. Máu...sao nhiều máu quá. Tôi chạy đến...anh nằm trên vũng máu...mở mắt nhìn tôi rồi cười....

- Em...có sao...không? Sao..tay em có máu... - anh khó nhọc nói.

- Em không sao. Đó...là máu của anh...em giết anh rồi!- tôi khóc nức lên.

- Em không có lỗi.... Đừng tự trách mình...

- Đồ ngốc! Sao anh phải làm thế? Anh chỉ cần kéo em ra là được mà!!! - tôi khóc to hơn.

- Hứa với anh...em sẽ quên anh... và sống thật tốt...nhé! - anh mỉm cười.

- Không! Anh không được chết! Đừng bỏ em đi mà!! Cấp cứu! Làm ơn gọi cấp cứu!!

- Bằng Di! Anh yêu em...từ rất lâu rồi....

- Em biết. Em biết. Vậy anh không được chết. Anh còn phải làm chú rể của em. Em làm sao có thể làm đám cưới mà không có chú rể? Phải không?? - tôi khóc, nước mắt hòa chung với máu.

- Anh đã yêu em... từ hồi... bọn mình học cùng lớp... ở trường Moon cơ... Sau đó...anh đi du học...Em biết không?...lúc em hỏi anh chúng ta có quen nhau không?...anh đã rất đau lòng đấy!...anh tưởng em đã quên anh rồi...mà em quên thật còn gì...

Một dòng ký ức vụt qua trong đầu tôi. “Đồ phù thủy độc ác! Sao cậu lúc nào cũng bày trò hành hạ tôi thế hả”. “Không biết trong hồ có cá biển không nhỉ?”. “Thử nuốt một cục nam châm xem. Biết đâu thu hút được tôi thật”.

- Em xin lỗi...em xin lỗi...đáng ra em không được quên anh...đáng ra lúc đó em không nên hành hạ anh như thế...em xin lỗi...đừng bỏ em đi mà...anh vẫn còn chưa xem thằng Bảo mặc váy mà! Anh tỉnh dậy đi! Đừng như thế mà!!! - tôi khóc nức khi thấy anh nhắm mắt dần.

Xe cấp cứu đến. Họ đưa anh lên xe. Tôi đã ngất đi vì quá sốc. Làm ơn! Hãy nói với tôi đây chỉ là giấc mơ. Đúng rồi! Có lẽ tôi đang mơ!! Tôi đang mơ mà! Phải không?

22. Chương 22: Thiên Thần Hộ Mệnh

Tôi tỉnh dậy trong phòng của mình. Với điện thoại, hôm nay là ngày cưới của tôi mà? Đã 8h rồi. Tôi sẽ muộn mất! Sao mẹ không gọi tôi nhỉ? Tôi bật dậy sửa soạn thật nhanh. Xuống dưới nhà không thấy ai. Chẳng lẽ mọi người đã đến khách sạn trước? Sao không ai gọi mình nhỉ? Vào phòng mẹ, tôi bất ngờ thấy mẹ vẫn nằm trên giường.

- Ô. Mẹ không chuẩn bị đi! Muộn rồi! Nhà trai lại chờ. Mà bố với Gia Bảo đến lễ cưới trước rồi ă? Thằng Bảo mặc váy chắc buồn cười lắm hả mẹ? - tôi cười.

- Con không nhớ gì hả Di - mẹ tôi ứa nước mắt.

- Sao mẹ lại khóc? Có chuyện gì ă?

- Thằng Vũ...nó mất rồi.

- Mẹ...mẹ...nói gì....chuyện này không đùa được đâu....

- tôi hoang mang.

- Di, con phải bình tĩnh. Đây là sự thật! Nó mất rồi...hôm nay...là đám tang của nó...- mẹ tôi khóc.

Không thể nào! Đây không phải sự thật! Chẳng phải đó chỉ là giấc mơ thôi sao?? Tôi hoảng loạn thật sự. Tôi chạy lên phòng thay bộ váy cưới. Tôi mặc váy cưới nhìn mình trong gương. “Ang Vũ! Hôm nay là ngày cưới của chúng ta cơ mà? Em mặc váy cô dâu nhìn rất đẹp phải không?”. Tôi xuống nhà, mẹ hoảng hốt nhìn tôi.

- Di! Đừng như vậy. Thay váy ra đi! Nó mất rồi mà.

- Không! Mẹ nói dối! Mẹ lừa con! - tôi chạy đi bỏ mặc mẹ gọi.

Tôi đến nhà Hoàng Vũ. Ở đây rất đông người. Thay àu đỏ của chữ hỷ là những chiếc cờ và vòng hoa tang tóc. Tôi bước vào nhà, tất cả ánh mắt đổ dồn vào tôi. Thương hại có, xót xa có. Mẹ anh đang khóc nức bên cỗ quan tài. Tôi tuyệt vọng thật sự. Anh đã bỏ tôi mà đi! Anh ác lắm. À không, tôi mới là người ác. Chẳng phải tôi chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh sao? Đáng ra người chết phải là tôi mới đúng.

- Anh à! Hôm nay là ngày cưới của chúng mình đấy! Anh quên rồi sao? - tôi quì bên cỗ quan tài nói trong nước mắt.

Mọi người ai cũng thương hại tôi. Hình ảnh một cô gái mặc váy cưới khóc với theo quan tài người yêu ở nghĩa trang khiến mọi người không khỏi trạnh lòng.

- Không! Anh ấy chưa chết! Đừng chôn anh ấy! Ở đó lạnh lắm! Anh ấy sẽ buồn đấy! Đừng mà!! - tôi khóc nức nở.

Bốp. Mẹ Hoàng Vũ tát tôi một cái.

- Cái chết của nó chỉ đổi lại được như thế này thôi sao? Cô thôi ngay đi!! Hãy để nó được yên nghỉ.

Tôi nhìn thấy anh từ xa. Anh đang cười vẫy tay với tôi. Anh vụt biến mất tan vào không khí.

- Anh Vũ...- tôi ngất đi.

Tôi tỉnh dậy ở một nơi xa lạ. Một cánh đồng hoa vắng lặng. Tôi thấy anh từ xa bước đến. Tôi chạy thật nhanh đến ôm chặt lấy anh.

- Anh đây rồi! Đừng đi nữa! Em sợ lắm!!

- Đồ ngốc! Đừng buồn nữa! Rồi em sẽ quên được anh. - anh xoa đầu tôi.

- Sao em phải quên anh? Em không muốn!! Không muốn...- tôi khóc trên vai anh.

- Em khóc nhìn xấu lắm! Đừng khóc nữa nhé! Hãy sống tốt khi không có anh. Em buồn thì anh cũng sẽ buồn đấy!

Anh lại vụt biến mất.

- Đừng đi! Anh đừng đi mà!!! Hoàng Vũ!! Em không cho phép anh đi!! - tôi khóc thét.

Tôi tỉnh dậy với đôi mắt nhòe đi vì nước mắt.

- Bằng Di! Con không sao chứ? - Mẹ tôi lo lắng.

- Con không sao. Con ổn mà mẹ. Con muốn yên tĩnh một lát. Mọi người ra ngoài đi.

Mẹ hơi do dự nhưng rồi cũng ra ngoài cùng bố và thằng Bảo. Họ đã rất lo lắng cho tôi. Tôi biết, mẹ đã khóc rất nhiều. Hoàng Vũ không muốn tôi khóc. Anh muốn tôi phải sống vui vẻ. Làm sao tôi có thể vui vẻ khi chính mình đã cướp đi cuộc sống của anh??

- Thơm quá! Hôm nay toàn đồ ăn ngon. - tôi hít hà, nỡ một nụ cười thật tươi.

- Đúng đấy! Hôm nay mẹ toàn nấu món con thích. Lại đây vào bàn ngồi đi. Để mẹ gọi bố với Gia Bảo.

Tôi đã cố gắng cười nói vui vẻ. Tôi đã tạo cho bề ngoài một con người hồn nhiên hay cười đùa như trước. Nhưng con người đó đã chết rồi. Đã chết kể từ khi anh rời bỏ tôi.

Hằng ngày, tôi trở về cuộc sống bình thường. Tôi đã đi làm, cố tỏ ra bình thường như trước, như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng đến chiều tôi lại ra mộ anh ngồi kể cho anh về ngày hôm nay như thế nào, nhắc lại chuyện lúc trước. Tôi sợ anh sẽ buồn, anh cô đơn.

Hôm nay vẫn như thường lệ, nhưng khi đang định quay về thì tôi bỗng nghe thấy một tiếng nói, giọng nói mà từ lâu đã không nghe thấy...

- Ngày nào cô cũng ra đây mà không sợ à?

Là anh. Anh đang đứng dựa ở gốc cây. Tôi chạy đến ôm anh nhưng anh lại tan biến trong vòng tay tôi.

- Dẫu biết tôi đẹp trai nhưng cô cũng không nên chủ động như vậy. - anh xuất hiện gần đó. Chuyện gì đang xảy ra vậy?
- Hoàng Vũ...anh...
- Hoàng Vũ? Tôi??
- Anh không phải Hoàng Vũ?? Vậy anh là ai?
- Tôi là thiên thần hộ mệnh của cô.
- Gì cơ?? Ý anh là sao? Tôi không hiểu?
- Mỗi người đều có một thiên thần hộ mệnh của mình, chỉ xuất hiện trước khi họ chết. Nhưng mấy hôm nay đi theo thấy ngày nào cô cũng đến đây. Đẳng nào mấy ngày nữa đây cũng là nhà cô....
- Khoan! Ý anh là mấy ngày nữa tôi sẽ chết?
- Ừm. Đáng ra tôi chỉ xuất hiện trước khi cô chết nhưng mà tò mò quá nên tôi hiện hình ra hỏi cô đó.
- Giống như trong phim “Nhắm mắt lại anh thấy ai” á?
- Đến mình là ai tôi còn chẳng biết nữa là phim đó. Tôi sẽ lấy lại trí nhớ sau khi hoàn thành nhiệm vụ.
- Rồi thành thiên thần?
- Sao cô biết??
- Trong phim là vậy mà. Đúng rồi! Vậy anh...chính là Hoàng Vũ!
- Cũng có thể....
- Chắc chắn luôn ý. - tôi lấy từ ví ra một tấm ảnh cưới của chúng tôi đưa cho anh.
- Vậy tôi là chồng cô à? - tôi gật gật- Thế kia là mộ của tôi? - tôi lại gật. - Tại sao tôi chết?
- Anh đã cứu em.
- Lúc còn sống tôi cao thượng thật.
- Lúc còn sống??...hay thật. Vậy là tôi chỉ còn sống mấy ngày nữa thôi. Rồi tôi sẽ bỏ cả thế giới để đi theo anh.

23. Chương 23: Hoàn Thành Tâm Nguyên

- Thiên thần hộ mệnh? Em tưởng chỉ là người hộ mệnh thôi chứ? Trong film là thế mà?
- Thế em vào trong film mà sống.
- Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì anh thế nào?
- Nghe nói thần tình yêu đang tuyển hai tiểu thiên thần phụ giúp. Anh đã đăng kí rồi.
- Waaa. Thích thật.
- Cũng chưa chắc. Đó mới chỉ là đăng kí thôi. Giống như em đi xin việc vậy.
- À. Đã hiểu. Vậy nếu anh không được nhận thì sao?
- Anh cũng đăng kí chỗ thần thời gian và thần thời tiết rồi.
- Nếu trượt hết thì sao?
- Sẽ trở thành một người khác.
- Ý anh là đầu thai?

- Ừ.
- Vậy khi em chết, em cũng sẽ trở thành thiên thần hộ mệnh?
- Chưa chắc.
- Là sao?
- Còn tùy thuộc xem lúc sống em ăn ở thế nào.
- Ngoài bắt nạt anh ra em chẳng làm điều gì xấu cả.
- Lúc trước em hay bắt nạt anh lắm hả?
- Chút chút. Vậy nếu không được trở thành thiên thần hộ mệnh thì em sẽ thế nào?
- Cái này thì anh cũng không rõ. Hình như linh hồn sẽ được một thần chết xử lý... Anh cũng không biết nữa.
- Huhu...có khi nào... em ...em...em không muốn đâu.... - tôi sợ quá khóc toáng lên.
- Yên tâm đi. Anh nghĩ em cũng sẽ được làm thiên thần hộ mệnh thôi mà.
- Sao anh dám chắc. - tôi nín khóc luôn.
- Phải tin tưởng vào bản thân mình chứ. Em là vợ anh thì chắc không phải người ác độc gì.
- Shi. À. Đi thôi.
- Đi đâu?
- Chụp ảnh.
- Chụp ảnh? Tại sao?
- Sắp chết thì phải có cái ảnh thờ lung linh một tí chứ.
- Ảnh thờ mà đòi lung linh?
- Kệ em. Mà em còn bao lâu?
- 2 ngày.
- 2 ngày xưa thôi á? Mẹ em chắc sẽ shock lắm.
- Đáng ra thiên thần chỉ xuất hiện khi cận kề thời khắc người nào đó sắp phải chết thôi. Không phải ai cũng lạc quan như em đâu.
- Trước đây em cũng sợ chết lắm chứ. Sợ cực luôn ý. Nhưng mà nghe anh nói về mấy cái vụ thiên thần với cả thần nọ thần kia thì có vẻ chết không phải là hết. Sợ gì nữa. Với cả có anh nữa mà....ừm...anh có ghét em không?
- Tại sao?
- Vì em mà anh phải chết.
- Mỗi người đều phải chết khi số đã tận. Bằng cách này hay cách khác thì cũng đều phải chết khi ngày ấn định đến. Không gì có thể ngăn điều đó xảy ra.
- Vậy em sẽ chết như thế nào? Xe tông? Đuối nước? Hay ngã lầu???
- Bất cứ cái gì. Kể cả em có ngồi lì trong nhà thì em cũng vẫn sẽ chết. Có thể trượt chân trong nhà tắm, có thể do bóng đèn rơi trúng đầu, hoặc đột tử chẳng hạn.
- Vậy anh cũng không biết chính xác? - anh lắc đầu.
- Nguyên vọng của em là gì?
- Đầu tiên là làm một đứa con hiếu thảo.

- Bố, mẹ, Gia Bảo! Cả nhà xuống ăn cơm.
 - Con nấu? - bố ngờ vực.
 - Trời ơi! Chuyện ngàn năm có một. - mẹ lắc đầu.
 - Chị Di định hạ độc cả nhà mình để chiếm đoạt tài sản đấy!
 - Cái thằng...muốn chết hả?? Chị mày đã nấu cho ăn rồi lại còn...không ăn thì nhịn đi!! - tôi giằng đĩa sườn khi nó chuẩn bị bốc.
-

- Bảo. Chị cho tiền này. Đừng tiêu lung tung đấy.
 - Sao nhiều thế? Chị bị sốt à?
 - Mày nghĩ tốt cho chị một chút được không?
 - Chỉ có mấy người sắp chết mới làm những việc trước giờ chưa từng làm. - thằng Bảo chép miệng.
 - Mày trù chị đấy à?
 - Đùa tí thôi. Dù sao cũng cảm ơn chị nhá!! - nó gọi với theo khi tôi đã ra khỏi phòng nó.
-

- Nguyên vọng tiếp theo của em là gì?
- Em muốn những ngày cuối cùng của mình được ở với anh.
- Điều đó là đương nhiên rồi mà?
- Mai đi biển nhá? Em muốn ngắm hoàng hôn.
- Việt Nam mà. Miền Bắc làm sao ngắm?
- Ồ ha. Quên mất. Kệ. Mai đi biển. Em ngủ đây.

Bình thường thời gian trôi qua thật lâu nhưng với tôi lúc này nó thật nhanh biết bao. Một ngày nữa lại trôi qua. Tôi đã đi chơi với anh rất vui. Coi như tâm nguyện của mình được hoàn thành. Anh cũng đã lấy lại được ký ức.

Vậy hôm nay là ngày cuối cùng tôi được sống. Con xin lỗi bố mẹ. Xin lỗi vì vẫn chưa thể báo hiếu cho hai người. Hãy tha lỗi cho đứa con gái bất hiếu này.

24. Chương 24: Chết Không Phải Là Hết

- Dậy! Dậy đi! Giờ này mà em còn ngủ được à?
 - Yên!! Để yên cho người ta ngủ.
 - Mai tha hồ ngủ. Sắp chết đến nơi rồi mà còn...hừ...dậy!!!!
 - Biết rồi! Biết rồi! Em dậy ngay đây!
-

- Nhìn gì? Xinh gái quá hả? - tôi từ nhà tắm bước ra lau khô tóc. Chết thì cũng phải sạch sẽ một chút chứ.
- Chẳng ai như em. Không sợ chút nào hả?
- Sao phải sợ? Chẳng phải anh chết rồi mà vẫn đứng lù lù nói chuyện với em được đấy thôi.
- Thật là....
- Anh nói em sẽ chết vì bất cứ lý do nào đúng không?

- Ừ.

- Em sợ đau lắm. Hay là mua thuốc ngủ uống nhỉ?

- Tùy em thôi.

- Shi. Chẳng biết đóng góp ý kiến gì cả.

Đi mua thuốc về quay lại chỗ công viên. Tôi thấy Hoàng Vũ nhìn chăm chăm cái gì đó. Hướng mắt nhìn theo thì thấy một cô bé tầm 3, 4 tuổi đang đi về phía đường, một chiếc xe tải đang hướng đến.

- Nhóc đó chưa đến số.

- Sao anh biết.

- Anh không thấy thiên thần hộ mệnh của nhóc đó.

Ý anh là dù có bị xe đâm thì cô bé đó cũng sẽ không chết ư? Nó bé như vậy mà phải chịu đau đớn như vậy sao? Nó sẽ không chết nhưng như vậy thì tàn tật là khả năng rất lớn. Băng Di, dù gì mà cũng chết cơ mà? Nhưng chết như vậy đau lắm...hai phe tư tưởng của tôi đấu tranh không ngừng. Thời gian chẳng còn kịp suy nghĩ nữa. Tôi vội chạy đến ôm lấy nhóc.

- Băng Di!! Em làm gì vậy!!! - tiếng Hoàng Vũ hét lớn. Tôi mặc kệ.

Rầm

Tôi nghe loáng thoáng tiếng mọi người hô hào, lơ mơ thấy mình trên vùng máu. Cô bé đó được mọi người bế ra. “Nó không bị gì, chỉ xây sát nhỏ.” tôi nghe được ai đó nói. Khẽ mỉm cười. Tôi lịm đi. Tôi biết, thời khắc của mình đã đến.

Tôi tỉnh dậy ở một cánh đồng hoa thoang thoang mùi của gió. Một cô gái có khuôn mặt đẹp như thiên sứ mặc chiếc váy trắng muốt nhìn tôi mỉm cười.

- Cô là ai? Tôi đang ở đâu?

- Tôi là một Kamira. Sứ mệnh của tôi là dẫn dắt các linh hồn.

- Dẫn dắt các linh hồn?

- Cô có hai sự lựa chọn. Một là cô trở thành một thiên thần hộ mệnh với điều kiện là sẽ mất đi toàn bộ ký ức. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình cô sẽ lấy lại được ký ức của mình.

- Và trở thành tiểu thiên thần phụ giúp các vị thần hoặc trở thành một người khác?

- Đúng vậy.

- Lựa chọn còn lại là...?

- Tan biến.

- Tan biến??? Nghĩa là hoàn toàn biến mất??

- Chính xác. Nhiều linh hồn cảm thấy mệt mỏi với những vòng luân hồi. Họ lựa chọn sự tan biến để chấm dứt cái vòng luân quần đó.

- Tôi nghĩ mình không muốn tan biến đâu.

- Được. Cô sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng làm gì?

- Mất đi ký ức và trở thành thiên thần hộ mệnh.

Tôi gật đầu chắc nịch. Cái cảm giác đầu óc trống tuếch thật là khó chịu. Chẳng có chút ký ức gì trong đầu tôi ngay cả việc mình là ai. Nhưng sự thật tôi đã chết và bây giờ là thiên thần hộ mệnh ột cô nhóc 16 tuổi của thì không bị mất đi. Mặc dù tôi cũng chẳng biết tại sao mình chết. Haizzz...

Suốt mấy ngày qua tôi đi theo chỉ thấy cô nhóc suốt ngày đến lớp rồi về nhà nhốt mình trong phòng. Cuộc sống khép kín không có lấy một người bạn. Kamira nói chuyện rằng chỉ nên xuất hiện khi thời khắc cận kề người đó khỏi hoang mang và sống lạc quan những ngày cuối đời. Nhưng tôi thấy cô nhóc này thật lãng phí cuộc sống mà.

- Chị là ai? Sao vào được phòng tôi??
 - Chị là thiên thần hộ mệnh của em.
 - Chị đang đóng film đây à? Lắm nhảm cái gì vậy?
 - Chị nói thật. Chị là thiên thần hộ mệnh của em.
 - Thiên thần gì chứ? Hay chị là trộm? BỐ!!! MẸ!!! NHÀ CÓ TRỘM. CỨU CON.
 - Trộm đâu???Đâu???? - hai người trung tuổi một nam một nữ người cầm gậy người cầm chổi xông vào.
 - Bố mẹ em à? Họ không thấy được chị đâu - tôi nhún vai.
 - Đừng nhiều lời. Bố mẹ, bắt lấy chị ta giao cho cảnh sát đi.
 - Con nói ai vậy? - hai người họ ngơ ngác không hiểu.
 - Chị ta đứng ngay đây mà!!
 - Chị đã nói họ không thấy được chị rồi mà. Em nói nữa họ lại bảo em hoang tưởng đấy.
 - Bố mẹ không thấy thật ạ? - cô nhóc cố hỏi lại.
 - Ai cơ? Mẹ có thấy ai đâu? - người phụ nữ nhìn ngang dọc.
 - Thy! Con học ít thôi! Học nhiều quá không tốt đâu. - người đàn ông thở dài rồi ra ngoài. Người phụ nữ cũng lác đầu đi ra.
 - Chị thật sự là thiên thần hộ mệnh của tôi?
 - Em cũng thấy rồi. Chị chỉ muốn thông báo với em là : em chỉ còn 5 ngày nữa nên đừng có lãng phí cuộc sống nữa.
 - 5 ngày? Chị vui tính thật. Tôi đang khoẻ mạnh thế này làm sao mà chết được?
 - Em có thể chết vì bất cứ lý do gì. Trượt chân ngã? Xe tông? Đang đi cành cây rơi vào đầu?? Bất cứ lý do gì.
 - Chị đừng nói nữa. Tôi không muốn chếtttt. Tôi mới 16 tuổi sao đã phải chết? - cô nhóc chui vào chăn trùm kín đầu.
 - Đơn giản là số em đã tận.
 - Chị đi đi! Tôi không tin! Không tin!! Tôi không muốn chết.
- Không biết lúc thiên thần hộ mệnh của tôi xuất hiện tượng thì tôi có kích động như vậy không nhỉ?? Có lẽ tôi xuất hiện hơi sớm thì phải.
- Ui za...- Thy va vào một cậu bạn.
 - Đi đứng phải nhìn đường chứ. - Tiếng cậu ta quát.
- Thy không nói gì chỉ nhìn cậu ta đã đi xa.
- Con trai gì mà thô lỗ. Đáng ghét. - tôi bất bình.
 - Chị biết gì mà nói - nhỏ Thy gắt.
 - Hoá ra em thích cậu nhóc đó hả??
 - Đây không phải chuyện của chị. - nhỏ Thy hậm hực bỏ đi.

Tôi dám chắc một tỉ phần trăm là nhỏ Thy kết cậu nhóc đó rồi. Thích mà sao không nói?? Ngu ngốc. Mà không biết hồi trước mình có thể không nhỉ??

- Thích người ta sao không nói? Định ôm bí mật đến lúc chết hả?? - tôi đột ngột xuất hiện ngồi cạnh nhỏ.
- Chị đừng có xuất hiện đột ngột như vậy được không? - nhỏ vuốt ngực thở dốc.
- Nhiệm vụ của chị là giúp em hoàn thành tâm nguyện trước khi chết. Nói đi. Tâm nguyện của em là gì??
- Chị chẳng làm được đâu.
- Nói đi! Chị sẽ cố gắng.
- Tôi muốn một cuộc sống khác như thế này.
- Là sao??
- Chị nhìn đi! Tôi lúc nào cũng biệt lập với mọi người. Họ đang bàn bạc kế hoạch văn nghệ 20-11 rất sôi nổi phải không? Chẳng ai quan tâm tôi đến tôi...
- Đây là do em tự tách mình ra đấy chứ.
- Tôi biết. Nhưng giờ tôi muốn thay đổi.
- Đơn giản. Hãy bắt đầu thay đổi ngay bây giờ đi!
- Bằng cách nào?
- Đăng kí một tiết mục đi?
- Chị nói gì? Tôi không quen đứng trước nhiều người.
- Tập dần rồi quen. Hát hay không bằng dám hát trước mặt mọi người.
- Triết lý gì nghe lạ vậy?
- Chị chế đấy - tôi gãi đầu cười cười.

Sau khi đăng ký tiết mục văn nghệ, mọi người trong lớp ai cũng ngạc nhiên nhưng đồng ý luôn vì họ cũng không muốn một cá nhân nào tách ra khỏi tập thể. Một ngày này Thy đã không còn như trước, nhỏ đã có rất nhiều bạn. Một cuộc sống bình thường như những cô nhóc 16 tuổi khác. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ và lấy lại được ký ức.

Tôi thấy mình đang ở một nơi rất kỳ lạ. Các đám mây bay xung quanh mình. Chẳng lẽ...

- Phạm Băng Di! Con đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. a là thần tình yêu. Từ nay con sẽ là tiêu thiên thần phụ giúp cho ta. Con biết nhiệm vụ của mình chứ?
- Con sẽ làm cho hai người yêu nhau ạ?
- Không. Con chỉ giúp họ thôi.
- Kiểu như chất xúc tác ý ạ?
- Phải.
- Con có thể hỏi một điều không ạ?
- Được.
- Ngoài con ra gần đây thần có nhận ai nữa không ạ?
- Không. Ta chỉ tuyển một tiểu thiên thần.

Vậy là Hoàng Vũ không được tuyển??? Anh ấy đã trở thành một người khác??? Vậy là anh ấy sẽ quên tôi...?

Tôi ngồi vắn vơ trong công viên nhớ lại lúc trước. Trời đổ mưa....

- Em nghĩ với năng lực của anh mà không có vị thần nào tuyển ư?

——-End——-

P/s: m.n nhớ đón đọc ngoại truyện nhé!!! Tg sẽ cố gắng hoàn thành sớm ^^

25. Chương Ngoại Truyện: Cặp Đôi Hoàn Hảo

- Nè nè! Mưa đi! Cho mưa đi! Nhanh lên! Mưa cho lã mạn. - tôi thúc vào cái tên bên cạnh.

- Rồi đấy! - Hoàng Vũ thở dài.

- Mưa nhỏ quá! To một chút!

- Có cần sấm chớp luôn không?

- Khỏi cần. Bây giờ đến lượt em....ừm....một chút can đảm nói thật lòng mình....nhìn họ kia...

- Trời đang nắng sao lại mưa nhỉ? - một cô gái dơ tay hứng những hạt mưa.

- My này....ừm.... - cậu con trai ngập ngừng.

- Chưa đủ à? Hay cho cậu ta chút can đảm nhỉ? - tôi lẩm bẩm. - Rồi. Xong.

- My ơi! Người bỏ gián vào cặp cậu là tôi đấy!. - cậu con trai nói, cô gái tròn mắt nhìn.

- Hoá ra là cậu hả? Cái tên đáng ghét!!! Cậu chết với tôi!!! - chỉ với một động tác đã khiến cậu con trai ngã nhào - tôi karate đai đen đấy! Cậu chết chắc.

Hả? Gì vậy? Không tỏ tình à? Sao lạ vậy?

- Sao lại thành ra như vậy? - tôi hỏi Hoàng Vũ.

- Thì cậu ta nói thật lòng mình còn gì? - Hoàng Vũ khoanh tay.

- Nhưng không phải cái này. - tôi vẫn không thể hiểu tại sao mọi chuyện lại như vậy.

- Thì cậu ta đã thích cô gái đó đâu mà tỏ với chả tình cái gì. - Hoàng Vũ chán nản giải thích.

- À. Tiếc thật!

- Không biết nhiệm vụ của em là giúp họ yêu nhau hay ghét nhau nữa. - Hoàng Vũ nhún vai.

- Này! Anh muốn chết hả?

- Muốn hay không thì cũng chết rồi còn gì? - anh cười cười.

- Em cũng đâu có muốn thành ra như vậy đâu. Chẳng qua em mới làm. Tay nghề còn non yếu. - tôi ngụy biện.

- Xem ra anh phải thể hiện một chút cho em tâm phục khẩu phục mới được. - anh vừa xắn tay áo vừa nói.

- Anh thì làm được gì? Ngoài tạo mưa, sấm chớp, gió,...gì gì đó thì anh làm gì được nữa??

- Thế cũng đủ dùng rồi! - anh dí đầu tôi. - Đồ ngốc!

- Nói ngu cho nhanh đi! Bày đặt. - tôi bĩu môi.

- Người ta đang nói giảm nói tránh cho lại còn... - anh xoa xoa đầu làm rối tung tóc tôi lên.

- Đừng có làm rối tóc em nữa!!!!

- Anh nói đi! Cô ta là ai? - cô gái tức giận hét lên. Nhiều người trong quán cà phê quay lại nhìn.

- Cô ấy chỉ là đồng nghiệp đi nhờ xe. Sao em lúc nào cũng làm quá lên vậy? Em phải cho anh cơ hội giải thích chứ!!

- Phải rồi! Tôi lúc nào cũng làm quá lên như vậy đấy! Họ thì không như vậy đâu. Anh đi với bọn họ luôn đi!!
- Em bớt ghen tuông linh tinh đi! Anh đã nói là cô ấy chỉ là đồng nghiệp.
- Ghen tuông linh tinh? Phải. Tôi là vậy đấy! Chia tay đi! - cô gái khóc chạy đi.
- Em lúc nào cũng vậy. Khóc lóc đòi chia tay rồi bỏ đi. Lần này anh sẽ không đuổi theo nữa đâu. - chàng trai lẩm bẩm.
- Em nhìn nhá! Nhìn cho kĩ vào. Không được chớp mắt luôn đấy! - Hoàng Vũ nháy mắt. - Đầu tiên là mưa thật to....
- Sao trời tự dừng lại mưa nhỉ? - người thanh niên nhíu mày.
- Một chút sấm chớp nữa.... - Hoàng Vũ cười đắc thắng.
- Không biết cô ấy có dính mưa không nhỉ? Lúc này giận như thế nữa...- chàng trai hơi do dự nhưng rồi lao nhanh ra khỏi quán. - Phương! Em ở đâu? Phương!! - chàng trai hoảng loạn tìm cô gái mặc cho những hạt mưa tạt vào mặt.
- Nguyên! Em ở đây! - cô gái trong một mái hiên vội gọi.
- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.
- Em xin lỗi. Em mới là người có lỗi.
- Và giờ...cầu vồng sau cơn mưa. Em thấy anh giỏi không? - Hoàng Vũ làm kí hiệu chữ V trước cằm cười toe toét.
- Ăn may thôi! - tôi tâm phục nhưng khẩu vẫn chưa phục.
- Thần tình yêu hẳn là rất tiếc vì lúc trước đã không tuyển chọn anh.
- Đừng có tự sướng nữa đi!!! Nhìn kia. Chẳng phải Khánh Lâm kia sao?? - tôi kéo áo Hoàng Vũ.
- Kệ hắn. Em dám tơ tưởng tình cũ trước mặt anh đấy à?
- Vớ vẩn. Tình cũ gì chứ. Nhìn kia kia. Thanh Vy nữa kia...
- Thì sao? - cuối cùng anh cũng chịu quay mặt ra nhìn.
- Chậm hiểu. Thì cho họ thành đôi chứ sao. - tôi cốc vào đầu anh.
- Đau! Sao em lúc nào cũng bạo lực thế? - anh xoa trán nhăn mặt.
- Anh nhiều lời quá đấy! Cho mưa đi! Nhanh lên!
- Em đang lợi dụng anh đấy à? Suốt ngày tạo mưa. Lặp đi lặp lại kịch bản mãi thế?
- Kệ em. Anh không thích thì thôi. - tôi khoanh tay quay mặt đi. Đang bị dỗi.
- Thôi! Anh đùa tí mà. Anh tình nguyện để em lợi dụng cả đời luôn.
- Ờo. Sến quá đi! Mà hết đời rồi còn đâu?
- Thôi! Đừng có giận nữa. Này...đấy! Mưa rồi đấy! Được chưa?

Thành phố nhỏ cứ lúc mưa lúc nắng thất thường. Nguyên nhân thì chỉ có trời biết, đất biết và hai tiểu thiên thần biết ^__

~***Đôi lời tác giả gửi đến bạn đọc***

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Rin trong thời gian qua. Đây là lần mình viết truyện nên có gì sai sót mong mọi người góp ý và bỏ qua cho. Thực ra lúc đầu mình định viết sad ending nhưng mà bị thương anh chị ý quá nên chuyển thành happy ending. Mong là kết thúc này làm hài lòng mọi người ^^ Mình đang có kế hoạch viết bộ truyện ảo tung chảo luôn. Mình sẽ cố gắng nhanh chóng hoàn thành và ra mắt cả nhà. Thanks...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-anh-trong-chieu-mua>